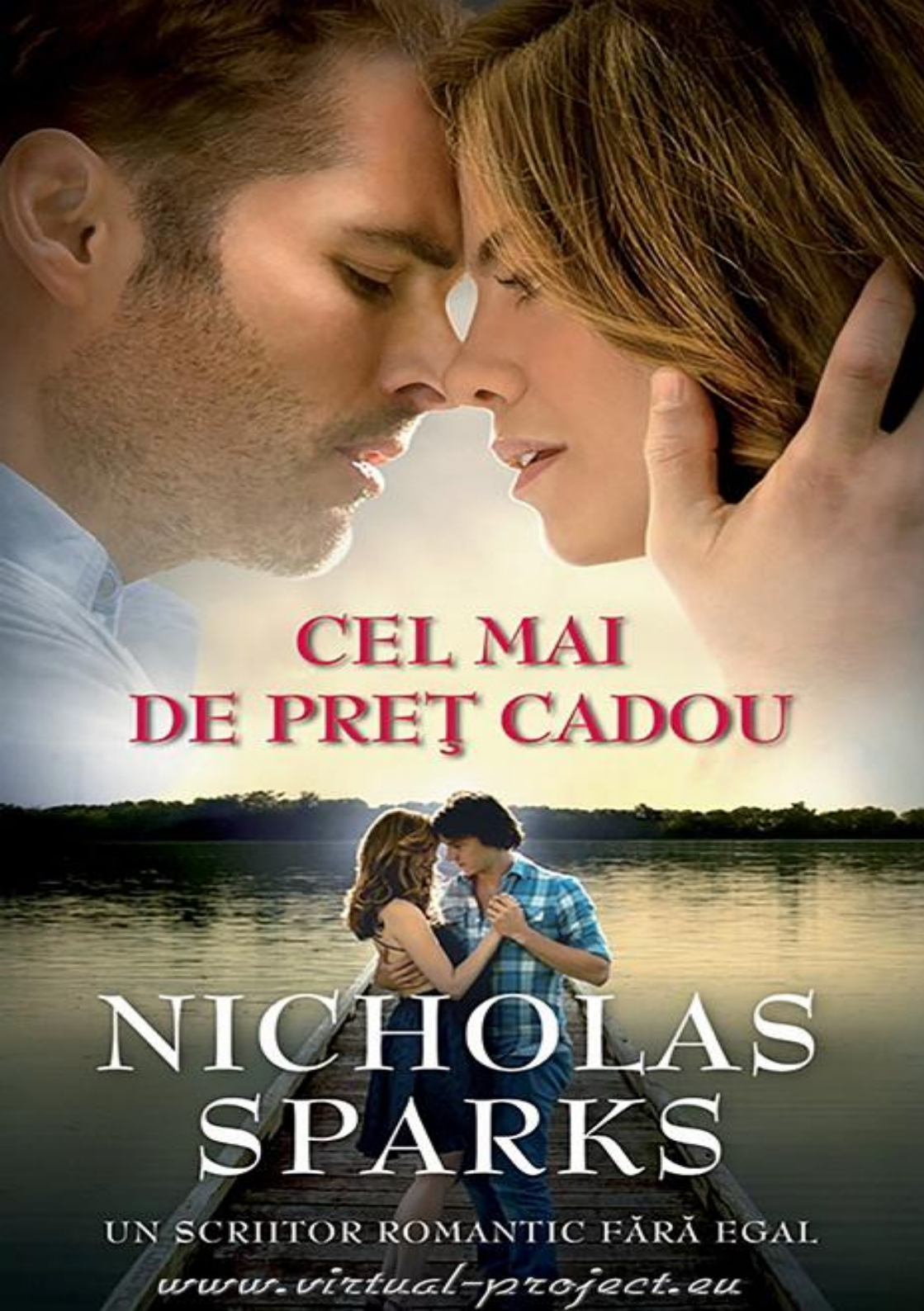
CEL MAI
DE PREŢ CADOU
NICHOLAS
SPARKS
UN SCRIITOR ROMANTIC FĂRĂ EGAL
www.virtual-project.eu

NICHOLAS SPARKS

CEL MAI DE PREȚ CADOU

Original: *The Best of Me* (2011)

Traducerea:
CRISTINA MIHAELA TRIPON

virtual-project.eu

Grupul Editorial RAO

2014

Pentru Scott Schwimer
Un prieten minunat

1

Dawson Cole începu să aibă vedenii imediat după explozia de pe platformă, în acea zi în care ar fi trebuit să moară.

În cei paisprezece ani de când lucra pe platformele petroliere, crezuse că le văzuse pe toate. În 1997, văzuse cum un elicopter îşi pierde controlul chiar înainte de aterizare. Se prăbuşise pe platformă, provocând o explozie devastatoare, iar el se alesese cu arsuri de gradul doi pe spate în timp ce încercase să salveze pe cineva. Atunci muriseră treisprezece oameni, majoritatea din elicopter. Patru ani mai târziu, după ce o macara de pe platformă se prăbuşise, o bucată de metal de mărimea unei mingi de baschet aproape că îi retezase capul.În 2004, se numărase printre puținii muncitori care mai rămăseseră pe platforma petrolieră când izbise uraganul Ivan. Vântul suflase cu o sută şaizeci de kilometri la oră, iar valurile fuseseră atât de înalte, încât se gândise că ar fi fost mai bine să aibă o paraşută pentru cazul în care platforma petrolieră s-ar fi prăbuşit. Însă mai existau şi alte pericole. Oamenii alunecau, piesele se desprindeau, iar tăieturile şi vânătăile erau un lucru obişnuit pentru muncitorii din echipă. Dawson văzuse atâtea oase rupte, încât pierduse numărătoarea, două epidemii de intoxicație alimentară care îmbolnăviseră întreaga echipă, iar în urmă cu doi ani, în 2007, văzuse cum un vas de aprovizionare începuse să se scufunde imediat ce se desprinsese de platformă. Fusese însă salvat în ultimul minut de o ambarcațiune a gărzii de coastă care se afla în apropiere.

Însă explozia fusese cu totul altceva. Deoarece nu existaseră scurgeri – în acel moment, mecanismele de siguranță şi cele pentru protecția de rezervă împiedicaseră o deversare importantă – abia dacă se menționase ceva la ştiri despre incident, iar în câteva zile totul fusese dat uitării. Însă celor care se aflaseră acolo, inclusiv lui, întâmplarea le cauza coşmaruri. Până în momentul catastrofei, fusese o dimineață obişnuită. Supraveghea una dintre stațiile de pompare când unul dintre rezervoarele de stocare a petrolului explodă

brusc. Înainte să apuce să-şi dea seama ce se întâmplase, impactul exploziei îl aruncase în aer, iar el se izbise violent de un rezervor din apropiere. Apoi, totul fusese cuprins de flăcări. Întreaga platformă, acoperită cu un strat de grăsime şi petrol, devenise repede un iad care cuprinsese întreaga instalație. Alte două explozii mari zguduiseră platforma petrolieră. Dawson îşi aminti cum trăsese câteva trupuri din calea flăcărilor, însă o a patra explozie, mai puternică decât celelalte, îl aruncase în aer pentru a doua oară. Îşi aducea vag aminte că zburase în apă, o căzătură care ar fi trebuit să-l ucidă. Următorul lucru pe care şi-l amintea era acela că plutea în Golful Mexicului, la o sută treizeci de kilometri sud de Golful Vermilion, în largul coastelor statului Louisiana.

Ca aproape toți ceilalți, nici el nu apucase să îmbrace costumul de supraviețuire sau să apuce vreun echipament de salvare. În depărtare, printre valuri, zărise un bărbat brunet fluturându-şi mâna ca şi când i-ar fi făcut semn să înoate către el. Dawson începuse să înoate într-acolo, luptându-se cu valurile, epuizat şi amețit. Hainele şi cizmele îl trăgeau în jos, iar când simți că nu mai are forță în mâini şi în picioare, ştiu că avea să moară. I se părea că se apropia, cu toate că nu îşi putea da seama exact din cauza apei agitate. În acel moment zărise un colac de salvare plutind printre nişte rămăşițe. Cu o ultimă sforțare, se prinsese de colac. Aflase mai târziu că stătuse în apă aproape patru ore, fiind purtat de curenți la o depărtare de aproape un kilometru şi jumătate de platforma petrolieră şi că fusese găsit de un vas de aprovizionare, care se îndrepta spre locul incidentului. Fusese scos din apă şi dus sub punte, alături de alți supraviețuitori. Dawson tremura din cauza hipotermiei şi era amețit. Cu toate că avea privirea încețoşată – mai târziu a fost diagnosticat cu comoție moderată – conştientiză că fusese extrem de norocos. Văzuse bărbați cu arsuri grave pe brațe şi pe umeri; unora le curgea sânge din ureche, altora li se oblojeau fracturile. Îi ştia pe majoritatea după nume. Nu erau practic prea multe locuri unde puteau merge cei care se aflau pe o platformă petrolieră, care era, practic, un sătuc un mijlocul oceanului, şi toată lumea

ajungea, mai devreme sau mai târziu, la bufet, în sala de jocuri sau de sport. Cu toate astea, un bărbat i se păruse oarecum mai cunoscut, iar acesta se holba la el din partea cealaltă a încăperii aglomerate. Bărbatul brunet, care părea să aibă înjur de patruzeci de ani, purta un hanorac albastru pe care i-l împrumutase cineva de pe vas, probabil. Dawson avu impresia că era o apariție neobișnuită, pentru că semăna mai mult cu un ofițer decât cu un sondor. Bărbatul făcu semn cu mâna, amintindu-i brusc de imaginea acelei siluete pe care o zărise mai devreme în apă – *era* el – și, dintr-odată, Dawson simți cum i se ridică părul pe ceafă. Înainte să-și dea seama de cauza neliniștii lui, cineva îi așeză o pătură pe umeri, apoi fu condus în locul unde un medic specialist aștepta să-l consulte.

Când se întoarse la locul lui, bărbatul dispăruse.

În următoarea oră fură aduși la bord mai mulți supraviețuitori și, simțind că se mai încălzește, Dawson începu să se gândească la restul echipei. Mulți dintre cei cu care lucrase ani la rând nu mai fuseseră găsiți. Mai târziu avea să afle că muriseră douăzeci și patru de oameni. Majoritatea trupurilor neînsuflețite, dar nu toate, fuseseră găsite în cele din urmă. Cât timp fusese internat în spital, Dawson se gândise mereu la faptul că unele familii nu apucaseră să își ia rămas-bun.

De la explozie, avusese probleme cu somnul și asta nu din cauza coșmarurilor, ci din cauză că nu reușea să scape de senzația agasantă că era urmărit. Se simțea… *bântuit,* oricât de ridicol ar fi sunat. Zi și noapte parcă zărea în răstimpuri câte o mișcare cu colțul ochiului, dar când își întorcea capul nu vedea pe nimeni sau nimic care ar fi putut explica acea impresie. Se întreba dacă nu începuse să-și piardă mințile. Doctorul era de părere că suferea de tulburare de stres posttraumatic din cauza accidentului și asta pentru că probabil creierul lui se afla în proces de vindecare în urma comoției. Cu toate că părea o explicație logică, Dawson nu era prea convins, însă dădu afirmativ din cap. Doctorul îi prescrise somnifere, însă Dawson nu își bătu nicio clipă capul să le ia.

Primise concediu plătit de şase luni, timp în care urmau să înceapă şi demersurile legale. Trei săptămâni mai târziu, compania îi propuse o înțelegere, iar el semnă hârtiile. Până în acel moment, fusese deja contactat de o mulțime de avocați, toți dorind să fie primii care intentează un proces colectiv, însă el nu dorise să-şi bată capul cu asta. Acceptă oferta companiei şi depuse cecul la bancă în ziua în care îl primi. Având suficienți bani în cont încât să lase impresia că era bogat, se duse din nou la bancă şi îi transferă aproape pe toți într-un cont pe care îl avea în Insulele Cayman. De acolo, aceştia fură transferați mai departe într-un cont corporativ din Panama pe care şi-l deschisese fără prea multă hârțogărie, înainte să ajungă în contul final. Ca întotdeauna în astfel de cazuri, era aproape imposibil să le dea cineva de urmă.

Păstrase doar cât să-i ajungă pentru chirie şi pentru alte cheltuieli. N-avea nevoie de prea mulți bani. Nici nu îşi dorea multe. Locuia într-o rulotă mare, care se afla la capătul unui drum neasfaltat, de la marginea oraşului New Orleans. Oamenii care o vedeau, se gândeau probabil că singurul lucru bun în legătură cu ea era faptul că scăpase intactă în urma Uraganului Katrina din 2005. Cu pereții laterali din plastic crăpat şi decolorat, rulota era amplasată pe nişte bolțari aşezați unul peste altul – o fundație temporară, care, într-un fel sau altul, se transformase în timp într-una permanentă. Avea un dormitor şi o baie, un spațiu îngust, care forma sufrageria, şi o bucătărie în care abia încăpea un frigider micuț. Izolația era aproape inexistentă, iar pardoseala se deformase din cauza umidității, lăsând impresia că e puțin în pantă. Linoleumul din bucătărie era rupt în colțuri, covoraşul se învechise, iar spațiul îngust era mobilat cu articole pe care le cumpărase de-a lungul anilor din magazinele de mâna a doua. Pe pereți nu se afla nicio fotografie. Cu toate că locuia acolo de cincisprezece ani, rulota era mai puțin un cămin şi mai mult un loc unde mânca, dormea şi făcea duş.

În ciuda vechimii ei, rulota era mai mereu la fel de curată ca orice altă casă din Garden District. Dawson era, şi fusese

mereu, cam obsedat de curățenie. De două ori pe an, repara fisurile şi astupa găurile pentru a ține la distanță rozătoarele şi insectele şi, de fiecare dată când se pregătea să plece pe platforma petrolieră, freca pardoseala din bucătărie şi din baie cu dezinfectant şi arunca din bufet tot ce s-ar fi putut strica sau mucegăi. De obicei, muncea treizeci de zile legate, urmate de treizeci de zile libere, aşadar, tot ce nu era conservă s-ar fi stricat în mai puțin de o săptămână, în special în timpul verii. Când se întorcea, curăța din nou toată rulota şi o aerisea, încercând să scape de mirosul de aer închis.

Afară era linişte şi, de fapt, doar de asta avea nevoie. Locuia la o distanță de cinci sute de metri de drumul principal, iar cel mai apropiat vecin era chiar şi mai departe. După o lună petrecută pe platformă, era exact ceea ce avea nevoie. Unul dintre lucrurile cu care nu se obişnuise niciodată pe platformă era acel zgomot neîncetat. Un zgomot nefiresc – de la macaralele care descărcau provizii, la elicoptere, la pompe, la bătaia continuă a metalului pe metal – un vacarm ce nu contenea niciodată. Platformele extrăgeau petrol fără oprire, ceea ce însemna că, chiar şi atunci când Dawson încerca să doarmă, zgomotul continua. Cât timp era acolo, încerca să-l ignore, dar ori de câte ori se întorcea la rulotă, era izbit de acea linişte aproape impenetrabilă care se aşternea atunci când soarele se afla sus pe cer. Dimineața auzea trilurile păsărilor, iar seara, după ce apunea soarele, asculta cum greierii şi broaştele îşi sincronizau uneori ritmul preț de câteva minute. De obicei, era liniştitor, dar, din când în când, acele sunete îl duceau cu gândul acasă şi atunci când se întâmpla asta, se retrăgea înăuntru, încercând să scape de acele amintiri. În schimb, căuta să se concentreze asupra lucrurilor obişnuite cu care îşi ocupa timpul atunci când se afla pe uscat.

Mânca. Dormea. Alerga şi ridica greutăți sau îşi repara maşina. Obişnuia să facă plimbări lungi cu maşina, fără o destinație anume. Din când în când mai mergea şi la pescuit. Citea în fiecare seară şi, uneori, îi scria lui Tuck Hostetler. Atâta tot. Nu avea nici televizor, nici radio şi, cu toate că avea

telefon mobil, în lista de contacte nu avea decât numere de la serviciu. Cumpăra alimente şi alte produse de uz casnic şi se oprea la librărie o dată pe lună, dar în afară de asta nu se aventura niciodată în New Orleans. În paisprezece ani, nu fusese niciodată pe Bourbon Street, nici nu se plimbase prin Cartierul Francez, nu savurase niciodată o cafea la Café Du Monde, nici nu băuse vreun cocktail la Lafitte's Blacksmith Shop Bar. În loc să meargă la sală, făcea exerciții în spatele rulotei, sub o prelată uzată pe care o întinsese între aceasta şi copacii din apropiere. Nu mergea la cinematograf, nici în vizită la vreun prieten duminica după-masa, când jucau cei de la Saints. Avea patruzeci şi doi de ani şi nu mai ieşise la o întâlnire de pe vremea când era adolescent.

Majoritatea oamenilor nu ar fi vrut sau nu ar fi putut să trăiască astfel, însă ei nu îl cunoşteau. Nu ştiau cine fusese sau ce făcuse, iar el îşi dorea ca lucrurile să rămână aşa.

Apoi, într-o după-amiază caldă, pe la mijlocul lunii iunie, primi din senin un telefon şi amintirile din trecut îşi făcură din nou loc în inima lui. Dawson era în concediu de aproape nouă săptămâni. Pentru prima oară în aproape douăzeci de ani, se întorcea în sfârşit acasă. Acest gând îl neliniştea, dar ştia că nu avea de ales. Tuck îi fusese mai mult decât un simplu prieten, fusese ca un tată pentru el. Şi, în acea liniște, în timp ce medita la acel an care fusese un moment de cumpănă în viața lui, Dawson zări din nou acea mişcare. Când se întoarse, nu văzu nimic şi se întrebă din nou dacă nu cumva o luase razna.

*

Fusese sunat de Morgan Tanner, un avocat din Oriental, North Carolina, care îl anunțase că Tuck Hostetler murise.

— Sunt unele chestiuni pe care ar fi mai bine să le rezolvăm în persoană, îi explică Tanner.

Primul gând al lui Dawson după ce închise fu să rezerve un bilet de avion şi o cameră la o pensiune, apoi să sune la o florărie şi să comande un buchet de flori.

În dimineața următoare, după ce încuie uşa rulotei, Dawson se duse în spate, la şopronul din tablă unde îşi ținea

maşina. Era marți, 18 iunie 2009. Îşi luă singurul costum pe care îl avea şi un sac de marinar pe care şi-l pregătise în toiul nopții, pentru că nu reuşise să doarmă. Desfăcu lacătul şi ridică grilajul, privind cum razele soarelui pătrundeau prin geamurile maşinii pe care o recondiționa şi o repara încă din liceu. Era un automobil clasic model fastback din 1969, genul de maşină care întorcea capetele pe vremea lui Nixon şi chiar şi în prezent. Arăta de parcă tocmai atunci fusese scoasă din fabrică. De-a lungul anilor, nenumărați străini se oferiseră să o cumpere de la el. Dawson îi refuzase. „Este mai mult decât o maşină", le zicea el, fără alte explicații. Tuck ar fi înțeles exact ce voia să spună.

Dawson aruncă sacul pe scaunul din dreapta şi puse costumul peste el, înainte să se aşeze la volan. Când întoarse cheia, motorul prinse viață cu un huruit puternic. Conduse maşina uşor pe pietriş, apoi sări din ea şi închise şopronul. În timp ce făcea asta, verifică în gând dacă îşi luase tot ce avea nevoie. Două minute mai târziu, ieşea pe strada principală, iar după o jumătate de oră intra în parcarea cu plată a aeroportului din New Orleans. Ura să-şi lase maşina acolo, dar nu avea încotro. Îşi luă lucrurile după care se îndreptă spre terminalul unde, la ghişeul liniei aeriene, îl aştepta biletul de avion.

Aeroportul era aglomerat. Bărbați şi femei plimbându-se la braț, familii care mergeau în vizită la bunici sau la Disney World, studenți care făceau naveta între casă şi şcoală. Cei care erau în călătorie de afaceri trăgeau după ei bagajele de mână, vorbind întruna la telefon. El se aşeză la o coadă care înainta greu şi aşteptă până când îi veni rândul la ghişeu. Arătă cartea de identitate şi răspunse la câteva întrebări de rutină, apoi primi tichetul de îmbarcare. Făcea o singură escală, în Charlotte, mai puțin de o oră. Nu era rău. Odată ce va ajunge în New Bern, va închiria o maşină şi va mai parcurge un drum de patruzeci de minute. Presupunând că nu existau întârzieri, ar fi trebuit să ajungă în Oriental la sfârşitul după-amiezii.

Până nu se aşezase pe locul lui în avion, Dawson nu realizase cât era de obosit. Nu era sigur când adormise în

cele din urmă – ultima dată când se uitase la ceas era aproape patru – dar se gândi că avea să doarmă în avion. Şi-apoi, nu prea avea ce să facă odată ajuns în oraş. Era singur la părinți, mama lui îl părăsise când avusese doar trei ani, iar tatăl lui făcuse lumii un bine, murind din cauza băuturii. Dawson nu mai vorbise cu nimeni din familie ani la rând şi, în acel moment, nu avea nicio intenție să reînnoade legăturile.

Va fi o călătorie scurtă, sosea şi pleca. Va face ceea ce trebuia să facă, neavând de gând să zăbovească mai mult decât era cazul. Crescuse în Oriental, dar nu aparținuse niciodată cu adevărat acelui loc. Orientalul pe care îl ştia el nu semăna deloc cu imaginea plină de viață promovată de Centrul deInformare Turistică. Pentru majoritatea oamenilor care şi-ar fi petrecut o după-amiază acolo, Oriental ar fi putut trece drept un orăşel nonconformist, plin de artişti şi poeți şi pensionari care nu-şi doreau nimic altceva decât să-şi petreacă anii senectuții navigând pe Râul Neuse. Centrul era atrăgător, presărat cu magazine de antichități, galerii de artă şi cafenele. Aveau loc acolo mai multe festivaluri săptămânale decât ai fi crezut că se poate într-un oraş cu doar câteva mii de locuitori. Dar adevăratul Oriental, cel pe care îl cunoscuse în copilăria şi tinerețea lui, era cel locuit de familii ale căror strămoşi ocupaseră acea zonă din perioada colonială. Oameni precum judecătorul McCall şi şeriful Harris, Eugenia Wilcox şi familiile Collier şi Bennett. Ei erau cei care stăpâniseră întotdeauna pământurile, strânseseră recoltele, vânduseră lemnul şi stabiliseră mersul lucrurilor. Ei reprezentau influența puternică, din umbră, într-un oraş care fusese întotdeauna al lor, păstrând lucrurile după bunul lor plac.

Dawson aflase asta pe pielea lui la optsprezece ani, iar apoi la douăzeci şi trei de ani, când plecase de-acolo pentru totdeauna. Nu era uşor să fii un Cole nicăieri în Districtul Pamlico, în special în Oriental. Din câte ştia el, fiecare Cole din arborele genealogic al familiei până la străstrăbunicul său făcuse închisoare. Mai mulți membri ai familiei fuseseră condamnați pentru o diversitate de lucruri, pornind de la

amenințare şi violență şi terminând cu incendiere premeditată, tentativă de omor şi chiar crimă. Teritoriul stâncos şi împădurit unde locuia familia extinsă semăna cu o țară care funcționa după propriile reguli. O grămadă de barăci dărăpănate, de rulote şi de hambare şubrede ocupau proprietatea pe care familia lui o numea casă şi dacă n-ar fi avut de ales, până şi şeriful ar fi evitat acel loc. Vânătorii se țineau departe de acel ținut, considerând că plăcuța pe care era scris INTRUŞII VOR FI ÎMPUŞCAȚI PE LOC nu era un simplu avertisment, ci o promisiune. Cei din familia Cole erau contrabandişti şi traficanți de droguri, alcoolici, îşi băteau nevestele, erau părinți abuzivi, hoți şi proxeneți şi, pe lângă toate astea, de o violență patologică. Conform unui articol apărut într-o revistă care nu mai exista, la un moment dat fusese considerată ca fiind cea mai depravată şi mai răzbunătoare familie situată la est de oraşul Raleigh. Nici tatăl lui Dawson nu făcuse excepție. De la vârsta de douăzeci de ani, până la treizeci şi ceva de ani îşi petrecuse majoritatea timpului în închisoare pentru diferite tipuri de agresiuni, inclusiv pentru înjunghierea unui bărbat cu un piolet pentru că acesta îi tăiase fața în trafic. Fusese judecat şi achitat de două ori pentru crimă după ce martorii dispăruseră. Până şi ceilalți membri ai familiei aveau grijă să nu-l provoace. Cum şi de ce se căsătorise mama lui cu el erau întrebări la care Dawson nu reuşise să răspundă. Nu o învinuia pe mama lui pentru că fugise. Cât fusese copil, îşi dorise şi el să fugă de acasă. Nu o învinuia nici pentru că nu îl luase cu ea. Bărbații din familia Cole erau ciudat de posesivi cu copiii lor, iar el nu se îndoia că tatăl lui ar fi urmărit-o pe mama lui şi oricum l-ar fi luat de la ea. Îi spusese asta lui Dawson de mai multe ori, iar Dawson preferase să nu îl întrebe pe tatăl lui ce ar fi făcut dacă mama lui ar fi refuzat să renunțe la el. Dawson ştia deja răspunsul.

Se întrebă câți membri ai familiei mai locuiau încă acolo. Când plecase el, pe lângă tatăl său, mai rămăseseră acolo un bunic, patru unchi, trei mătuşi şi şaisprezece veri. Probabil că în acel moment, având în vedere că verii crescuseră şi

aveau şi ei copii, se înmulțiseră, însă nu îşi dorea deloc să ştie mai multe. Chiar dacă acela era universul în care crescuse, ca şi în cazul oraşului Oriental, nu aparținuse niciodată cu adevărat acelei familii. Poate că mama lui, oricine ar fi fost, avusese vreo legătură cu asta, însă el nu era ca ceilalți din familie. Fusese singurul dintre verii lui care nu se încăierase la şcoală şi care avusese note bunicele. Se ținuse departe de droguri şi de băutură, iar ca adolescent îşi evitase verii atunci când aceştia se plimbau cu maşina prin oraş căutând să provoace scandal.De obicei, le spunea că trebuia să verifice alambicul sau să dea o mână de ajutor la dezasamblarea vreunei maşini pe care o furase cineva din familie. Stătea în banca lui şi încerca să nu iasă în evidență.

Situația era delicată. Chiar dacă cei din familia Cole erau o bandă de infractori, asta nu însemna că erau şi proşti, iar instinctul îi spunea lui Dawson că trebuia să ascundă cât putea de bine faptul că era diferit față de ei. Fusese probabil singurul puşti din istoria şcolii care se străduise din răsputeri să pice intenționat la un test şi care învățase cum să îşi modifice propriul carnet de note ca să pară mai rele decât erau în realitate. Învățase cum să golească pe ascuns o cutie de bere de îndată ce careva dintre ei se întorcea cu spatele, găurind-o cu vârful cuțitului, iar când folosea drept scuză munca pentru a-şi evita verii, de obicei trudea până la miezul nopții. Îi mersese o vreme dar, în timp, începură să apară nepotriviri. Unul dintre profesori îi spusese unuia dintre tovarăşii de pahar ai tatălui său că era cel mai bun elev din clasă; mătuşile şi unchii începuseră să observe că era singurul dintre toți verii care nu avusese probleme cu legea. Într-o familie în care loialitatea şi conformitatea erau mai importante decât orice altceva, el era diferit – nu exista păcat mai mare.

Tatăl său se înfurie. Cu toate că lua bătaie încă de la vârsta de doi ani, tatăl preferând curelele şi cordoanele, când ajunsese la doisprezece ani acestea deveniseră personale. Tatăl obişnuia să-l bată până când îi înnegrea şi îi învinețea spatele şi pieptul, apoi se întorcea după o oră, revărsându-şi furia asupra feței şi picioarelor băiatului. Profesorii ştiau ce

se întâmplă, dar, temându-se pentru propriile familii, închideau ochii. Şeriful se prefăcea că nu vede vânătăile şi rănile când se întâlnea cu Dawson, care se întorcea acasă de la şcoală pe jos. Restul familiei nu părea deranjată de asta. Abee şi Nebunul Ted, verii lui mai mari, îl încolțeau ori de câte ori aveau ocazia şi îl băteau mai tare decât tatăl său – Abee, deoarece credea că Dawson şi-o cerea, iar Nebunul Ted, din pură plăcere. Abee, înalt şi lat în spate, cu pumnul mare, era violent şi iute din fire, dar mai deştept decât lăsa să se creadă. Nebunul Ted, pe de altă parte, se născuse rău. La grădiniță îl înjunghiase pe unul dintre copii cu un creion din cauza unei prăjiturele Twinkie şi, înainte să fie, în cele din urmă, exmatriculat în clasa a cincea, băgase în spital un alt coleg. Se zvonea că, în adolescență, omorâse un drogat. Dawson luase hotărârea că era mai bine să nu riposteze. Învățase, în schimb, să se apere de lovituri, iar în cele din urmă verii se plictisiseră, sau obosiseră, sau amândouă.

Cu toate astea, nu călcase pe urmele celor din familie, devenind din ce în ce mai hotărât nici să n-o facă. În timp îşi dăduse seama că, cu cât țipa mai mult, cu atât mai rău îl bătea tatăl, aşadar, nu mai scosese un sunet. Tatăl său nu era doar un om violent, ci şi un tiran, iar Dawson ştia că tiranii se legau întotdeauna de cei mai slabi decât ei. Ştia că va veni şi vremea când va fi suficient de puternic încât să riposteze, când nu îi va mai fi frică de tatăl său. În timp ce loviturile continuau, încerca să-şi imagineze cât de curajoasă trebuie să fi fost mama când rupsese orice legătură cu familia.

Îşi dădu toată silința să grăbească lucrurile. Legase un sac plin cu cârpe de un copac şi îl lovea ore în şir în fiecare zi. Ridica bolovani şi motoare cât de des avea ocazia. Făcea flotări, abdomene şi genuflexiuni în timpul zilei. Pusese cinci kilograme de masă musculară până să împlinească treisprezece ani şi zece kilograme de muşchi până la paisprezece ani. Mai crescuse şi în înălțime. La cincisprezece ani era aproape la fel de înalt ca şi tatăl lui. Într-o noapte, la o lună după ce împlinise şaisprezece ani, tatăl său venise la el, după o noapte de băut, ținând în mână o curea.

Îndreptându-şi umerii, Dawson i-o smulse din mână. Îi spuse tatălui că dacă îl va mai atinge vreodată, îl va omorî.

În acea noapte, neavând unde să plece, se ascunsese în garajul lui Tuck. În dimineața următoare, când Tuck îl descoperise acolo, îi ceruse de lucru. Nu avea niciun motiv să-l ajute pe Dawson, care nu era doar un străin, ci şi un Cole pe deasupra. Tuck îşi şterse mâinile cu o cârpă pe care o ținea în buzunarul de la spate, încercând să-i ghicească intențiile. Apoi îşi scoase țigările. La acea vreme avea şaizeci şi unu de ani şi era văduv de doi ani. Când acesta începu să vorbească, Dawson simți miros de băutură în respirația lui; vocea îi era răguşită din cauza țigărilor Camel fără filtru pe care le fuma încă din copilărie. Avea acelaşi accent de la țară ca şi Dawson.

— Bănuiesc că ştii să le dezmembrezi, dar ştii să le pui la loc?

— Da, domnule, răspunsese Dawson.

— Ai ore azi?

— Da, domnule.

— Atunci treci pe aici după şcoală să văd de ce eşti în stare.

Dawson îşi făcuse apariția şi se străduise să-i arate cât era de priceput. După muncă, plouase aproape toată seara, iar când Dawson se furişă în garaj ca să se adăpostească de furtună, Tuck îl aştepta acolo.

Nu spuse nimic. Doar trase cu poftă din țigară, mijind ochii la Dawson fără să spună o vorbă şi, în cele din urmă, intră în casă. De-atunci, Dawson nu mai petrecu nici măcar o noapte în mijlocul familiei. Tuck nu îi cerea chirie, iar Dawson îşi făcea singur rost de mâncare. Pe măsură ce treceau lunile, începu să se gândească pentru prima dată la viitor. Adunase câțiva bănuți şi nu se atinsese de ei decât ca să-şi cumpere maşina sport, model fastback dintr-un cimitir de maşini şi căni cu ceai dulce de la restaurant. Repara maşina seara, după muncă, în timp ce bea ceai, imaginându-şi că mergea la facultate, ceva ce nu făcuse niciodată niciun Cole. Se gândea să se înroleze în armată sau să-şi închirieze propria locuință, dar, înainte să apuce să ia vreo hotărâre,

tatăl său apăruse pe neaşteptate la garaj. Venise însoţit de Nebunul Ted şi de Abee. Amândoi ţineau în mână câte o bâtă de baseball, iar în buzunarul lui Ted se zărea conturul unui cuţit.

— Dă-mi banii pe care i-ai făcut, zise tatăl fără nicio altă introducere.

— Nu, răspunse Dawson.

— Ştiam c-ai să zici asta, băiete. De-aia i-am adus pe Ted şi pe Abee. Ori te bat până o să mi-i dai, ori îmi dai ce-mi datorezi pentru c-ai fugit de-acasă.

Dawson nu zise nimic. Tatăl său îşi scobea dinţii cu o scobitoare.

— Vezi tu, nu-i nevoie decât de o infracţiune în oraş ca să-ţi distrug viaţa. Poate o spargere sau un incendiu. Cine ştie? După aia, îţi înscenăm totul, dăm un telefon anonim la şerif şi lăsăm legea să-şi facă treaba. Cum eşti singur aici, noaptea, n-o să ai alibi şi, din partea mea, n-ai decât să putrezeşti tot restul vieţii înconjurat de fier şi beton. N-o să mă intereseze câtuşi de puţin soarta ta. Aşa că, ce-ar fi să mi-i dai?

Dawson ştia că tatăl său nu glumea. Păstrând o mină serioasă, el scoase banii din portmoneu. După ce tatăl numără bancnotele, scuipă scobitoarea pe jos şi rânji.

— Mă-ntorc săptămâna viitoare.

Dawson se conformă. Reuşi, totuşi, să ascundă o sumă din banii câştigaţi ca să-şi repare maşina şi să-şi cumpere ceai, însă mai toţi banii ajungeau în mâinile tatălui său. Deşi bănuia că Tuck ştia ce se petrecea, acesta nu îi spusese niciodată nimic. Nu pentru că i-ar fi fost teamă de ei, ci pentru că nu era treaba lui. În schimb, începuse să gătească puţin mai mult decât era nevoie pentru o singură persoană. „Mi-a rămas ceva mâncare, dacă vrei”, zicea el, intrând în garaj cu o farfurie în mână. De cele mai multe ori, intra în casă fără să mai spună altceva. Aceasta era relaţia dintre ei, iar Dawson o respecta. Îl respecta şi pe Tuck. Într-un fel sau altul, acesta devenise cea mai importantă persoană din viaţa lui, iar Dawson nu îşi imagina că ceva ar putea schimba această situaţie.

Până în ziua în care Amanda Collier intră în lumea lui.

Cu toate că o cunoştea pe Amanda de mulți ani – exista un singur liceu în Districtul Pamlico, iar el fusese la aceeaşi şcoală cu ea aproape toată viața – abia la începutul clasei a unsprezecea schimbaseră câteva cuvinte pentru prima dată. O considerase întotdeauna frumoasă, dar nu era singurul care gândea aşa. Ea era populară, genul de fată care stătea la masă, la cantină, înconjurată de prietene în timp ce băieții încercau să-i atragă atenția. Nu era doar şefa clasei, ci şi majoretă. În plus era şi bogată, aşadar, la fel de inaccesibilă pentru el ca şi o actriță de film. El nu îi adresase niciodată niciun cuvânt până în momentul în care deveniseră parteneri de laborator la ora de chimie.

În timp ce făceau experimente de laborator şi învățau împreună pentru testele din acel semestru, el îşi dădu seama că ea nu era deloc ceea ce îşi imaginase el că era. Mai întâi, faptul că ea era o Collier, iar el un Cole nu părea să o deranjeze, ceea ce îl uimea. Avea un râs scurt şi zgomotos, iar când zâmbea o făcea cu subînțeles, de parcă ar fi ascuns ceva ştiut numai de ea. Avea părul bogat şi blond şi ochii de un albastru-deschis precum cerul de vară. Uneori, când mâzgăleau ecuații în caiet, ea îi atingea intenționat brațul, iar urma atingerii rămânea acolo ore în şir. După-amiezele, când lucra în garaj, se trezea mereu cu gândul la ea. Abia primăvara îşi făcu în cele din urmă curaj s-o întrebe dacă o putea invita la o înghețată şi, spre finalul anului şcolar, începură să petreacă din ce în ce mai mult timp împreună.

Era în 1984, iar el avea şaptesprezece ani. La sfârşitul verii, ştia dar că era îndrăgostit, iar când aerul deveni răcoros şi frunzele începură să acopere pământul în fâşii galbene şi ruginii, era convins că voia să-şi petreacă restul vieții alături de ea, oricât de nebunesc ar fi fost acel gând. În anul următor deveniseră un cuplu, apropiindu-se tot mai mult şi petrecându-şi fiecare moment liber împreună. Îi era uşor să fie el însuşi lângă Amanda. Alături de ea se simțea mulțumit pentru prima oară în viață. Nici măcar acum nu reuşea să-şi scoată din minte acel an pe care îl petrecuseră împreună.

Sau, mai exact, nu reuşea să şi-o scoată din minte pe Amanda.

*

În timpul zborului încercă să se aşeze într-o poziție cât mai comodă. Ocupa un loc la geam, cam pe la mijlocul avionului, lângă o tânără roşcată, înjur de treizeci de ani şi ceva, înaltă şi cu picioare lungi. Nu era tocmai genul lui, dar era destul de drăguță. Ea îl atinse când îşi căută centura de siguranță şi îi zâmbi, scuzându-se.

Dawson încuviință din cap şi, simțind că tânăra avea de gând să înceapă o conversație, privi pe geam afară. Urmări cum căruciorul de bagaje se îndepărtează de aeronavă, în timp ce se pierdea în amintiri îndepărtate legate de Amanda. Îşi imagină vremurile când mergeau să înoate vara împreună în Neuse, cum trupurile lor lucioase se atingeau sau cum ea obişnuia să se cocoațe pe o bancă în timp ce el meşterea la maşină în garajul lui Tuck, ținându-şi brațele încolăcite în jurul genunchilor ridicați la piept şi făcându-l să nu-şi dorească altceva decât să o vadă stând aşa pentru totdeauna. În august, când reuşise în sfârşit să pornească maşina, o dusese pe plajă. Acolo stătuseră întinşi pe prosoapele lor, cu mâinile împreunate, vorbind despre cărțile preferate, despre filmele îndrăgite, despre secretele şi visele lor legate de viitor.

Uneori se mai certau, iar atunci Dawson putea zări şi frânturi ale firii ei pătimaşe. Neînțelegerile nu erau constante, dar nici rare. Remarcabil era însă faptul că oricât de tare se aprindeau, la fel de repede se şi linişteau. Uneori se certau din cauza unor lucruri mărunte – Amanda putea fi extrem de încăpățânată – şi se ciorovăiau cu înverşunare o vreme, de obicei fără să se ajungă la nicio concluzie. Chiar şi în acele momente când el se înfuria cumplit, nu se putea abține să nu-i admire sinceritatea, iar aceasta se năştea din faptul că ea ținea mai mult la el decât ținuse cineva vreodată.

În afară de Tuck, nimeni nu înțelegea de ce ei îi plăcea de el. Cu toate că, la început, încercaseră să ascundă relația, Oriental era un oraş mic şi, inevitabil, oamenii începuseră să şuşotească. Rând pe rând ea îşi pierduse prietenii şi nu era

decât o problemă de timp până când aveau să afle şi părinții ei. El era un Cole, iar ea o Collier şi era suficient pentru a isca scandal. La început, părinții ei speraseră că Amanda trecea printr-o fază de răzvrătire şi încercaseră să ignore totul. Când acest lucru nu dăduse roade, începuseră să-i creeze probleme Amandei. Îi luaseră carnetul de şofer şi îi interziseră să folosească telefonul. În acea toamnă, fusese pedepsită săptămâni la rând şi nu avusese voie să iasă din casă în weekenduri. Lui Dawson nu i se permisese niciodată să intre în casa lor, iar singura dată când tatăl ei vorbise despre el, îl numise „un alb jegos fără valoare". Mama o implorase pe Amanda să pună capăt relației, iar până în decembrie tatăl ei încetase să-i mai vorbească.

Ostilitatea care plutea în jurul lor îi apropiase şi mai mult pe Amanda şi pe Dawson, iar când el începuse să o țină de mână în public, ea îl ținea strâns, de parcă i-ar fi sfidat pe toți să-i spună să-i dea drumul. Însă Dawson nu era naiv; oricât de mult ar fi însemnat ea pentru el, avea mereu impresia că timpul lor împreună era limitat. Totul şi toți păreau a fi împotriva lor. După ce tatăl lui Dawson aflase despre Amanda, se interesa mereu despre ea când venea să-i ia salariul. Şi, cu toate că nu se simțea nicio amenințare vădită în tonul lui, numai auzindu-l rostindu-i numele îl făcea pe Dawson să i se întoarcă stomacul pe dos.

În ianuarie, ea împlini optsprezece ani, însă oricât de furioşi îi erau părinții, nu o izgoniră din casă. Însă Amandei nu-i mai păsa de părerea lor – sau cel puțin asta îi repeta lui Dawson. Uneori, după o ceartă zdravănă cu părinții, ea se furişa din casă, în toiul nopții, pe fereastra dormitorului ei şi fugea la garaj. El o aştepta de cele mai multe ori, însă, uneori, se întâmpla ca ea să-l trezească când încerca să se cuibărească lângă el pe salteaua aşezată pe jos, în biroul garajului. Se plimbau pe malul pârâului, iar Dawson o cuprindea cu brațul pe după talie în timp ce şedeau pe una dintre ramurile joase ale stejarului bătrân. Stând aşa sub clar de lună, în timp ce săreau, Amanda îi povestea despre certurile avute cu părinții, uneori cu o voce tremurândă şi întotdeauna atentă să nu îl facă să se simtă jignit. El o iubea

pentru asta, dar ştia părerea părinților despre el. Într-o seară, când ea plângea din cauza unei alte certuri avute, el îi sugeră delicat că poate ar fi mai bine pentru ea dacă ei nu s-ar mai întâlni.

— Asta vrei? îl întrebă ea în şoaptă, cu vocea răguşită.

El o trase mai aproape, cuprinzând-o cu brațul pe după umăr.

— Nu vreau decât să fii fericită, răspunse el în şoaptă.

Atunci ea se lipi de el, aşezându-şi capul pe umărul lui. În momentele în care o simțea aproape, cel mai mult ura faptul că era un Cole.

— Sunt cea mai fericită atunci când sunt cu tine, murmură ea în cele din urmă.

Mai târziu, în seara aceea, făcuseră dragoste pentru prima dată. Vreme de două decenii şi mai mult, el purtase în suflet acele cuvinte şi amintirea acelei nopți, ştiind că ce spusese ea era valabil pentru amândoi.

*

După ce ateriză în Charlotte, Dawson îşi aruncă pe umăr sacul de marinar şi costumul şi traversă terminalul abia percepând forfota din jurul lui, fiind pierdut în amintirile ultimei veri petrecute alături de Amanda. În primăvara aceea de demult ea primise înştiințarea că fusese acceptată la Duke, un vis al ei de când era mică. Faptul că urma să plece şi că se îndepărtase de familie şi de prieteni intensificase dorința lor de a-şi petrece cât mai mult timp împreună. Stăteau ore în şir pe plajă şi făceau plimbări lungi cu maşina, cu radioul dat la maximum sau pierdeau timpul în garajul lui Tuck. Juraseră că lucrurile nu se vor schimba după plecarea ei; fie va merge el la Durham ori va veni ea în vizită. Amanda nu se îndoia de faptul că vor găsi o cale prin care să facă lucrurile să funcționeze cumva.

Părinții ei însă aveau alte planuri. În august, într-o sâmbătă dimineața, cu mai puțin de o săptămână înainte de plecarea fetei la Durham, o prinseră înainte ca ea să apuce să iasă din casă. Mama îi ținuse o morală, cu toate că ştia că tatăl era perfect de acord cu ea.

— Treaba asta nu mai poate continua aşa, începu mama ei şi, cu o voce surprinzător de calmă, îi spuse Amandei că dacă avea să continue să se vadă cu Dawson, trebuia să se mute de-acasă în septembrie şi să înceapă să-şi plătească singură facturile; ei n-aveau de gând să-i plătească nici taxele de şcolarizare. De ce ne-am cheltui banii pe facultate când tu îți iroseşti viața?

Când Amanda încercă să protesteze, mama ridică tonul.

— Te va trage în jos, Amanda, însă acum eşti prea tânără ca să înțelegi asta. Aşadar, dacă vrei libertatea de a fi adult, atunci trebuie să-ți asumi responsabilitățile. N-ai decât să-ți distrugi viața alături de Dawson – noi nu îți vom sta în cale. Dar nici nu te vom ajuta.

Amanda fugise din casă, singurul ei gând fiind acela de a-l găsi pe Dawson. Când ajunse la garaj, plângea atât de tare încât nu reuşi să vorbească. Dawson o luă în brațe, încercând să înțeleagă printre hohotele ei frânturi din poveste.

— Ne vom muta împreună, zise ea, cu obrajii uzi de lacrimi.

— Unde? o întrebă el. Unde? În garaj?

— Nu ştiu. Găsim noi o soluție.

Dawson tăcu, fixând cu privirea pardoseala.

— Trebuie să mergi la facultate, îi zise el în cele din urmă.

— Nu-mi pasă de facultate, protestă Amanda. Țin la tine.

El îşi lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp.

— Şi eu țin la tine. Tocmai de aceea nu te pot lipsi de aşa ceva, zise el.

Ea scutură din cap, uluită.

— Nu mă privezi de nimic. Părinții mei o fac. Mă tratează ca pe un copil.

— Este din vina mea, şi amândoi ştim asta. El lovi pardoseala cu piciorul, iscând praful. Când iubeşti pe cineva, trebuie să-i dai drumul, nu?

Pentru prima oară, ochii ei scânteiară.

— Şi dacă se întoarce înseamnă că aşa a vrut destinul? Asta crezi că este? Vreun clişeu? Ea îl apucă de braț, înfigându-şi unghiile în carnea lui. Noi nu suntem un clişeu,

zise ea. Vom găsi o soluție. Aş putea să mă angajez chelneriță sau ceva de genul ăsta şi am putea închiria o locuință.

El zise cu o voce calmă, încercând să nu izbucnească:

— Cum? Crezi că tatăl meu va înceta să-mi mai ia banii?

— Ne-am putea muta împreună altundeva.

— Unde? Cu ce? Eu n-am nimic. Nu înțelegi? El tăcu, însă văzând că ea nu zice nimic, continuă: Încerc să fiu realist. Este în joc viața ta. Şi... eu nu mai pot face parte din ea.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că părinții tăi au dreptate.

— Doar nu vorbeşti serios.

Simți în vocea ei teama. Cu toate că ce-şi dorea era s-o țină în brațe, el făcu în mod voit un pas înapoi.

— Du-te acasă, îi zise el.

Ea făcu un pas către el.

— Dawson...

— Nu! izbucni el, îndepărtându-se de ea. Nu mă asculți. S-a terminat, ai înțeles? Am încercat şi n-a mers. Viața merge mai departe.

Ea se albi la față.

— Deci, asta-i tot?

În loc să-i răspundă, el îi întoarse spatele şi se îndreptă spre garaj. Ştia că dacă o va privi, se va răzgândi şi nu putea să-i facă una ca asta. Nu voia să-i facă una ca asta. Se piti după capota ridicată a maşinii, pentru că nu voia ca ea să-i vadă lacrimile.

După ce fata plecă, Dawson se aşează pe jos, pe pardoseala prăfuită, lângă maşina lui, stând nemişcat ore în şir până când Tuck ieşi, în cele din urmă, din casă şi se aşeză lângă el. Nu zise nimic vreme îndelungată.

— Ai pus capăt, rosti Tuck în cele din urmă.

— Am fost nevoit. Dawson abia putea să vorbească.

— Mda, făcu el dând din cap. Am auzit.

Soarele începea să se ridice sus pe cer, învăluind totul într-o tăcere mormântală.

— Oare am procedat bine?

Tuck îşi vârî mâna în buzunar şi-şi scoase țigările, încercând să mai câştige ceva timp înainte să răspundă.

Scoase din pachet o țigară Camel.

— Nu ştiu. Există multă magie între voi, asta fără doar şi poate. Iar magia face ca uitarea să fie grea.

Tuck îl bătu uşor pe spate şi se ridică să plece. Cam acestea fuseseră singurele cuvinte pe care i le spusese în legătură cu Amanda. În timp ce bătrânul se îndepărta, Dawson privi lumina soarelui, închizând pe jumătate ochii, iar lacrimile începură din nou să-i curgă pe obraji. Ştia că Amanda va reprezenta mereu ceea ce era mai bun din el, acel sine pe care va dori mereu să îl cunoască.

Ceea ce nu ştia era faptul că nu avea s-o mai vadă sau să-i vorbească vreodată. Săptămâna următoare Amanda se mută în campusul Universității Duke, iar o săptămână mai târziu Dawson fu arestat.

Îşi petrecu următorii patru ani în spatele gratiilor.

2

Amanda cobori din maşină şi cercetă din priviri dărăpănătura de la marginea oraşului pe care Tuck o numea casă. Condusese trei ore fără întrerupere şi îi prindea bine să-şi dezmorţească picioarele. Încordarea pe care o simţea în ceafă şi în umeri nu dispăruse încă, aducându-i aminte de cearta pe care o avusese în acea dimineaţă cu Frank. El nu înţelesese încăpăţânarea ei de a lua parte la înmormântare şi, privind în urmă, ea îşi dădu seama că el avusese dreptate. În cei aproape douăzeci de ani de mariaj, ea nu pomenise niciodată de Tuck Hostetler; dacă rolurile s-ar fi inversat, probabil că şi ea s-ar fi supărat.

Însă, în realitate, cearta nu avusese legătură cu Tuck sau cu secretele ei, sau chiar cu faptul că urma să-şi petreacă un alt sfârşit de săptămână departe de familie. În sinea lor, amândoi ştiau că era o simplă continuare a aceloraşi certuri pe care le avuseseră în ultimii zece ani, iar aceasta începuse la fel. Nu fusese nici zgomotoasă, nici violentă – Frank nu era genul, slavă Domnului – şi, la sfârşit, Frank mormăise o scuză scurtă înainte să plece la serviciu. Ca de obicei, ea îşi petrecuse restul dimineţii şi după-amiaza încercând să uite totul. La urma urmei, nu putea face nimic în acea privinţă şi, în timp, învăţase să rămână indiferentă în faţa furiei şi a neliniştii care ajunseseră să le definească relaţia.

În drum spre Oriental, atât Jared, cât şi Lynn, cei doi copii mai mari ai ei, o sunaseră, iar ea fusese recunoscătoare pentru acea distragere. Erau în vacanţa de vară, iar în ultimele săptămâni casa se umpluse de acea gălăgie continuă specifică adolescenţilor. Înmormântarea lui Tuck nici că se nimerise mai bine. Jared şi Lynn îşi făcuseră deja planuri să-şi petreacă sfârşitul de săptămână alături de prieteni; Jared cu o prietenă pe care o chema Melody, iar Lynn cu o prietenă din liceu, navigând pe lacul Norman, unde familia acesteia avea o casă. Annette – „accidentul lor minunat", cum îi zicea Frank – era două săptămâni în tabără. Probabil că ar fi sunat-o şi ea dacă nu ar fi fost interzisă folosirea celularelor.

Ceea ce era un lucru bun, altfel micuța ei guralivă ar fi sunat-o, fără îndoială, dimineața, la prânz şi seara.

Ea zâmbi când se gândi la copii. În ciuda muncii voluntare pe care o făcea la Institutul Oncologic, secția Pediatrie, din cadrul Spitalului Universitar Duke, viața ei se învârtea în mare parte înjurul copiilor. De când se născuse Jared, rămăsese acasă şi, cu toate că acceptase şi se bucurase de acel rol, o parte din ea îşi dorise mereu să depăşească această îngrădire.Îi plăcea să creadă că era mai mult decât soție şi mamă. Mersese la facultate ca să devină profesoară şi chiar luase în calcul un doctorat, gândindu-se că va ajunge să predea la una dintre facultățile de prin partea locului. După ce absolvise facultatea, se angajase ca învățătoare... şi-apoi, cursul vieții se schimbase într-un fel sau altul. La cei patruzeci şi doi de ani ai ei, se trezea uneori zicându-le în glumă oamenilor că abia aştepta să se maturizeze ca să-şi dea seama ce meserie să-şi aleagă.

Unii ar putea-o numi criza vârstei mijlocii, însă nu era sigură de asta. Nu era ca şi când ar fi simțit nevoia să-şi cumpere o maşină sport sau să facă o vizită chirurgului estetician sau să se izoleze pe o insulă din Caraibe. Nici de plictiseală nu era vorba; Dumnezeu îi era martor că spitalul şi copiii o țineau ocupată tot timpul. În schimb, avea mai mult de-a face cu acel sentiment că pierduse oarecum contactul cu acea persoană care existase cândva şi nu era sigură că va avea ocazia să o mai întâlnească vreodată.

Multă vreme se considerase norocoasă, iar Frank jucase un rol important. Se cunoscuseră la o petrecere în campus, când era studentă în anul doi la Duke. În ciuda haosului specific petrecerilor studențeşti, reuşiseră cumva să găsească un loc retras unde povestiseră până la ivirea zorilor. Cu doi ani mai mare decât ea, el era serios şi inteligent, şi chiar din prima seară ea ştiuse că el va avea succes în orice ar fi ales să facă. Fusese îndeajuns ca să îi stârnească interesul. Anul următor, în august, el plecase să urmeze cursurile facultății de stomatologie din Chapel Hill, însă continuară să iasă împreună în următorii doi ani. Logodna lor fu o urmare logică şi, în iulie 1989, cu doar câteva săptămâni după ce ea

îşi luase diploma de licență, se căsătoriseră.

După luna de miere petrecută în Bahamas, ea începu să predea la o şcoală elementară locală, iar când se născu Jared în vara următoare, îşi luă concediu. Lynn veni pe lume optsprezece luni mai târziu, iar concediul deveni permanent. Până atunci, Frank reuşise să împrumute suficienți bani cât să îşi deschidă propriul cabinet şi să cumpere o căsuță în Durham. Ce perioadă grea! Frank voia să reuşească de unul singur şi refuzase orice ajutor din partea celorlalți membri ai familiei. După ce plăteau facturile, erau norocoşi dacă le mai rămâneau bani cât să închirieze un film la sfârşit de săptămână. Rareori luau cina în oraş, iar când li se stricase maşina, Amanda fusese nevoită să stea acasă timp de o lună până îşi permiseseră să o repare. Dormeau acoperiți cu mai multe pături, astfel încât să nu aibă foarte mult de plătit la încălzire. Oricât de stresanți şi de epuizanți ar fi fost uneori acei ani, când se gândea la trecut, ştia că fuseseră şi cei mai fericiți ani de căsnicie.

Frank începuse să aibă tot mai mulți pacienți şi astfel, în multe privințe, viața lor intrase pe un făgaş normal. Frank mergea la lucru în timp ce ea avea grijă de casă şi de copii şi, un al treilea copil, Bea, veni pe lume imediat după ce-şi vânduseră căsuța şi se mutaseră într-una mai mare, pe care o construiseră într-o zonă respectabilă a oraşului. După asta, au devenit din ce în ce mai ocupați. Frank avea din ce în ce mai mulți pacienți în timp ce ea îl ducea şi îl aducea pe Jared de la şcoală, o scotea pe Lynn în parc şi la locurile de joacă, cu Bea legată într-un scaun de maşină între ceilalți doi. În acea perioadă Amanda începuse să se gândească din nou să urmeze cursurile postuniversitare; ba chiar îşi făcuse timp să studieze câteva programe de masterat, gândindu-se că s-ar putea înscrie atunci când Bea avea să meargă la grădiniță. Însă când Bea murise, şi acea dorință arzătoare a ei se năruise. Fără un cuvânt, şi-a pus deoparte cărțile din care studia şi şi-a vârât formularele de înscriere într-un sertar al biroului.

Sarcina neaşteptată cu Annette i-a întărit şi mai mult decizia de a nu se mai întoarce la şcoală. În schimb, trezise

în ea dorința de a se concentra mai mult asupra familiei, dedicând şi mai mult timp şi pasiune activităților şi programelor copiilor, poate şi pentru a uita de durerea din sufletul ei. Pe măsură ce anii treceau, iar amintirea surorii lor mai mici se estompa, Jared şi Lynn începuseră încet să intre în normal, iar Amanda era recunoscătoare pentru asta. Annette, care era plină de viață, aducea o altfel de bucurie în casa lor şi Amanda avea uneori impresia că erau o familie completă şi fericită, neatinsă de tragedie.

Nu avea aceeaşi impresie şi despre căsnicia ei.

Nu se amăgise niciodată cu gândul că un mariaj reprezenta o relație caracterizată de o nesfârşită stare de beatitudine şi romantism. Pune doi oameni laolaltă, adaugă inevitabilele suişuri şi coborâşuri, scutură bine totul şi vei avea inevitabil câteva certuri violente, indiferent cât de mult s-ar iubi cei doi. Şi trecerea timpului adusese cu ea câteva obstacole. Confortul şi familiaritatea erau minunate, însă diminuau pasiunea şi emoțiile. Anticiparea şi obişnuința nu mai lăsau loc la nimic surprinzător. Nu mai aveau nimic nou să-şi povestească, deseori îşi terminau fraza unul altuia şi atât ea, cât şi Frank ajunseseră în stadiul în care o singură privire era de-ajuns pentru a înlocui cuvintele. Însă pierderea lui Bea îi schimbase pe amândoi. Amanda se dedică trup şi suflet muncii de voluntariat la spital; Frank însă se transformase dintr-un consumator ocazional de băutură într-un alcoolic fără speranță.

Ea ştia care era diferența, dar nu făcuse niciodată pe mironosița în legătură cu băutura. De mai multe ori în facultate băuse puțin mai mult la vreo petrecere şi încă mai savura câte un pahar de vin în timpul cinei. Uneori îl bea şi pe al doilea, şi îi era îndeajuns. Însă în cazul lui Frank, ceea ce începuse ca un mijloc de a uita de durere se transformase în ceva ce îi scăpase de sub control.

Privind în urmă, se gândea uneori că ar fi trebuit să anticipeze acest lucru. În facultate, el obişnuia să urmărească meciurile de baseball în timp ce bea împreună cu prietenii; în timpul specializării la medicină dentară, obişnuia să se relaxeze cu două sau trei beri după ce termina

cursurile pe ziua respectivă. Însă în timpul acelor luni triste când Bea fusese bolnavă, cele două sau trei beri pe seară se transformaseră treptat în şase, iar după moartea ei, deveniseră douăsprezece. La doi ani după moartea fetiței, şi cu Annette pe drum, el bea exagerat chiar şi atunci când trebuia să meargă la muncă a doua zi dimineața. În ultima vreme, bea patru sau cinci seri pe săptămână, iar seara trecută nu făcuse excepție. Intrase împleticindu-se în dormitor după miezul nopții, beat cum nu îl mai văzuse până atunci, şi începuse să sforăie atât de tare, încât se văzuse nevoită să doarmă în camera de oaspeți. Problema lui cu băutura fusese motivul certurilor lor din acea dimineață, şi nu Tuck.

De-a lungul anilor le văzuse pe toate, de la mici bâlbâieli ale lui în timpul cinei sau în timpul vreunei petreceri în aer liber, până la situația de beat criță şi leşinat pe jos în dormitor. Totuşi, fiind considerat un stomatolog excelent, care rareori lipsea de la cabinet şi care îşi plătea întotdeauna facturile, nu credea că are o problemă. El nu considera că are o problemă din moment ce nu era nici rău, nici violent când se îmbăta. Şi pentru că, de obicei consuma doar bere, nu avea cum să fie ceva rău în asta.

Dar avea o problemă, deoarece treptat el începuse să se transforme în acel gen de bărbat cu care ea nu s-ar fi căsătorit niciodată. Nici nu mai ştia de câte ori plânsese din această cauză şi de câte ori vorbise cu el despre asta, sfătuindu-l să se gândească la copii. Îl implorase să meargă împreună la consiliere maritală şi să găsească o soluție, sau se înfuriase din cauza egoismului lui. Îl tratase cu indiferență zile în şir, obligându-l să doarmă în camera de oaspeți săptămâni întregi şi înălțase multe rugăciuni fierbinți. O dată sau de două ori pe an, Frank îi asculta rugăminții le şi se oprea din băut o vreme. Apoi, după câteva săptămâni, bea o bere la cină. Numai una. Şi nu era o problemă în seara respectivă. Poate mai bea una şi data următoare. Astfel deschidea uşa, iar demonul se furişa înăuntru, făcându-l să-şi piardă controlul din nou. Apoi ea se trezea că-şi punea aceleaşi întrebări pe care şi le pusese în trecut. De ce şi când

îi venise din nou pofta şi de ce nu putea pur şi simplu să se abțină? De ce refuza să recunoască faptul că aceasta le distrugea căsătoria?

Habar nu avea. Însă ceea ce ştia era faptul că o storcea de energie. De cele mai multe ori, avea impresia că era singurul părinte capabil să aibă grijă de copii. Chiar dacă Jared şi Lynn erau destul de mari ca să poată conduce, ce s-ar fi întâmplat dacă unul dintre ei ar fi avut un accident în timp ce Frank bea? Ar fi sărit el oare în maşină, după ce ar fi aşezat-o pe Annette în scaunul ei, şi apoi ar fi gonit înspre spital? Sau dacă cineva s-ar fi îmbolnăvit? Se mai întâmplase şi înainte. Nu copiilor, ci ei. În urmă cu câțiva ani, după ce mâncase fructe de mare stricate, Amanda îşi petrecuse ore în şir vomitând în baie. Pe atunci Jared nu avea decât permisul de elev şi îi era interzis să conducă noaptea, iar Frank trăsese o beție. Când ajunse să fie aproape deshidratată, Jared o dusese în cele din urmă la spital pe la miezul nopții, în timp ce Frank stătea tolănit pe bancheta din spate, prefăcându-se că era mai treaz decât în realitate. În ciuda faptului că era aproape de delir, ea observă cum Jared îşi arunca ochii constant în oglinda retrovizoare; avea o expresie dezamăgită şi furioasă în privire. Uneori i se părea că el îşi pierduse mare parte din inocență în acea noapte – un copil care era nevoit să se confrunte cu defectele îngrozitoare ale tatălui său.

Acea stare de lucruri era o sursă constantă şi epuizantă de neliniște, iar ea se săturase să îşi mai facă griji în legătură cu ce gândeau şi ce simțeau copiii când îşi vedeau tatăl împleticindu-se prin casă. Sau să-şi mai facă griji pentru că Jared şi Lynn păreau să-şi fi pierdut respectul pentru tatăl lor. Sau să se îngrijoreze că, într-o bună zi, Jared sau Lynn sau Annette ar putea călca pe urmele tatălui lor, găsindu-şi alinarea în băutură sau în pastile sau în Dumnezeu mai ştie ce altceva, şi distrugându-şi viața.

Nici nu găsise prea mult ajutor. Chiar şi fără programul Al-Anon, ea înțelese că nu putea face nimic ca să-l schimbe pe Frank, iar până când acesta nu recunoştea că avea o problemă şi nu se concentra asupra rezolvării ei, rămânea tot

un alcoolic. Şi asta ce însemna pentru ea? Că trebuia să facă o *alegere.* Că trebuia *să decidă* dacă va continua sau nu să accepte acea situație. Că trebuia să alcătuiască o listă cu *consecințe* şi să o respecte. Teoretic, era uşor. Practic, toată această situație nu făcea decât să o înfurie. Dacă el era cel care avea o problemă, atunci de ce era ea nevoită să-şi asume responsabilitatea? Şi dacă alcoolismul era o boală, oare el nu avea nevoie de ajutorul ei, sau măcar de devotamentul ei? Atunci, cum putea ea justifica – soția lui, care jurase să rămână alături de el la bine şi la rău – ruperea căsniciei şi destrămarea familiei lor după toate prin câte trecuseră împreună? Ar fi fost considerată fie o mamă şi o soție cu inimă de piatră, fie o persoană fără coloană vertebrală, când ea îl voia, de fapt, pe soțul ei de odinioară.

Tocmai de aceea îi era greu în fiecare zi. Nu voia să divorțeze şi să destrame familia. Oricât de compromisă ar fi fost căsnicia lor, ea încă mai credea în jurămintele făcute. Îl iubea pe bărbatul care fusese odinioară şi pe bărbatul care putea să devină, însă acolo şi atunci, în timp ce stătea în fața casei lui Tuck Hostetler, se simțea tristă şi singură şi nu se putea abține să nu se întrebe cum de viața ei luase o asemenea turnură.

*

Ştia că mama ei o aştepta, însă Amanda nu era pregătită să dea încă ochii cu ea. Mai avea nevoie de câteva minute şi, în timp ce se lăsa întunericul, ea traversă curtea năpădită de iarbă către garajul dezordonat unde Tuck îşi petrecuse zile în şir recondiționând maşini clasice. Înăuntru se afla parcată o Corvette Stingray, un model din anii ’60, bănui ea. Trecându-şi degetele peste capota acestuia, îşi imagină cum Tuck se va întoarce la garaj, silueta lui gârbovită conturându-se pe fundalul asfințitului de soare. Ar fi îmbrăcat cu o salopetă pătată, fireşte, părul lui cărunt şi rar abia i-ar acoperi capul, iar ridurile de pe fața lui ar fi atât de adânci, încât aproape că ar aduce cu nişte cicatrice.

În ciuda întrebărilor iscoditoare pe care Frank i le adresase în dimineața aceea despre Tuck, Amanda nu îi spusese prea

multe, în afară de faptul că acesta fusese un vechi prieten de familie. Nu era întreaga poveste, dar ce altceva i-ar fi putut spune? Până şi ea recunoscuse că prietenia ei cu Tuck era una ciudată. Cu toate că îl ştiuse încă din liceu, îl revăzuse pe Tuck în urmă cu şase ani, când ea avea treizeci şi şase. Tocmai se afla în Oriental, în vizită la mama şi, în timp ce savura o ceaşcă de cafea la restaurantul Irvin's Diner, îi auzi pe nişte bătrâni de la o masă învecinată bârfind despre el.

— O fi făcând Tuck Hostetler ăsta minuni cu maşinile, dar e nebun de legat, zise unul dintre ei, râzând şi clătinând din cap. Una e când spune că vorbeşte cu nevasta lui moartă, şi alta când jură că ea îi şi răspunde.

Prietenul bătrânului pufni.

— Întotdeauna a fost mai ciudat, asta-i sigur.

Nu semăna deloc cu Tuck cel pe care îl cunoscuse ea. După ce plăti cafeaua, se urcă în maşină şi o luă pe drumul de pământ, de care aproape că uitase şi care ducea la casa acestuia. Petrecură restul după-amiezii în balansoarul de pe veranda lui, care stătea să se prăbuşească, şi, de atunci, îşi făcu obiceiul de a-l vizita ori de câte ori se afla în oraş. La început se întâmpla o dată sau de două ori pe an – nu suporta să o vadă pe mama ei mai mult de atât –, însă în ultima vreme începuse să viziteze Orientalul şi pe Tuck chiar şi atunci când mama ei era plecată din oraş. Adeseori se întâmpla să-i pregătească şi cina. Tuck îmbătrânise şi, deşi pretindea că doar vizitează un om în vârstă, amândoi ştiau adevăratul motiv pentru care ea revenea mereu.

Cei din restaurant avuseseră dreptate, într-un fel. Tuck se schimbase. Nu mai era omul tăcut şi misterios, uneori morocănos pe care şi-l amintea ea, dar nu era nici nebun. Făcea diferența între fantezie şi realitate şi ştia că soția lui murise cu mult timp în urmă. Însă Tuck, hotărî ea în cele din urmă, avea acea putere de a transforma în realitate orice îşi punea în minte. Cel puțin pentru el era real. Când ea îl întrebă în cele din urmă despre „conversațiile" cu soția moartă, el îi răspunse fără ocolişuri: Clara era acolo şi va fi mereu. Nu numai că vorbea cu ea, mărturisi el, dar o şi putea vedea.

— Vrei să spui că este o fantomă? îl întrebă ea.

— Nu, răspunse el. Spun doar că nu vrea să fiu singur.

— E aici acum?

Tuck aruncă o privire peste umăr.

— N-o văd, dar o aud plimbându-se prin casă.

Amanda ciuli urechile, dar nu auzi nimic în afară de scârțâitul balansoarului pe duşumea.

— Era aici... şi atunci? Când te-am cunoscut la început?

El inspiră adânc şi rosti cu o voce obosită.

— Nu. Dar pe-atunci nu încercam s-o văd.

Era de netăgăduit faptul că exista ceva emoționant, aproape romantic, în convingerea lui că se iubeau suficient de mult, încât să găsească o cale să rămână împreună chiar dacă ea se stinsese din viață. Cui nu i s-ar fi părut romantic? Toată lumea voia să creadă că dragostea fără sfârşit exista. Crezuse şi ea mai demult, pe vremea când avea optsprezece ani. Dar ştia că dragostea era răvăşitoare, la fel ca şi viața. Lua întorsături pe care oamenii nu aveau cum să le prevadă sau să le înțeleagă, lăsând în urmă o mulțime de regrete. Şi aproape întotdeauna acele regrete duceau la întrebări de genul „dar dacă", întrebări care nu îşi aflau niciodată răspunsul. *Dar dacă* Bea nu ar fi murit? *Dar dacă* Frank nu ar fi devenit un alcoolic? *Dar dacă* s-ar fi căsătorit cu adevărata ei dragoste? Oare ar mai fi recunoscut-o măcar pe femeia care o privea acum din oglindă?

Se rezemă de maşină şi se întrebă ce părere ar fi avut Tuck despre meditațiile ei. Tuck cel care mânca ouă şi mămăligă în fiecare dimineață la restaurantul Irvin's şi punea arahide prăjite în paharele cu Pepsi pe care le bea; Tuck cel care locuise în aceeaşi casă vreme de şaptezeci de ani şi plecase din stat o singură dată, ca să lupte pentru țara sa în cel de-al Doilea Război Mondial. Tuck cel care asculta ştirile la radio sau muzică la gramofon, în loc să se uite la televizor, pentru că aşa făcuse întotdeauna. Spre deosebire de ea, Tuck părea să accepte scopul pe care destinul i-l stabilise în această lume. Admise că exista probabil înțelepciune în acea acceptare de nestrămutat, cu toate că ea nu avea să ajungă vreodată la acel stadiu.

Firește, Tuck o avea pe Clara, şi poate acest lucru îl influențase într-un fel sau altul. Se căsătoriseră la şaptesprezece ani şi petrecuseră patruzeci şi doi de ani împreună; pe măsură ce Tuck vorbea cu Amanda, ea află încetul cu încetul povestea vieții lor. Cu voce înceată, el îi spusese despre cele trei avorturi spontane, ultimul aducând cu el complicații serioase. Din spusele lui Tuck, după ce doctorul o informase că nu va mai putea avea copii niciodată, Clara adormea plângând seară de seară vreme de un an. Amanda află că soția lui ținea o grădină cu legume şi că mai demult câştigase o competiție statală cu cel mai mare dovleac. Ea văzu panglica albastră decolorată care era agățată în spatele oglinzii din dormitor. Tuck îi povesti că după ce îşi înființase afacerea, îşi construiseră o căsuță pe un mic teren aflat pe malul râului, lângă Vandemere, un oraş pe lângă care Oriental părea o metropolă, obişnuind să stea acolo săptămâni în şir, deoarece Clarei i se părea a fi cel mai frumos loc din lume. Îi descrise cum Clara fredona câte o melodie auzită la radio în timp ce făcea curățenie prin casă şi îi mărturisi că, din când în când, ieşeau să danseze la Red Lee's Grill, un local pe care şi Amanda îl frecventase în adolescență.

În cele din urmă, ea ajunse la concluzia că, odinioară, viața era trăită cu compromisuri, satisfacția şi dragostea luând naştere din lucrurile mărunte din viața oamenilor. Era o viață plină de demnitate şi onoare, nu fără necazuri, dar, cu toate astea, aducătoare de satisfacții cum puțini aveau parte. Ea ştia că Tuck înțelegea asta mai bine decât oricine.

— Alături de Clara era întotdeauna bine, astfel rezumase el odată totul.

Poate datorită laturii tainice a poveştilor lui sau poate datorită singurătății ei, Tuck devenise, în timp, şi confidentul ei, lucru la care Amanda nu s-ar fi gândit niciodată. Lui Tuck îi împărtăşi durerea şi tristețea ei în legătură cu moartea lui Bea şi pe veranda acestuia îşi vărsă ea mânia asupra lui Frank; lui îi mărturisi grijile ei legate de copii şi chiar convingerea din ce în ce mai mare că undeva, de-a lungul vieții, făcuse o alegere neinspirată. Împărtăşi cu el poveştile

nenumăraților părinți disperați şi ale copiilor de la Institutul Oncologic, care erau de un optimism debordant, iar el păru să înțeleagă că ea îşi găsise salvarea în munca pe care o făcea acolo, chiar dacă nu spunea el prea multe. De cele mai multe ori, se mulțumea să-i cuprindă mâna cu degetele-i noduroase şi pătate de ulei, liniştind-o astfel cu tăcerea lui. În timp, devenise cel mai apropiat prieten al ei, iar ea avu sentimentul că Tuck Hostetler ajunsese să o cunoască, aşa cum era ea în realitate, mai bine decât o cunoştea oricine din viața ei actuală.

Însă acum, prietenul şi confidentul ei dispăruse. Simțindu-i deja lipsa, ea îşi plimbă privirea peste Stingray, întrebându-se dacă ştiuse că aceea era ultima maşină pe care avea să o recondiționeze. Nu îi spusese nimic direct, însă privind în urmă, îşi dădu seama că el presimțise asta. Când îl vizitase ultima dată, el îi dăduse o cheie de la casă şi, făcându-i cu ochiul, îi spusese: „Să n-o pierzi, altfel s-ar putea să fii nevoită să spargi un geam". Ea o vârâse în buzunar, neacordându-i prea multă importanță, deoarece el îi mărturisise şi alte lucruri ciudate în seara respectivă. Ea îşi aminti că, în timp ce scotocea prin dulapurile din bucătărie căutând ceva să gătească pentru cină, el şedea la masă şi fuma o țigară.

— Preferi vinul roşu sau alb? o întrebă el din senin.

— Depinde, răspunse ea, alegând nişte conserve. Uneori beau un pahar de vin roşu la cină.

— Mi-am cumpărat nişte vin roşu, o înştiință el. E acolo, în dulapul ăla.

Ea se întoarse.

— Vrei să deschid o sticlă?

— Nu mă prea dau în vânt după vin. Mă mulțumesc cu nişte Pepsi şi arahide. El scutură scrumul de țigară într-o ceaşcă de cafea ciobită. Primesc mereu şi bucăți proaspete de carne. Mi le aduce de la măcelărie în fiecare luni. În sertarul de jos al congelatorului. Grătarul e afară, în spate.

Ea făcu un pas către frigider.

— Vrei să-ți fac o friptură?

— Nu. De obicei le pregătesc spre sfârşitul săptămânii.

Ea ezită, neştiind sigur unde voia să ajungă.

— Atunci… îmi spui doar aşa?

Când el dădu din cap, fără să spună nimic, Amanda puse totul pe seama vârstei şi a oboselii. Ea îi pregăti nişte ouă şi şuncă, apoi îi făcu puțină ordine prin casă în timp ce Tuck şedea în fotoliul de lângă şemineu, cu o pătură în jurul umerilor, şi asculta radioul. Observă cât de îmbătrânit arăta, fiind cu mult mai scund decât pe vremea adolescenței ei. Înainte să plece, ea îi aranjă pătura, crezând că adormise. El respira greu. Se aplecă şi îl sărută pe obraz.

— Te iubesc, Tuck, zise ea în şoaptă.

El se mişcă puțin, probabil visa, însă când ea se întoarse ca să plece, îl auzi oftând.

— Mi-e dor de tine, Clara, murmură el.

Acelea fuseseră ultimele cuvinte pe care le auzise din gura lui. Cuvintele lui trădau acea singurătate dureroasă, iar ea înțelese brusc de ce Tuck îl primise pe Dawson în garajul lui atâta vreme. Şi Tuck se simțise singur, îşi zise ea.

*

După ce îl sună pe Frank să-i spună că ajunsese cu bine – el vorbea deja împleticit –, Amanda termină convorbirea pe un ton sec, mulțumind lui Dumnezeu că, în acel sfârşit de săptămână, copiii aveau fiecare program.

Pe masa de lucru din garaj ea găsi o mapă şi se întrebă ce să facă în legătură cu maşina. După ce scană cu privirea hârtiile, ea descoperi că maşina aparținea unui apărător din echipa de hochei Carolina Hurricanes şi se hotărî să discute această problemă cu avocatul lui Tuck. Aşezând mapa pe masă, îşi îndreptă gândurile către Dawson. Şi el făcuse parte din secretul ei. Dacă i-ar fi spus lui Frank despre Tuck, ar fi trebuit să-i spună şi despre Dawson, iar ea nu îşi dorise asta. Tuck ştiuse mereu că Dawson fusese motivul adevărat pentru care ea îl vizitase, cel puțin la început. Nu îl deranja asta, deoarece Tuck înțelesese mai bine decât oricine cât de puternică era amintirea. Uneori, când razele soarelui pătrundeau printre ramurile copacilor, scăldând curtea lui Tuck într-o pâclă fluidă de vară târzie, aproape că simțea

prezența lui Dawson lângă ea, iar atunci îşi aminti din nou că Tuck nu fusese deloc nebun. La fel ca şi fantoma Clarei, cea a lui Dawson se afla peste tot.

Cu toate că ştia că nu avea rost să se întrebe cum i-ar fi fost viața dacă ea şi Dawson ar fi rămas împreună, în ultima perioadă simțise nevoia să revină mereu în acel loc. Şi cu cât venise mai des în vizită, cu atât mai intense deveniseră amintirile, întâmplările de mult uitate şi sentimentele ieşind la suprafață din adâncurile trecutului ei. Când se afla acolo, îi era uşor să îşi aducă aminte cât de puternică se simțise alături de Dawson, şi cât de specială şi de frumoasă o făcuse întotdeauna să se simtă. Îşi aducea foarte bine aminte certitudinea pe care o avusese că Dawson era singura persoană din lume care o înțelesese cu adevărat. Şi, mai presus de orice, îşi aducea aminte cum îl iubise cu toată ființa sa şi cum el îi răspunsese cu aceeaşi monedă.

În felul său tăcut, Dawson o făcuse să creadă că orice era posibil. În timp ce se plimba prin garajul dezordonat, care mai mirosea încă a benzină şi ulei, ea simți greutatea nenumăratelor nopți petrecute acolo. Îşi plimbă degetele peste banca unde şezuse ore întregi, privindu-l pe Dawson care stătea aplecat sub capota ridicată a maşinii, învârtind din când în când cheia. Avea unghiile negre din cauza uleiului. Nici atunci ea nu reuşise să zărească pe chipul lui acea naivitate specifică tinereții pe care o vedea la alți copii de vârsta lor, iar când muşchii încordați ai antebrațului său se relaxau atunci când se întindea să ia o altă sculă, ea putea observa membrele şi forma trupului unui bărbat în devenire. La fel ca toți ceilalți din Oriental, ea ştia că tatăl lui îl bătuse în mod regulat, iar când lucra la bustul gol, îi vedea cicatricele de pe spate, care fuseseră lăsate, fără îndoială, de catarama curelei. Nu era convinsă că Dawson le mai acorda importanță, fapt care înrăutățea şi mai mult perceperea lor.

El era înalt şi zvelt, cu păr negru care îi acoperea ochii negri, iar ea ştiuse încă de pe atunci că avea să se transforme într-un bărbat chipeş. Nu semăna deloc cu ceilalți membri ai familiei Cole, iar ea îl întrebase odată dacă semăna cu mama sa. Stăteau în maşina lui în timp ce picăturile de ploaie

cădeau pe parbriz. La fel ca şi Tuck, el îi răspunse cu o voce blândă şi cu o expresie calmă întipărită pe față:

— Nu ştiu, îi zise el, ştergând geamul aburit. Tata a ars toate pozele cu ea.

Către sfârşitul ultimei veri petrecute împreună, se duseseră pe micul ponton de lângă pârâu, cu mult după asfințitul soarelui. El auzise că urma să aibă loc o ploaie de meteoriți. După ce întinseseră o pătură pe scândurile pontonului, priviră în tăcere luminile care brăzdau cerul. Era conştientă de faptul că părinții ei s-ar înfuria dacă ar şti unde se află, însă în acel moment nimic nu conta cu adevărat, în afară de stelele căzătoare, căldura trupului lui şi tandrețea cu care o ținea aproape de el, de parcă nu şi-ar fi putut imagina viitorul fără ea.

Erau oare toate primele iubiri la fel? Dintr-un motiv sau altul, se îndoia; chiar şi în acel moment i se părea mai reală decât orice altă senzație pe care o cunoscuse. Uneori se întrista când se gândea că nu mai trăise un astfel de sentiment de atunci, însă viața reuşea mereu să estompeze acea intensitate a pasiunii; aflase din proprie experiență că iubirea nu era întotdeauna suficientă.

Cu toate astea, în timp ce privea dincolo de garaj, în curte, ea nu se putu abține să nu se întrebe dacă Dawson mai simțise o astfel de pasiune şi dacă era fericit. Voia să creadă că era fericit, însă viața pentru un fost condamnat nu era niciodată uşoară. Din câte ştia ea, putea să se fi întors înapoi în închisoare sau să se fi apucat de droguri sau chiar să fi murit, însă nu putea asocia acele imagini cu persoana pe care o cunoscuse cândva. Acesta era unul dintre motivele pentru care nu îl întrebase niciodată pe Tuck despre el; se temuse de ceea ce ar fi putut să-i spună, iar tăcerea lui nu făcuse decât să-i întărească bănuielile. Preferase îndoiala deoarece astfel putea să şi-l amintească aşa cum fusese el. Totuşi, uneori, se întreba ce simțea el când se gândea la acel an petrecut împreună, sau dacă se minuna vreodată de ceea ce împărtăşiseră, sau dacă se gândea măcar la ea.

3

Avionul în care se afla Dawson ateriză în New Bern târziu după ce soarele începuse să coboare încet spre asfințit. Traversă râul Neuse în maşina închiriată, intră în Bridgeton, apoi o luă pe Autostrada 55. De o parte şi de cealaltă a autostrăzii se vedeau fermele îndepărtate, presărate pe ici, pe colo cu hambare dărăpănate în care se usca tutunul. Peisajul monoton lucea în lumina soarelui de după-amiază, iar lui i se păru că nu se schimbase nimic de când plecase cu mulți ani în urmă şi poate nu avea să se schimbe ceva nici peste o sută de ani. Trecu prin Grantsboro şi Alliance, Bayboro şi Stonewall, oraşe mai mici decât Oriental şi fu uimit de faptul că Districtul Pamlico semăna cu un loc uitat de timp; nu mai era decât o filă uitată dintr-o carte abandonată.

Dar era casa lui şi, deşi multe dintre amintiri erau dureroase, aici se împrietenise cu Tuck şi aici o întâlnise pe Amanda. Începu să recunoască rând pe rând locuri importante din copilăria lui şi, conducând în tăcere, se întrebă ce s-ar fi ales de el dacă Tuck şi Amanda n-ar fi făcut niciodată parte din viața lui. Se întrebă şi mai mult cât de diferită ar fi fost viața lui dacă doctorul David Bonner nu ar fi ieşit să alerge în seara de 18 septembrie 1985.

Doctorul Bonner se mutase în Oriental în luna decembrie a anului precedent împreună cu soția şi cei doi copii ai lui. Ani întregi, în oraş nu existase niciun fel de doctor. Fostul doctor se mutase în Florida în 1980, iar cei din administrația oraşului încercaseră de atunci să îi găsească un înlocuitor. Era mare nevoie de un doctor şi, în ciuda nenumăratelor stimulente oferite de conducerea oraşului, puțini candidați acceptabili fuseseră interesați să se mute în acel loc care era, practic, o fundătură. Norocul făcuse că soția doctorului Bonner, Marilyn, crescuse în zona aceea şi, la fel ca şi Amanda, fusese considerată aproape de viță nobilă. Părinții lui Marilyn, soții Bennett, plantau meri, peri, struguri şi afine într-o livadă imensă de la marginea oraşului. După ce terminase rezidențiatul, doctorul Bonner se mutase în oraşul

natal al soției sale şi îşi deschisese un cabinet medical.

Fusese ocupat de la început. Sătui să călătorească patruzeci de minute până la New Bern, pacienții se îngrămădeau la cabinetul lui, însă doctorul nu-şi făcuse iluzii că avea să se îmbogățească. Era pur şi simplu imposibil într-un orăşel dintr-un district sărac, indiferent cât de mulți pacienți ai fi avut şi în ciuda rubedeniilor numeroase. Cu toate că nimeni din oraş nu ştia asta, livada fusese ipotecată, iar în ziua în care David se mutase în oraş, socrul lui îi şi ceruse un împrumut. Dar şi după ce-şi ajutase socrii cu bani, traiul fiind destul de ieftin acolo, reuşise să-şi cumpere o casă cu patru dormitoare, cu privelişte spre Smith Creek, iar soția lui fusese încântată că se întorsese acasă. După părerea ei, Oriental era locul ideal pentru a-ți creşte copiii şi, în mare parte, avea dreptate.

Doctorul Bonner iubea să-şi petreacă timpul în aer liber. Făcea surf şi înota; se plimba cu bicicleta şi alerga. Oamenii erau obişnuiți să-l vadă alergând într-un ritm susținut pe Broad Street după muncă şi trecând în cele din urmă de curba de la marginea oraşului. Oamenii îl claxonau sau îi făceau cu mâna, iar doctorul Bonner îi saluta din cap, fără să se oprească din alergat. Uneori, după o zi istovitoare de muncă, nu ieşea să alerge decât după lăsarea serii, iar pe 18 septembrie 1985, exact asta se întâmplase. Ieşise din casă tocmai când întunericul învăluia oraşul. Drumurile erau alunecoase, însă doctorulBonner nu ştia asta. În cursul zilei plouase destul de mult încât să scoată la suprafață gudronul din macadam, dar nu suficient încât să-l spele.

Începuse să alerge pe traseul lui obişnuit, care îi lua vreo treizeci de minute, însă în seara respectivă nu a mai ajuns acasă. Când luna răsărise deja, Marilyn începu să-şi facă griji şi, rugând-o pe o vecină să stea cu copiii, s-a urcat în maşină şi a pornit în căutarea lui. După ce a trecut de curba de la marginea oraşului, a zărit lângă un pâlc de copaci o ambulanță, maşina şerifului şi un grup de oameni care începea încet, încet să se mărească. Acolo fusese omorât soțul ei, i s-a spus, când şoferul unei furgonete a pierdut controlul asupra maşinii, alunecând şi lovindu-l din plin.

Furgoneta, află ea, îi aparținea lui Tuck Hostetler. Şoferul, care urma să fie în curând acuzat de ucidere din culpă şi omor fără premeditare, era un tânăr de optsprezece ani, căruia i se puseseră deja cătuşele.

Acesta era Dawson Cole.

*

La vreo trei kilometri depărtare de marginea oraşului – şi de curba pe care nu avea s-o uite niciodată – Dawson zări drumul acoperit cu pietriş care ducea către pământul familiei sale şi, fără să vrea, se trezi gândindu-se la tatăl său. Când Dawson se afla în închisoare, aşteptând să fie judecat, un paznic îşi făcuse brusc apariția anunțându-l că avea un vizitator. Un minut mai târziu, îşi făcu apariția, mestecând o scobitoare.

— Ai fugit de-acasă, te-ai întâlnit cu fata aia bogată, ți-ai făcut planuri. Şi unde sfârşeşti? În închisoare. Zări acea sclipire malițioasă din privirea tatălui său. Ai crezut că eşti mai bun decât mine, dar nu eşti. Eşti exact la fel ca mine.

Dawson nu spuse nimic, simțind cum îl cuprindea ura când îl privea cu dispreț pe tatăl său din colțul celulei. Îşi jură atunci şi acolo că, indiferent ce urma să se întâmple, nu va mai vorbi niciodată cu acesta.

Procesul nu mai avu loc. Contrar sfatului avocatului apărării, Dawson se declară vinovat şi contrar sfatului procurorului, primi pedeapsa maximă. Cât timp fusese închis la Şcoala de Corecție Caledonia, din Halifax, statul Carolina de Nord, lucrase la ferma închisorii, ajutând la cultivarea porumbului, a grâului, a bumbacului şi a boabelor de soia, transpirând sub soarele dogoritor în timpul recoltei şi înghețând în bătaia vânturilor tăioase de miazănoapte în timp ce ara. Cu toate că el şi Tuck îşi trimiteau unul altuia scrisori, nu avusese nici măcar un singur vizitator în cei patru ani.

După ce fusese eliberat condiționat, Dawson se întoarse în Oriental. Deoarece lucra pentru Tuck, auzea bârfele oamenilor din oraş atunci când mergea uneori la magazin să cumpere piese auto. Ştia că era considerat un paria, un Cole

nenorocit care nu numai că îl omorâse pe ginerele soților Bennett, dar şi pe singurul doctor din oraş, iar vina pe care o simțea era copleşitoare. Atunci mergea la o florărie din New Bern, apoi la cimitirul din Oriental unde fusese îngropat doctorul Bonner. Aşeza florile pe mormântul acestuia, fie dimineața devreme, fie seara târziu, când nu erau prea mulți oameni prin preajmă. Uneori zăbovea acolo o oră sau mai mult, gândindu-se la soția şi la copiii care rămăseseră în urma doctorului. În afară de acele momente, stătea mai tot anul retras, departe de privirile oamenilor.

Familia lui nu îşi încheiase încă socotelile cu el. Când tatăl său apăru din nou la garaj ca să-i ia banii, venise însoțit de Ted. Tatăl avea o armă de vânătoare, iar Ted, o bâtă de baseball, însă făcuseră greşeala să vină fără Abee. Când Dawson le spuse să plece de pe proprietate, Ted acționă repede, dar nu îndeajuns: cei patru ani de muncă grea pe câmpurile scăldate în dogoarea soarelui îl căliseră, iar el era pregătit pentru ei. Lui Ted îi rupse falca şi nasul cu o rangă, apoi smulse arma din mâna tatălui său înainte să-i rupă coastele. În timp ce aceştia zăceau întinşi pe jos, Dawson îndreptă arma de vânătoare către ei, avertizându-i să nu se mai întoarcă. Tânguindu-se, Ted îl amenință că îl va omorî; tatăl lui Dawson se încruntă doar. După acea întâmplare, Dawson începu să doarmă cu arma de vânătoare lângă el şi rareori părăsea proprietatea. Ştia că l-ar fi putut ataca oricând, dar viața era imprevizibilă. O săptămână mai târziu, Ted Nebunul înjunghie un bărbat într-un bar şi ajunse în închisoare. Şi dintr-un motiv necunoscut, tatăl lui încetase să-l mai viziteze. Dawson nu îşi puse întrebări. În schimb, numără zilele până când putea să plece din Oriental, iar când perioada de probă expiră, înveli arma de vânătoare într-o muşama, o vârî într-o cutie şi o îngropă sub un stejar, care se afla lângă colțul casei lui Tuck. După aceea îşi pregăti maşina, îşi luă rămas-bun de la Tuck şi o luă pe autostradă, ajungând în cele din urmă în Charlotte. Găsi un post de mecanic, iar seara urma cursurile de sudor la colegiul comunitar. De acolo, plecă în Louisiana şi se angajă la o rafinărie. Şi, în cele din urmă, ajunse pe platforma petrolieră.

De când fusese eliberat, trăise retras, fiind în cea mai mare parte a timpului singur. Nu îşi vizita niciodată prietenii, pentru că nu avea niciunul. Nu cunoscuse pe nimeni în afară de Amanda, deoarece, chiar şi atunci, nu se putea gândi decât la ea. Dacă s-ar fi apropiat de cineva, ar fi însemnat să-i permită acelei persoane să-i cunoască trecutul, iar acel gând îl făcea să se retragă. Era un fost puşcăriaş, care provenea dintr-o familie de infractori şi care omorâse un om. Cu toate că îşi ispăşise pedeapsa şi se căise mereu, ştia că nu se va ierta niciodată pentru ceea ce făcuse.

*

Nu mai era mult. Dawson se apropia de locul unde fusese omorât doctorul Bonner. Cu coada ochiului observă că acei copaci care mărginiseră curba fuseseră înlocuiți cu o clădire joasă şi pătrățoasă în fața căreia se afla o parcare acoperită cu pietriş. Nu îşi luă ochii de la drum, refuzând să se uite într-acolo.

În mai puțin de un minut, intră în Oriental. Traversă centrul oraşului şi podul care se afla la confluența dintre Greens Creek şi Smith Creek. Băiat fiind, când încerca să-i evite pe ceilalți membri ai familiei, obişnuia să se aşeze aproape de pod şi să urmărească ambarcațiunile cu pânze, imaginându-şi porturile îndepărtate unde poate vor ancora şi locurile unde i-ar fi plăcut şi lui să ajungă cândva.

Încetini, captivat de acea privelişte, aşa cum fusese şi odinioară. Portul era aglomerat, iar oamenii se mişcau de colo-colo pe vasele lor, cărând lăzi frigorifice sau dezlegând frânghiile cu care erau legate bărcile. Aruncând o privire înspre coroana copacilor, îşi dădu seama după cum se legănau crengile că vântul era suficient de puternic încât să umfle pânzele ambarcațiunilor, chiar dacă acestea urmau să navigheze toată ziua de-a lungul coastei.

Zări în oglinda retrovizoare pensiunea unde urma să stea, însă încă nu era pregătit să se cazeze. În schimb, trase maşina pe marginea apropiată a podului şi coborî din ea, uşurat că putea să-şi dezmorțească picioarele. Se întrebă o clipă dacă florăria livrase florile, dar avea să afle asta în

curând. Întorcându-se către Neuse, îşi aminti că acesta devenea cel mai întins râu din Statele Unite când ajungea în Pamlico Sound, un lucru pe care puțini oameni îl cunoşteau. Câştigase câteva pariuri cu această informație lipsită de importanță, mai ales pe platforma petrolieră, unde practic toată lumea spusese că era, de fapt, Mississippi. Nici măcar în Carolina de Nord nu era cunoscut acest lucru; îl aflase pentru prima oară de la Amanda.

Ca de obicei, gândul îl purtă către: ce făcea, unde locuia, cum era viața ei de zi cu zi. Nu se îndoia că se căsătorise şi, de-a lungul anilor, încercase să-şi imagineze ce fel de bărbat ar fi ales. În ciuda faptului că o cunoştea foarte bine, nu şi-o putea imagina râzând sau dormind împreună cu un alt bărbat. Dar asta n-avea nicio importanță. Poți să uiți trecutul doar dacă ai parte de ceva mai bun, iar el îşi imagină că asta făcuse şi ea. La urma urmei, i se părea că toată lumea reuşea să facă asta. Fiecare avea regrete şi fiecare făcuse greşeli, însă greşeala lui Dawson era diferită. Avea să-i simtă povara toată viața şi gândul îl purtă din nou la doctorul Bonner şi la familia pe care o distrusese.

Privind cu ochii pierduți apa, simți brusc un regret că luase hotărârea să se întoarcă. Ştia că Marilyn Bonner locuia încă în oraş, dar nu voia să dea ochii cu ea, nici măcar din întâmplare. Şi, cu toate că familia lui avea să afle cu siguranță că se întorsese, nu voia să dea ochii nici cu ei.

Nu mai avea pe nimeni acolo. Cu toate că înțelegea de ce Tuck luase măsuri ca avocatul să sune după moartea lui, nu-şi putea imagina de ce acesta îşi dorise în mod expres ca Dawson să se întoarcă acasă. De când primise mesajul, întorsese problema pe toate părțile, dar nu avea nicio logică. Tuck nu îl rugase nici măcar o dată să vină în vizită; ştia mai bine decât oricine ce lăsase Dawson în urma sa. Nici Tuck nu venise în Louisiana şi, cu toate că Dawson îi scria în mod regulat acestuia, rareori primea răspuns. Îşi spuse că Tuck avusese motivele lui, oricare ar fi fost acestea, însă în acel moment nu putea să-şi dea seama care erau ele.

Dădu să se întoarcă la maşină, când zări cu coada ochiului acea mişcare de pe acum familiară. Se întoarse, încercând

fără succes să localizeze sursa, însă, pentru prima oară de când fusese salvat, simți cum i se ridică părul pe ceafă. Realiză brusc că era ceva acolo, chiar dacă nu își putea da seama ce anume. Lumina soarelui care apunea făcea ca suprafața apei să lucească puternic, iar el miji ochii. Își puse mâna streașină la ochi și își plimbă privirea peste port, urmărind cu atenție ce se petrecea acolo. Zări un bărbat în vârstă, împreună cu soția sa aducând ușor barca în port; pe la mijlocul pontonului, un bărbat dezbrăcat până la brâu verifica motorul unei ambarcațiuni. Observă și alte siluete: un cuplu în vârstă relaxându-se pe puntea iahtului și un grup de adolescenți descărcând o ladă frigorifică după o zi petrecută în larg. În capătul îndepărtat al portului, un alt iaht ieșea în larg ca să prindă briza serii – nimic neobișnuit. Tocmai voia să-și întoarcă privirea când zări un bărbat brunet, îmbrăcat într-un hanorac albastru, care se uita insistent în direcția lui. Bărbatul se afla lângă ponton și, la fel ca și Dawson, își ținea mâna streașină la ochi. Când Dawson își lăsă încet mâna jos, bărbatul brunet îl imită. Dawson făcu un pas în spate; străinul făcu la fel. Dawson simți că i se taie respirația în timp ce inima îi bătea să-i sară din piept.

„Nu este real. Nu se poate una ca asta."

Soarele cobora încet în spatele lui, iar silueta străinului devenea din ce în ce mai greu de deslușit, însă, în ciuda luminii palide, Dawson își dădu dintr-odată seama că era același bărbat pe care îl văzuse pentru prima dată în apă și apoi pe vasul de aprovizionare. Clipi repede, încercând să-l vadă mai bine pe bărbat. Însă când privirea lui deveni în cele din urmă limpede, nu văzu decât conturul unui pilon de pe ponton, legat în vârf cu niște frânghii roase.

*

Acea imagine îl bulversă pe Dawson și simți brusc imboldul de a merge direct la casa lui Tuck. Fusese refugiul lui vreme de atâția ani în trecut; își aduse imediat aminte de liniștea pe care o găsise acolo. Cumva, nu îl încânta deloc gândul că trebuie să socializeze cu cei de la pensiune când va

veni momentul să se cazeze. Voia să fie singur, ca să poată cugeta în liniște la imaginea bărbatului brunet. Fie şocul fusese mai mare decât bănuiseră doctorii, fie aceştia avuseseră dreptate în legătură cu stresul. În timp ce porni spre şosea, hotărî să îşi mai facă un control în Louisiana, cu toate că bănuia că doctorii de acolo aveau să-i spună acelaşi lucru.

Îndepărtă acele gânduri tulburătoare şi lăsă jos geamul maşinii, inspirând mirosul pinilor şi al apei sălcii în timp ce parcurgea şoseaua care şerpuia printre copaci. Câteva minute mai târziu, Dawson viră pe drumul care ducea la proprietatea lui Tuck. Maşina înainta săltând pe drumul desfundat, iar după ce trecu de o curbă, în față îi apăru casa lui Tuck. Spre surprinderea sa, în fața acesteia era parcat un BMW. Ştia că nu era al lui Tuck. În primul rând, pentru că era prea curat şi, în al doilea rând, deoarece Tuck nu ar fi condus niciodată o maşină străină, şi asta nu pentru că nu avea încredere în calitate, ci pentru că nu avea uneltele necesare pentru a repara o astfel de maşină. Şi-apoi, lui Truck îi plăcuseră întotdeauna camionetele, în special cele fabricate la începutul anilor ’60. În decursul anilor, probabil cumpărase şi reparase vreo şase, conducându-le o perioadă, ca apoi să le vândă oricui s-ar fi întâmplat să-i facă o ofertă. Pentru Tuck nu era o chestiune de bani, pur şi simplu îi plăcea să le repare.

Dawson parcă lângă BMW şi coborî din maşină, surprins să vadă cât de puține schimbări suferise casa. Fusese cam dărăpănată chiar şi pe vremea când Dawson îşi petrecuse timpul acolo şi avusese mereu acea înfățişare pe jumătate terminată, pe jumătate necesitând reparații exterioare. Amanda îi cumpărase cândva lui Tuck un ghiveci mare cu flori ca să mai înveselească locul. Acesta se afla încă într-un colț al verandei, deşi florile se ofiliseră de mult. Încă îşi mai amintea cât de încântată fusese Amanda când i-l adusese lui Tuck, cu toate că acesta nu prea înțelesese la ce i-ar fi folosit.

Dawson scană zona, urmărind cu privirea o veveriță care alerga pe ramura unui corn. Un cardinal scoase un țipăt de avertisment dintr-un copac, dar, în afară de asta, locul părea

părăsit. O luă prin partea laterală a casei, îndreptându-se către garaj. Era mai răcoare acolo, datorită faptului că era umbrit de pini. Când ieşi de după colțul casei şi păşi în lumina soarelui, zări o femeie care se afla în garaj şi studia ceea ce era probabil ultima maşină clasică pe care Tuck o recondiționase. Primul lui gând fu acela că femeia era, probabil, o reprezentantă a biroului de avocatură şi, când dădu să o salute, ea se întoarse brusc. El nu mai reuşi să scoată un sunet.

Chiar şi de la distanță ea era mai frumoasă decât îşi amintea şi, pentru o perioadă de timp, care îi păru nesfârşită, el nu reuşi să spună nimic. Îi trecu prin minte că poate avea din nou halucinații, însă clipi uşor şi îşi dădu seama că nu se înşela. Era aievea şi era acolo, în locul acela de refugiu, care cândva fusese al lor.

Doar în acea clipă, când Amanda îl privea din nou după atâția ani, înțelese brusc de ce Tuck Hostetler insistase ca el să se întoarcă acasă.

4

Niciunul nu reuşi să se mişte sau să vorbească atunci când surpriza prinse să se estompeze şi ei începură să se recunoască. Dawson se gândi că era mult mai strălucitoare în realitate decât în amintirile lui. Lumina după-amiezii se juca în părul ei blond, făcându-l să lucească, iar ochii ei albaştri erau luminoşi, chiar şi de la depărtare. Însă, pe măsură ce o privea mai atent, îi observă mici schimbări în înfăţişare. Chipul îşi pierduse moliciunea tinereții. Pomeții îi erau mai proeminenți, ochii păreau mai adânciți, marcați în colțuri de riduri fine. Îşi dădu seama că anii fuseseră mai mult decât blânzi cu ea. De când o văzuse ultima oară, se transformase într-o femeie matură şi extrem de frumoasă.

Şi Amanda încerca să analizeze imaginea din faţa ei. Cămaşa de culoarea nisipului îi era vârâtă neglijent în blugii decolorați, scoțându-i în evidență şoldurile încă zvelte şi umerii laţi. Avea acelaşi zâmbet, însă părul negru era mai lung decât pe vremea când era adolescent, iar câteva fire cărunte îi acopereau tâmplele. Ochii lui negri erau la fel de intenşi cum şi-i amintea ea, însă i se păru că observă o anumită bănuială în ei – semn că avusese o viață mai grea decât s-ar fi aşteptat. Poate era rezultatul revederii, în locul unde trăiseră atât de multe lucruri, însă în acel moment de intensă emoție, ea nu reuşi să spună nimic.

— Amanda? întrebă el în cele din urmă, venind spre ea.

Ea observă mirarea din vocea lui când îi rosti numele şi aceasta, mai mult decât orice altceva, îi confirmă faptul că el era acolo. „E aici, gândi ea, este chiar el” şi, în timp ce el se apropia, ea avu impresia că toți acei ani încep să se risipească, oricât de imposibil ar fi părut. Când ajunse lângă ea, îşi deschise brațele, iar ea se cuibări la pieptul lui la fel de natural cum o făcuse pe vremuri. El o trase mai aproape, strângând-o ca pe iubita de altădată, iar ea se lipi şi mai mult de el, simțindu-se din nou ca la optsprezece ani.

— Bună, Dawson, zise ea în şoaptă.

Rămaseră îmbrățişați multă vreme, ținându-se strâns în

strălucirea palidă a soarelui şi, pentru o clipă, lui i se păru că ea tremura. Când se desprinseră din îmbrăţişare, ea îi simţi emoţia negrăită.

Amanda îi studie chipul, observând schimbările care surveniseră odată cu trecerea timpului. Era un bărbat în adevăratul sens al cuvântului. Faţa îi era aspră şi bronzată, ca a cuiva care îşi petrecuse ore îndelungate în soare, iar părul i se rărise uşor.

— Ce cauţi aici? o întrebă el, atingându-i braţul ca şi când ar fi vrut să se asigure că era în carne şi oase.

Întrebarea o ajută să-şi revină, amintindu-i ceea ce devenise şi făcu un mic pas în spate.

— Sunt aici din acelaşi motiv ca şi tine, probabil. Când ai ajuns?

— Chiar acum, răspunse el, minunându-se de impulsul care îl determinase să vină pe neaşteptate la casa lui Tuck. Nu-mi vine să cred că eşti aici. Arăţi... minunat.

— Mulţumesc. Oricât încercă, ea nu reuşi să-şi controleze roşeaţa din obraji. De unde ai ştiut că voi fi aici?

— N-am ştiut, răspunse el. M-am gândit să trec pe-aici şi am văzut maşina în faţa casei. Am venit prin spate şi...

Când el ezită, Amanda îi continuă fraza:

— Şi m-ai găsit pe mine.

— Da. El dădu din cap, întâlnindu-i privirea pentru prima oară. Şi te-am găsit pe tine.

Intensitatea privirii lui nu se schimbase, iar ea făcu încă un pas în spate, sperând că distanţa va face lucrurile mai uşoare, sperând că el nu îşi va face o impresie greşită. Ea porni spre casă.

— Aveai de gând să stai aici?

El miji ochii, uitându-se în direcţia casei, apoi se întoarse către ea.

— Nu, am închiriat o cameră la pensiunea din oraş. Tu?

— Eu stau la mama. Când îi observă expresia nedumerită, ea îi explică: Tata a murit acum unsprezece ani.

— Îmi pare rău, zise el.

Ea dădu din cap, fără să mai spună altceva, iar el îşi aminti că, în trecut, aşa obişnuia ea să încheie un subiect.

Când ea aruncă o privire înspre garaj, el porni într-acolo.

— Te superi? o întrebă el. Nu l-am mai văzut de ani de zile.

— Nu, fireşte că nu, răspunse ea. Te rog.

Îl privi când trecu pe lângă ea şi simți cum umerii i se relaxează, cu toate că nu conştientizase că se încordase. El aruncă o privire prin micul birou dezordonat înainte să-şi plimbe mâna de-a lungul mesei de lucru şi peste un cric care începuse să ruginească. Mergând agale, privi pereții din rigips, tavanul deschis, susținut de grinzi, butoiul din oțel din colț în care Tuck arunca surplusul de ulei. Rezemate de peretele din spate se aflau un cric hidraulic şi o ladă cu scule, iar în fața lor, nişte anvelope puse una peste alta. O maşină de şlefuit electronică şi un echipament de sudură ocupau partea din fața mesei de lucru. Într-un colț, lângă pulverizatorul de vopsea se afla un ventilator prăfuit, becurile atârnau de nişte fire, iar diferite piese auto zăceau împrăştiate peste tot.

— Arată exact la fel, concluzionă el.

Ea intră în garaj în urma lui, simțindu-se încă nesigură şi încercând să păstreze o oarecare distanță între ei.

— Probabil este la fel. Era foarte atent unde îşi aşeza sculele, mai ales în ultimii ani. Cred că ştia că începuse să uite diverse.

— Având în vedere vârsta lui, mă mir că mai repara maşini.

— Nu mai lucra atât de mult. O maşină sau două pe an şi doar atunci când era convins că putea să ducă treaba la bun sfârşit. Nu făcea reparații capitale sau ceva de genul ăsta. Este prima maşină pe care o văd aici de ceva vreme.

— Mi se pare că ai petrecut mult timp în compania lui.

— Nu chiar. Îl vizitam la interval de câteva luni. A fost şi o perioadă în care nu am păstrat legătura.

— Nu mi-a povestit nimic despre tine în scrisorile lui, spuse Dawson pe un ton meditativ.

Ea ridică din umeri.

— Nici mie despre tine.

El încuviință din cap înainte să-şi întoarcă atenția înapoi la masa de lucru. Împăturită cu grijă într-un colț se afla

basmaua lui Tuck. El o ridică şi bătu încet cu degetul pe masă.

— Inițialele pe care le-am gravat sunt încă aici. Şi ale tale.

— Ştiu, spuse ea.

Mai ştia şi că sub ele stătea inscripționat cuvântul „pentru totdeauna". Ea îşi încrucişă brațele încercând să nu se uite insistent la mâinile lui. Erau aspre şi puternice – mâini de muncitor – dar, în acelaşi timp, erau suple şi atrăgătoare.

— Nu-mi vine să cred că a murit, zise el.

— Ştiu.

— Ziceai că începuse să uite diverse?

— Doar probleme mărunte. Având în vedere vârsta şi faptul că fuma, era destul de sănătos când l-am văzut ultima oară.

— Când anume?

— La sfârşitul lui februarie, cred.

El se duse la Stingray.

— Ştii cumva ce-i cu maşina asta?

Ea clătină din cap.

— Doar că Tuck lucra la ea. Există o fişă pe mapă cu notițele lui Tuck în legătură cu maşina, dar în afară de proprietar, nu am înțeles nimic. E acolo.

Dawson găsi fişa şi citi repede lista înainte să inspecteze maşina. Ea îl urmări în timp ce el ridică capota şi se aplecă în față ca să se uite. În acel moment cămaşa i se lipi strâns de umeri, iar Amanda se întoarse, nevrând ca el să-şi dea seama că ea observase acest lucru. După un minut, el îşi îndreptă atenția către cutiuțele de pe masa de lucru. Îndepărtă cu greu capacele, clătinând din cap în timp ce scotocea printre piese şi încruntându-se.

— Ciudat, zise el.

— Ce anume?

— Nu e vorba deloc de o reparație capitală. Ține mai mult de motor, probleme mărunte: carburator, ambreiaj, şi alte câteva lucruri. Eu cred că aştepta să-i sosească piesele acestea. Uneori, când vine vorba de maşini vechi, poate dura mai mult timp.

— Ce înseamnă asta?

— Printre altele, înseamnă şi că proprietarul nu are cum să plece de aici la volanul ei.

— O să-l rog pe avocat să ia legătura cu proprietarul. Ea îşi îndepărtă o şuviță de păr din ochi. Oricum trebuie să mă întâlnesc cu el.

— Cu avocatul?

— Da, dădu ea din cap. El m-a sunat ca să-mi spună despre Tuck. Mi-a zis că este important să vin aici.

Dawson lăsă jos capota.

— Îl cheamă cumva Morgan Tanner?

— Îl cunoşti? întrebă ea, tresărind.

— Ştiu doar că trebuie să mă întâlnesc şi eu mâine cu el.

— La ce oră?

— Unsprezece. Bănuiesc că la aceeaşi oră a fost stabilită şi întâlnirea cu tine, nu?

Ei îi trebui câteva secunde ca să înțeleagă ceea ce Dawson ghicise deja şi anume, că Tuck plănuise în tot acest timp această mică adunare. Dacă nu s-ar fi întâlnit acolo, la Tuck acasă, cu siguranță s-ar fi întâlnit în ziua următoare. Când înțelese brusc implicațiile, ea nu mai ştiu dacă ar fi preferat să-i tragă un pumn lui Tuck sau să-l sărute pentru asta.

Fața ei probabil ar fi trădat aceste trăiri, deoarece Dawson zise:

— Bănuiesc că habar n-ai avut ce punea el la cale.

— Nu.

Un stol de grauri îşi luă zborul din copaci, iar Amanda îi urmări cum se învârt în aer, schimbând direcția şi trasând modele abstracte pe cer. Când se întoarse din nou cu fața la el, Dawson stătea rezemat de masa de lucru, îngândurat. Acolo, în acel loc încărcat de amintiri, ea putu să jure că îl vedea din nou pe tânărul Dawson, însă încercă să-şi aducă aminte că se schimbaseră între timp. Erau, practic, doi străini.

— A trecut mult timp, zise el, întrerupând tăcerea.

— Da, aşa este.

— Am o mie de întrebări.

Ea ridică o sprânceană.

— Doar o mie?

El râse, dar ei i se păru că sesizează o umbră de tristețe în râsul lui.

— Şi eu am întrebări, continuă ea, dar înainte de asta... ar trebui să ştii că sunt căsătorită.

— Ştiu, zise el. Ți-am văzut verigheta. El îşi vârî degetul mare în buzunar înainte să se rezeme de masa de lucru şi să-şi încrucişeze picioarele. De câți ani eşti căsătorită?

— De douăzeci de ani luna viitoare.

— Copii?

Ea ezită, gândindu-se la Bea, nesigură ce să răspundă.

— Trei, zise ea în cele din urmă.

El îi observă ezitarea, neştiind cum s-o interpreteze.

— Şi soțul tău? Mi-ar plăcea?

— Frank? Ea îşi aduse aminte de conversațiile avute cu Tuck despre Frank şi se întrebă cât de multe ştia Dawson. Nu pentru că n-ar fi avut încredere în Tuck, ci pentru că avea impresia că Dawson şi-ar fi dat seama imediat că mințea. Suntem împreună de mult timp.

Dawson păru că meditează asupra cuvintelor ei înainte să se îndepărteze în cele din urmă de masa de lucru. Trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre casă cu mişcările suple ale unui atlet.

— Bănuiesc că Tuck ți-a lăsat cheia, nu? Aş bea ceva.

Ea clipi surprinsă.

— Stai! Ți-a spus Tuck asta?

Dawson se întoarse, continuând să meargă cu spatele.

— Nu.

— Atunci de unde ştii?

— Pentru că mie nu mi-a trimis-o, aşadar, unul din noi trebuie să o aibă.

Ea rămase pe loc, meditând, încercând în continuare să ghicească de unde ştia, apoi porni pe cărare în urma lui.

El urcă treptele verandei cu o singură mişcare lejeră, oprindu-se în fața uşii. Amanda scotoci în geantă după cheie, atingându-se uşor de el când o vârî în broască. Uşa se deschise cu un scârțâit.

Înăuntru era înfiorător de rece, iar primul gând al lui Dawson fu acela că interiorul părea o prelungire a pădurii:

totul era din lemn şi pământ şi pete naturale. Pereții acoperiți cu lambriuri şi duşumeaua din scânduri de pin se învechiseră şi crăpaseră de-a lungul anilor, iar draperiile maro nu reuşeau să ascundă igrasia de sub ferestre. Cotierele şi pernele decorative de pe canapeaua din material erau aproape roase. Mortarul din care era construit şemineul începuse să crape, iar cărămizile din jurul gurii acestuia erau negre, mărturie a miilor de focuri mistuitoare. Lângă uşă era o măsuță pe care se aflau mai multe albume foto, un pick-up, care era, probabil, mai bătrân decât Dawson, şi un ventilator şubred din oțel. Aerul era îmbâcsit cu miros de tutun. După ce deschise una dintre ferestre, Dawson porni ventilatorul, ascultându-i huruitul. Suportul lui începu să vibreze uşor.

Amanda se afla lângă şemineu şi privea cu atenție o fotografie de pe polița acestuia. Poza îi înfățişa pe Tuck şi pe Clara la cea de-a douăzeci şi cincea aniversare a căsniciei lor.

El se duse acolo, oprindu-se lângă Amanda.

— Îmi amintesc prima dată când am văzut poza asta, zise el. Eram aici de o lună când Tuck m-a lăsat în casă şi îmi aduc aminte că l-am întrebat cine era. Nici măcar nu ştiam că fusese căsătorit.

Ea simți căldura pe care o emana trupul lui şi încercă să o ignore.

— Cum de n-ai ştiut asta?

— Pentru că nu îl cunoşteam. Până nu m-am ascuns în garajul lui în noaptea aceea, nu schimbasem nicio vorbă cu Tuck.

— Şi-atunci de ce ai venit aici?

— Nu ştiu, răspunse el, clătinând din cap. Nici nu ştiu de ce m-a lăsat să stau.

— Pentru că a vrut să stai aici.

— Ți-a spus el asta?

— Nu direct. Însă Clara murise cu puțin timp înainte să apari tu şi cred că ai fost exact ceea ce avea el nevoie.

— Şi eu care credeam că m-a acceptat doar pentru că băuse cam mult în seara aceea. Ca în majoritatea serilor, de fapt.

Ea caută să-şi aducă aminte.

— Tuck nu era beţiv, nu-i aşa?

El atinse poza, care avea o ramă simplă din lemn, încercând să-şi imagineze viaţa fără Tuck.

— Asta s-a întâmplat înainte să-l cunoşti tu. Avea o slăbiciune pentru Jim Beam pe vremea aceea şi uneori venea împleticindu-se la garaj, ţinând în mână o sticlă pe jumătate goală. Îşi ştergea faţa cu basmaua şi-mi zicea că era mai bine dacă mi-aş găsi un alt loc unde să stau. Cred că mi-a spus asta în fiecare seară în primele şase luni cât am dormit acolo. Iar eu stăteam treaz toată noaptea, sperând să nu-şi mai aducă aminte în dimineaţa următoare ce-mi zisese în seara precedentă. Apoi, într-o bună zi, n-a mai pus băutură în gură şi nu mi-a mai spus nimic. El se întoarse spre ea, cu faţa lui la doar câţiva centimetri de-a ei. A fost un om bun, concluzionă el.

— Ştiu, zise ea.

El era îndeajuns de aproape ca ea să-i simtă mirosul: un amestec de săpun şi mosc. Era prea aproape.

— Şi mie mi-e dor de el.

Ea se îndepărtă şi, întinzându-se, începu să se joace cu una dintre pernele uzate de pe canapea, mărind distanţa dintre ei. Afară, soarele asfinţea după copaci, întunecând şi mai tare mica odaie. Îl auzi pe Dawson dregându-şi vocea.

— Hai să bem ceva. Sunt sigur că Tuck are nişte ceai rece în frigider.

— Tuck nu bea ceai rece. Dar cred că are nişte Pepsi.

— Să verificăm, zise el, îndreptându-se către bucătărie.

Se mişcă cu graţia unui atlet, iar ea scutură uşor din cap, încercând să nu se mai gândească la asta.

— Crezi că ar trebui să facem asta?

— Sunt aproape sigur că asta şi-ar fi dorit Tuck.

La fel ca şi camera de zi, bucătăria arăta de parcă ar fi fost păstrată într-o capsulă a timpului. Era prevăzută cu aparatură din anii ’40, cumpărată de la Sears, din catalogul Roebuck: un prăjitor de pâine de mărimea unui cuptor cu microunde şi un frigider îndesat, prevăzut cu o clanţă. Blatul din lemn era negru, cu pete lăsate de apă lângă chiuvetă, iar

vopseaua albă de pe dulapuri începuse să se scorojească în jurul mânerelor sferice. Perdelele cu motiv floral – evident agățate de Clara – prinseseră o nuanță de galben spălăcit, care bătea înspre gri, fiind pătate de fumul de la țigările lui Tuck. Mai era şi o măsuță sub formă de butoi, pentru două persoane, iar sub piciorul ei fuseseră vârâte mai multe şervețele care să o împiedice să se clatine. Dawson apăsă pe clanța frigiderului, îşi vârî mâna înăuntru şi scoase un recipient din sticlă cu ceai. Amanda tocmai intră când el aşeză vasul pe blatul mobilei.

— De unde ai ştiut că Tuck are ice tea?

— La fel cum am ştiut că tu ai cheia, răspunse el deschizând bufetul şi scoțând două borcane de dulceață goale.

— Despre ce vorbeşti?

Dawson umplu borcanele.

— Tuck ştia că, în cele din urmă, vom veni amândoi aici, şi şi-a adus aminte că mie îmi place ceaiul dulce. Aşa că a avut grijă să îl lase în frigider.

Fireşte că aşa făcuse. La fel cum procedase şi cu avocatul, înainte ca ea să apuce să se gândească mai bine, Dawson îi întinse ceaiul, aducând-o înapoi în prezent. Degetele lor se atinseră uşor când ea luă borcanul.

Dawson ridică borcanul său.

— Pentru Tuck! zise el.

Amanda ciocni cu el, însă simți că toată această situație – ea aproape de Dawson, amintirile din trecut, felul în care se simțise când el o îmbrățişase, ei doi singuri în casă – era prea mult pentru ea. O voce lăuntrică îi şoptea că trebuia să aibă grijă, că nimic bun nu avea să rezulte din asta, amintindu-i că avea un soț şi copii. Însă toate astea nu făcură decât să o zăpăcească şi mai mult.

— Deci, douăzeci de ani, hm? întrebă în cele din urmă Dawson.

Întrebarea lui se referea la căsnicia ei, însă cum ea era departe cu gândul, avu nevoie de câteva clipe ca să se dezmeticească.

— Aproape. Dar tu? Ai fost căsătorit vreodată?

— Nu cred c-a fost să fie.

Ea îl privi fix peste gura borcanului.

— Nu te-ai săturat încă de burlăcie, ai?

— Am dus o viață cam singuratică în ultima vreme.

Ea se rezemă de blatul mobilei, neştiind cum să interpreteze răspunsul lui.

— Şi-acum unde locuieşti?

— În Louisiana. Într-o localitate din apropiere de New Orleans.

— Îți place acolo?

— E în regulă. Până să vin aici, uitasem cât de mult seamănă cu locul ăsta. Aici sunt mai mulți pini, iar acolo mai multă turbărie, dar în afară de asta nu sunt sigur că aş putea sesiza vreo diferență.

— Cu excepția aligatorilor.

— Mda. Cu excepția lor. El zâmbi slab. E rândul tău. Unde locuieşti în prezent?

— Durham. Am rămas acolo după ce m-am căsătorit.

— Şi vii în vizită la mama ta de câteva ori pe an?

Ea încuviință din cap.

— Când trăia tata, ne vizitau şi ei datorită copiilor. Însă după ce-a murit tata, a fost mai greu. Mamei mele nu i-a plăcut niciodată să conducă, aşa că mă văd nevoită să vin eu aici. Ea luă o înghițitură de ceai înainte să arate cu capul înspre masă. Te superi dacă mă aşez? Mă dor îngrozitor picioarele.

— Liniştită. Eu rămân în picioare. Am stat în avion toată ziua.

Ea îşi luă paharul şi se îndreptă către masă, simțind cum el o urmăreşte cu privirea.

— Cu ce te ocupi în Louisiana? întrebă ea, lăsându-se uşor pe scaun.

— Lucrez ca turlist pe o platformă petrolieră, mai exact, îl ajut pe maistrul sondor. Ghidez garnitura de foraj care intră şi iese din macara, mă asigur că toate legăturile sunt corecte, verific pompele ca acestea să funcționeze cum trebuie. Ştiu că pentru tine este destul de neclar din moment ce, probabil, n-ai fost niciodată pe o platformă petrolieră. Mi-e destul de

greu să-ți explic fără să-ți arăt.

— Nu prea are legătură cu reparațiile de maşini.

— Diferența nu e aşa de mare cum ai crede. De fapt, eu mă ocup de motoare şi de mecanisme. Şi mai repar şi maşini în timpul liber. Fastback-ul e ca nou.

— Încă îl mai ai?

El surâse.

— Îmi place maşina.

— Nu, îl corectă ea, tu *iubeşti*maşina aceea. Abia reuşeam să te dezlipesc de ea când veneam pe-aici. De cele mai multe ori nici nu reuşeam. Mă mir că n-ai o poză cu ea în portmoneu.

— Ba am.

— Zău?

— Glumeam.

Ea râse, iar râsul ei era la fel de cristalin ca odinioară.

— De când lucrezi pe platforma petrolieră?

— De paisprezece ani. Am început ca salahor, am avansat la sondor şi iată-mă acum turlist.

— De la salahor, la sondor, apoi la turlist?

— Ce să spun? Avem limbajul nostru în larg. El scobi absent într-o crestătură apărută în blatul vechi de mobilă. Dar tu? Munceşti? Ziceai că vrei să ajungi profesoară.

Ea sorbi din ceai, dând din cap.

— Am predat doi ani, dar apoi l-am născut pe Jared, fiul meu mai mare, şi am vrut să stau acasă cu el. După aceea s-a născut Lynn, iar apoi... am avut câțiva ani în care s-au întâmplat multe, inclusiv moartea tatălui meu, o perioadă foarte grea. Ea tăcu, perfect conştientă de cât de multe ascundea, ştiind că nu era nici momentul, nici locul să vorbească despre Bea. Îşi îndreptă umerii şi spuse cu o voce controlată: Câțiva ani mai târziu s-a născut şi Annette, iar eu nu mai aveam niciun motiv să mă mai întorc la muncă. Am petrecut însă mult timp în ultimii zece ani făcând muncă de voluntariat la Spitalul Universitar Duke. Mă mai ocup şi cu organizarea de strângere de fonduri pentru ei. E greu uneori, dar asta mă face să mă simt utilă într-un fel sau altul.

— Ce vârstă au copiii tăi?

Ea îi enumeră pe degete.

— Jared împlineşte optsprezece ani în august şi tocmai a terminat primul an de facultate, Lynn are şaptesprezece ani şi trece în clasa a douăsprezecea. Annette, fiica mea de nouă ani, tocmai a terminat clasa a treia. Este o fetiță minunată şi lipsită de griji. Jared şi Lynn însă sunt la vârsta la care au impresia că ştiu totul, iar eu, desigur, nu ştiu absolut nimic.

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că se comportă exact cum ne comportam şi noi?

Ea căzu pe gânduri, afişând o expresie aproape nostalgică.

— Poate.

Dawson tăcu şi privi pe geam afară, iar ea îi urmări privirea. Pârâul căpătase o nuanță metalică, iar pe suprafața lină a apei se oglindea cerul care începea să se întunece. Stejarul cel bătrân de pe mal nu se schimbase prea mult de când îl văzuse ultima dată, însă pontonul putrezise, rămânând din el doar pilonii.

— Avem multe amintiri acolo, Amanda, zise el încet.

Poate era felul în care rostise el acele cuvinte, însă ea simți cum acestea îi declanşează ceva în interior, asemenea unei chei care este învârtită într-o uşă îndepărtată.

— Ştiu, zise ea în cele din urmă.

Tăcu, cuprinzându-se cu brațele şi, vreme îndelungată, singurul zgomot care se auzi în bucătărie fu huruitul frigiderului. Becul din tavan arunca o lumină gălbuie pe pereți, proiectându-le profilurile în umbre abstracte.

— Cât timp ai de gând să rămâi aici? întrebă ea în cele din urmă.

— Am un zbor luni, dimineața devreme. Tu?

— Nu mult. I-am spus lui Frank că mă voi întoarce duminică. Însă dacă ar fi după mama, ar fi preferat să rămân în Durham tot sfârşitul de săptămână. Mi-a spus că nu e o idee bună să vin la înmormântare.

— De ce?

— Pentru că nu l-a plăcut pe Tuck.

— Vrei să spui că nu m-a plăcut pe mine.

— Nu te-a cunoscut niciodată, zise Amanda. Nu ți-a acordat nicio şansă. Avea ideile ei despre cum ar fi trebuit

să-mi trăiesc viața. Nu părea să o intereseze ce îmi doream eu. Chiar dacă sunt om în toată firea, încearcă în continuare să-mi spună ce să fac. Nu s-a schimbat deloc. Ea îndepărtă pelicula de apă care se formase pe borcan. Acum câțiva ani, am făcut greşeala să-i spun că l-am vizitat pe Tuck – parcă săvârşisem o crimă. A început să-mi țină predici, să mă întrebe de ce l-am vizitat, a vrut să afle despre ce am vorbit, certându-mă în acelaşi timp ca şi cum aş fi fost un copil. Aşa că am încetat să-i mai spun. În schimb, îi spuneam că mă duceam la cumpărături sau că voiam să iau prânzul cu prietena mea, Martha, pe plajă. Eu şi Martha am fost colege de cameră în facultate, iar ea locuieşte în Salter Path. Chiar dacă vorbim la telefon, n-am mai văzut-o, de fapt, de ani buni. N-am chef de întrebările iscoditoare ale mamei, aşa că o mint pur şi simplu.

Dawson învârti ceaiul în pahar, gândindu-se la ceea ce-i povestise ea şi privind cum băutura se linişteşte încet, încet.

— Pe drum încoace, nu m-am putut abține să nu mă gândesc la tatăl meu şi la dorința lui de a deține controlul. Nu spun că mama ta este ca el, dar poate aşa încearcă ea să te împiedice să faci greşeli.

— Vrei să spui că am greşit vizitându-l pe Tuck?

— Nu în ceea ce-l priveşte pe Tuck, răspunse el. Dar în ceea ce te priveşte pe tine? Depinde ce sperai să găseşti aici, însă doar tu poți răspunde la întrebarea asta.

Ea simți nevoia să se apere, însă înainte să apuce să răspundă, acel sentiment se risipi când recunoscu modelul pe care îl urmaseră de atâtea ori. Unul zicea ceva care nu era pe placul celuilalt, fapt care ducea deseori la o dispută, iar ea îşi dădu seama cât de mult îi lipsise. Nu cearta în sine, ci încrederea şi iertarea care urmau inevitabil. Deoarece, în cele din urmă, se iertau întotdeauna unul pe celălalt.

Ea bănui că el o tachina, dar preferă să nu facă niciun comentariu. În schimb, spre mirarea ei, se aplecă peste masă, rostind aproape mecanic următoarele cuvinte:

— Ce planuri ai în seara asta?

— Nu mi-am făcut niciun plan. De ce?

— E nişte carne de friptură în frigider dacă vrei să

mâncăm aici.

— Şi mama ta?

— O sun şi îi spun că voi întârzia.

— Eşti sigură că e o idee bună?

— Nu, răspunse ea. Nu sunt sigură de nimic în momentul de față.

El îşi trecu degetul mare peste marginea borcanului, privind-o insistent fără să spună nimic.

— În regulă, încuviință el din cap, friptură să fie. Asta dacă nu sunt stricate.

— Au fost aduse luni, zise ea, aducându-şi aminte de ceea ce-i spusese Tuck. Grătarul este afară, în spate, dacă vrei să-l aprinzi.

O clipă mai târziu, el ieşi afară, însă ea îi simți în continuare prezența chiar şi atunci când îşi căută celularul în geantă.

5

După ce pregăti cărbunii, Dawson intră din nou în casă ca să ia carnea pentru grătar de la Amanda, care unsese deja feliile cu unt şi le condimentase. Împingând uşa, o văzu holbându-se în dulap în timp ce ținea în mână o conservă de fasole cu costiță.

— E vreo problemă?

— Încercam să găsesc ceva ca să pregătesc o garnitură la friptură, dar în afară de asta, zise ea, ridicând conserva, nu prea avem de unde alege.

— Ce variante avem? întrebă el în timp ce se spăla pe mâini la chiuveta din bucătărie.

— În afară de fasolea boabe, mai avem nişte şprot, un borcan cu sos de paste, fainã pentru clătite, o cutie cu paste *penne,* pe jumătate goală şi *Cheerios.* În frigider, avem unt şi condimente. A, şi ice tea, fireşte.

El îşi scutură apa de pe mâini.

— *Cheerios* ar fi o variantă.

— Eu cred că aleg pastele, zise ea, dându-şi ochii peste cap. Tu n-ar trebui oare să fii afară şi să faci friptura?

— Cred că da, răspunse el, iar ea se stăpâni să nu zâmbească. Amanda îl urmări cu coada ochiului cum ia tava şi iese afară. În urma lui, uşa se închise cu un clic uşor.

Cerul era de un purpuriu-închis, iar stelele licăreau deja. Dincolo de silueta lui Dawson, pârâul semăna cu o panglică neagră, iar coronamentul copacilor era învăluit în lumina argintie a lunii care începea să se ridice pe cer.

Ea umplu o cratiță cu apă, aruncă puțină sare şi aprinse ochiul aragazului. Scoase untul din frigider. Când apa începu să fiarbă, adăugă pastele, apoi îşi petrecu următoarele minute căutând strecurătoarea pe care o găsi, în cele din urmă, în spatele unui dulap de lângă cuptor.

După ce pastele fură gata, scurse apa de pe ele şi le aşeză din nou în cratiță, punând peste ele unt, pudră de usturoi, puțină sare şi puțin piper. Încălzi repede boabele de fasole, terminând totul chiar în momentul în care Dawson intră cu

tava.

— Miroase grozav, zise el încântat.

— Unt şi usturoi, dădu ea din cap. Funcționează de fiecare dată. Cum sunt fripturile?

— Una este în sânge, iar cealaltă bine făcută. Mie îmi place oricum, dar nu eram sigur cum o preferi tu. Pot să pun oricând una din ele înapoi pe grătar pentru câteva minute.

— O aleg pe cea bine făcută, zise ea.

Dawson aşează tava pe masă şi scotoci prin dulapuri şi sertare, căutând farfurii, pahare şi tacâmuri. Ea zări două pahare de vin pe un raft al bufetului şi îşi aminti ce îi spusese Tuck când îl vizitase ultima dată.

— Bei un pahar de vin? îl întrebă ea.

— Doar dacă bei şi tu.

Ea încuviință din cap, apoi deschise uşa dulapului pe care i-l arătase Tuck, descoperind două sticle. Alese cabernetul şi îi scoase dopul în timp ce Dawson termină de aşezat masa. După ce turnă vin în cele două pahare, ea îi întinse unul.

— Găseşti o sticlă cu sos de friptură în frigider, dacă doreşti, zise ea.

Dawson căută sosul, iar Amanda turnă pastele într-un castron şi fasolea boabe într-altul. Ajunseră la masă în acelaşi moment şi, în timp ce priveau acel aranjament intim al mesei, ea observă cum pieptul lui se ridica şi cobora încet. Întrerupând acel moment, Dawson se întinse după sticla cu vin de pe blatul mobilei, iar ea scutură din cap înainte să se aşeze încet pe scaun.

Amanda luă o înghițitură de vin, aroma acestuia rămânându-i pe limbă. După ce se serviră cu mâncare, Dawson ezită, holbându-se la farfuria lui.

— Este în regulă? Ea se încruntă.

Vocea ei îl trezi din visare.

— Încercam doar să-mi aduc aminte când am avut ultima oară parte de o astfel de mâncare.

— Friptură? întrebă ea, tăind carnea şi luând prima muşcătură.

— Totul, zise el ridicând din umeri. Pe platforma petrolieră mănânc la bufet împreună cu alți indivizi, iar acasă, de unul

singur şi de obicei îmi pregătesc ceva simplu.

— Dar când ieşi în oraş? Sunt multe restaurante bune în New Orleans.

— Nu prea ies în oraş.

— Nici măcar la vreo întâlnire? întrebă ea între două îmbucături.

— Nu prea am întâlniri, zise el.

— Niciodată?

El începu să taie din friptură.

— Nu.

— De ce nu?

El îi simți privirea fixându-l în timp ce sorbea din vin, aşteptând. Dawson se foi pe scaun.

— E mai bine aşa, răspunse el.

Ea rămase cu furculița în aer.

— Sper că nu din cauza mea, nu?

El rosti pe acelaşi ton.

— Nu prea ştiu ce-ai vrea să-ți spun, zise el.

— Doar nu vrei să spui că... începu ea.

Când Dawson rămase tăcut, ea încercă din nou.

— Chiar încerci să-mi spui că nu ai mai ieşit cu nimeni de când ne-am despărțit?

Dawson nu spuse nimic nici de această dată, iar ea lăsă furculița jos. Simți cum o cuprinde treptat indignarea.

— Vrei să spui că eu sunt de vină pentru... viața asta pe care ai ales s-o trăieşti?

— Repet, nu ştiu ce-ai vrea să-ți spun.

Ea miji ochii.

— Atunci nici eu nu ştiu ce-ar trebui să spun.

— Cum adică?

— Adică faci să pară că eu sunt motivul pentru care tu eşti singur. Că este... că este cumva vina *mea*. Ştii cum mă simt?

— N-am spus-o ca să te rănesc. Am vrut doar să...

— Ştiu exact ce ai vrut, izbucni Amanda. Şi ştii ceva? Te-am iubit atunci la fel de mult cum m-ai iubit şi tu, dar dintr-un motiv sau altul, n-a fost să fie şi s-a terminat totul. Dar viața mea nu s-a terminat şi nici a ta. Ea îşi aşează palmele pe masă. Chiar crezi că vreau să plec de aici gândindu-mă că îți

vei petrece restul vieții singur? Din cauza *mea*?

El se holbă la ea.

— Nu am vrut niciodată mila ta.

— Atunci de ce spui asemenea lucruri.

— N-am spus mai nimic, zise el. Nici măcar n-am răspuns la întrebare. Ai înțeles ce-ai vrut.

— Deci m-am înşelat?

În loc să-i răspundă, el se întinse după cuțit.

— Nu ți-a spus nimeni niciodată să nu întrebi dacă nu vrei să afli răspunsul la o întrebare?

În ciuda faptului că el întoarse întrebarea împotriva ei – mereu făcuse asta – ea nu reuşi să se abțină.

— Ei bine, chiar şi aşa, nu-i vina mea. Dacă vrei să-ți distrugi viața, n-ai decât. Cine sunt eu să-ți stau în cale?

Spre surprinderea ei, Dawson izbucni în râs.

— Mă bucur să văd că nu te-ai schimbat deloc.

— M-am schimbat, crede-mă.

— Nu prea mult. Eşti dispusă în continuare să-mi spui ce gândeşti, indiferent de subiect. Chiar dacă eşti de părere că-mi distrug viața.

— Se pare că ai nevoie de cineva care să-ți spună asta.

— Atunci dă-mi voie să te liniştesc, ce zici? Nici eu nu m-am schimbat prea mult. Sunt singur acum pentru că am fost mereu singur. Înainte să mă cunoşti, am făcut tot ce mi-a stat în putință să stau departe de familia mea nebună. Când am venit aici, Tuck nu-mi vorbea cu zilele, iar după ce-ai plecat tu, am ajuns la Şcoala de Corecție Caledonia. Când am ieşit de-acolo, nimeni din oraş n-a vrut să aibă de-a face cu mine, aşa că am plecat. În cele din urmă am ajuns să muncesc luni întregi pe o platformă petrolieră în mijlocul oceanului; nu este tocmai locul potrivit dacă vrei să ai o relație – am văzut asta cu ochii mei. Da, există unele cupluri care pot rezista unei separări repetate, dar sunt şi multe inimi frânte. Mi se pare mai uşor aşa, şi-apoi, sunt obişnuit.

Ea îi cântări răspunsul.

— Vrei să afli dacă eu consider că spui tot adevărul?

— Nu chiar.

Fără să vrea, ea începu să râdă.

— Atunci pot să te întreb altceva? Nu e nevoie să-mi răspunzi dacă preferi să nu vorbeşti despre asta.

— Poți să mă întrebi ce vrei, zise el, muşcând din friptură.

— Ce s-a întâmplat în seara accidentului? Mama mi-a spus frânturi, dar n-am aflat niciodată întreaga poveste şi n-am ştiut ce să cred.

Dawson mestecă în linişte înainte să răspundă.

— Nu sunt prea multe de spus, zise el în cele din urmă. Tuck comandase un set de pneuri pentru o Impala pe care o repara, însă, nu se ştie de ce, acestea fuseseră trimise la un magazin din New Bern. M-a întrebat dacă nu vreau să mă duc să le iau eu şi m-am dus. Plouase puțin, iar când m-am întors în oraş se întunecase deja.

El tăcu, încercând încă o dată să înțeleagă ceea ce era imposibil de înțeles.

— Din față venea o maşină, iar şoferul accelera. Sau şoferița. N-am aflat niciodată. Oricum, oricine a fost, a depăşit axul drumului tocmai când eu mă apropiam, iar eu am tras de volan ca să mă feresc. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că respectivul a trecut în viteză pe lângă mine, iar eu ieşisem cu camioneta pe jumătate de pe drum. L-am văzut pe doctorul Bonner, dar... Imaginile erau clare în mintea lui, imaginile erau *întotdeauna* clare, un coşmar continuu. Parcă întreaga scenă se derula cu încetinitorul. Am frânat puternic şi am virat din nou însă drumul şi iarba erau ude, şi...

El ezită. Amanda îi atinse în tăcere brațul.

— A fost un accident, zise ea în şoaptă.

Dawson nu spuse nimic, însă când îşi mişcă picioarele, Amanda îi puse o întrebare evidentă.

— De ce te-au închis? Dacă nici n-ai băut, nici nu ai avut viteză?

Când el ridică din umeri, ea îşi dădu seama că ştia deja răspunsul. Era evident ca lumina zilei.

— Îmi pare rău, spuse ea, dar cuvintele parcă nu erau îndeajuns.

— Ştiu. Dar să nu-ți fie milă pentru mine, zise el. Să-ți fie milă pentru familia doctorului Bonner. Din cauza mea, el nu

s-a mai întors acasă. Din cauza mea, copiii lui au crescut fără tată. Din cauza mea, soția sa este în continuare singură.

— N-ai de unde să ştii asta, îl contrazise ea. Poate s-a recăsătorit.

— N-a făcut-o, răspunse el. Înainte ca ea să apuce să-l întrebe de unde ştia, el începu din nou să mănânce. Dar tu? întrebă Dawson pe neaşteptate, dându-i de înțeles că preferă să depăşească respectivul subiect şi făcând-o să regrete că deschisese problema. Povesteşte-mi ce ai mai făcut de când ne-am văzut ultima oară.

— Nici nu ştiu cu ce să încep.

El se întinse după sticla cu vin şi mai turnă nişte vin amândurora.

— Ce-ar fi să începi cu facultatea?

Amanda se învoi, povestindu-i despre viața ei, în linii mari la început. Dawson ascultă cu atenție, adresându-i tot felul de întrebări şi cerându-i mai multe detalii. Cuvintele începură să curgă de la sine. Îi povesti despre colegele ei de cameră, despre cursurile pe care le urmase şi despre profesorii care o inspiraseră cel mai mult. Recunoscu că acel an în care predase nu fusese deloc ceea ce se aşteptase să fie şi asta pentru că nu reuşise să se obişnuiască totuşi cu ideea că nu mai era studentă. Îi spuse cum îl întâlnise pe Frank, cu toate că rostindu-i numele, începu să simtă o vinovăție ciudată, aşadar, hotărî să nu îl mai amintească. Îi mai povesti lui Dawson puțin despre prietenii ei şi despre câteva locuri pe care le vizitase de-a lungul anilor, însă în general îi vorbi despre copiii ei, descriindu-le caracterele şi activitățile, încercând să nu se laude prea mult cu realizările lor.

Din când în când, după ce îşi termina o idee, ea îl întreba pe Dawson despre viața lui pe platforma petrolieră sau cum îşi petrecea timpul când era acasă, însă, de regulă, el revenea cu discuția despre ea. Părea cu adevărat interesat de viața ei, iar ei i se părea ciudat de natural să sporovăiască, de parcă ar fi reluat o conversație întreruptă cu mult timp în urmă.

Încercă să-şi amintească ultima dată când ea şi Frank stătuseră aşa de vorbă, chiar şi atunci când fuseseră singuri. Mai nou, Frank bea şi monopoliza conversația; când veneau

în discuție copiii, vorbeau despre şcoală şi problemele pe care le aveau şi cum le puteau rezolva. Conversațiile lor erau eficiente şi aveau un scop bine definit. Rareori o întreba cum îşi petrecuse ziua sau ce o preocupa. Ea ştia că asta era o caracteristică a mariajelor lungi; nu prea existau subiecte noi de discuție. Însă, într-un fel sau altul, simți că legătura pe care o avea cu Dawson fusese întotdeauna diferită şi asta o făcu să se întrebe dacă, în cele din urmă, neplăcerile vieții nu ar fi afectat şi relația lor. Nu voia să se gândească la asta, dar cum putea fi sigură?

Continuară să vorbească până noaptea târziu. Stelele străluceau prin fereastra din bucătărie. Adierea vântului se înteți, mişcând frunzele copacilor şi făcând să semene cu valurile mării. Sticla de vin era goală, iar Amandei îi era cald şi se simțea relaxată. Dawson aşeză farfuriile în chiuvetă şi rămaseră unul lângă altul; Dawson spăla vasele, iar ea le ştergea. Din când în când, ea îi surprindea privirea iscoditoare când îi întindea o farfurie. Cu toate că se scursese o viață de om în anii în care fuseseră despărțiți, ea avea sentimentul ciudat că nu pierduseră deloc legătura.

*

După ce terminară în bucătărie, Dawson se îndreptă către uşa din spate.

— Mai ai câteva minute?

Amanda se uită la ceas şi, deşi ştia că era mai bine să plece, se trezi răspunzând:

— În regulă. Doar câteva.

Dawson ținu uşa deschisă, iar ea trecu pe lângă el şi cobori treptele din lemn, care scârțâiră sub paşii ei. Luna era deja sus pe cer, lumina ei dând peisajului o frumusețe stranie şi exotică. Roua argintie acoperea pământul şi îi uda degetele de la picioare prin sandalele deschise la vârf. În aer se simțea un miros puternic de pin. Mergeau alături, iar zgomotul paşilor lor se pierdea printre cântecul greierilor şi şoaptele frunzelor.

Lângă mal se afla un stejar bătrân ale cărui ramuri joase se oglindeau în apă. Pentru că apele râului muşcaseră mult

din mal, era practic imposibil să ajungi la el fără să intri în apă. Se opriră acolo.

— Aici obişnuiam noi să stăm, zise el.

— Era locul nostru, spuse ea. Mai ales după ce mă certam cu părinții mei.

— Stai aşa. Te certai cu părinții tăi pe-atunci? Dawson se prefăcu mirat. Sper că nu din cauza mea, nu?

Ea îl împinse cu umărul.

— Glumeţule! Oricum, obişnuiam să ne cățărăm aici, iar tu mă cuprindeai cu brațul. Eu plângeam şi țipam, iar tu mă lăsai să mă descarc până când, în cele din urmă, mă linişteam. Eram destul de dramatică pe vremea aceea, nu-i aşa?

— Nu că aş fi observat.

Ea se abținu să nu râdă.

— Îți aminteşti cum săreau chefalii? Uneori erau aşa de mulți, încât mi se părea că dădeau o reprezentație.

— Sunt convins că vor sări şi în seara asta.

— Ştiu, dar nu va fi la fel. Când veneam aici, simțeam nevoia să-i văd. De parcă ar fi ştiut că aveam nevoie de ceva special care să mă facă să mă simt mai bine.

— Credeam că eu eram cel care te făcea să te simți mai bine.

— Sunt convinsă că, de fapt, erau chefalii.

El zâmbi.

— N-ai venit niciodată aici împreună cu Tuck?

Ea clătină din cap.

— Panta era puțin cam abruptă pentru el. Dar am venit singură. Sau am încercat, oricum.

— Cum adică?

— Cred că am vrut să văd dacă locul acesta îmi va trezi aceleaşi trăiri, dar n-am reuşit să ajung până aici. Nu pentru că aş fi văzut sau auzit ceva pe drum, dar am început să mă gândesc că putea fi oricine în pădure, iar imaginația mea a luat-o razna... Mi-am dat seama că eram singură-singurică şi că, dacă mi s-ar fi întâmplat ceva, nu aş fi putut face nimic. Aşadar, am făcut cale întoarsă şi n-am mai venit niciodată aici.

— Până acum.

— Acum nu sunt singură. Ea privi cu atenție vârtejurile din apă, sperând că va sări un chefal, dar nu apăru nimic la suprafață. Nu-mi vine să cred că a trecut atâta timp, murmură ea. Eram atât de tineri!

— Nu chiar atât de tineri. Vocea lui era calmă, însă ciudat de hotărâtă.

— Eram nişte copii, Dawson. Atunci nu gândeam aşa, dar când devii părinte, vezi lucrurile altfel. Lynn are şaptesprezece ani şi nu mi-o pot imagina având sentimentele pe care le aveam eu odinioară. Nici măcar nu are un prieten. Şi dacă s-ar furişa afară din casă pe fereastra dormitorului în miezul nopții, probabil că aş reacționa la fel ca părinții mei.

— Dacă nu l-ai plăcea pe prietenul ei, vrei să spui?

— Chiar şi dacă aş crede că este perfect pentru ea. Ea se întoarse cu fața la el. Ce-o fi fost în capul nostru?

— Nimic, zise el. Eram îndrăgostiți.

Ea se uită drept la el, iar în ochii i se reflecta lumina lunii.

— Îmi pare rău că nu te-am vizitat şi nu ți-am scris. După ce ai fost trimis în Caledonia, vreau să spun.

— E în regulă.

— Nu, nu este în regulă. Dar m-am gândit la asta… la noi. Tot timpul. Ea se întinse şi atinse stejarul ca şi când ar fi vrut să ia puțin din energia acestuia, înainte să continue. De fiecare dată când începeam să-ți scriu, mă simțeam ca paralizată. Cu ce să încep? Să-ți povestesc oare despre cursurile mele sau să ți le descriu pe colegele mele de cameră? Sau să te întreb cum îți petreceai zilele? De fiecare dată când începeam să scriu ceva, reciteam rândurile şi nu mi se păreau potrivite. Rupeam foaia de hârtie, promițându-mi că voi încerca din nou în ziua următoare. Dar zilele au trecut rând pe rând, apoi s-a scurs prea mult timp şi…

— Nu sunt supărat, zise el. Nici atunci n-am fost.

— Pentru că mă uitaseşi deja?

— Nu, răspunse el. Pe-atunci de-abia mă puteam suporta pe mine. Faptul că ştiam că îți vedeai mai departe de viața ta însemna totul pentru mine. Voiam să ai parte de viața pe care eu nu puteam să ți-o ofer niciodată.

— Nu vorbeşti serios.

— Ba da, zise el.

— Atunci te înşeli. Fiecare are în trecutul său anumite lucruri pe care şi-ar dori să le poată schimba, Dawson. Chiar şi eu. Nici eu nu am avut o viaţă perfectă.

— Vrei să vorbim despre asta?

Cu ani în urmă putuse să-i spună totul lui Dawson şi, cu toate că nu se simţea încă pregătită, ea presimţea că era doar o chestiune de timp până să se deschidă din nou în faţa lui. Această conştientizare o sperie şi admise că Dawson trezise în ea ceva ce nu mai simţise de foarte mult timp.

— Te-ai supăra dacă ţi-aş spune că nu sunt încă pregătită să vorbesc despre asta?

— Deloc.

Ea schiţă un zâmbet.

— Atunci hai să ne mai bucurăm puţin de momentul ăsta, bine? Aşa cum făceam şi altădată? E atâta linişte aici.

Luna îşi continuase cursul ei lent în sus pe bolta cerească, conferind o înfăţişare diafană împrejurimilor; departe de strălucirea ei, stelele pâlpâiau slab, asemenea unor micuţe prisme. În timp ce stăteau unul lângă altul, Dawson se întrebă cât de des se gândise ea la el de-a lungul anilor. Mai puţin decât se gândise el la ea, era convins de asta, cu toate că avea senzaţia că amândoi se simţeau singuri, fiecare în felul lui. El era un singuratic într-o mare de oameni, iar ea ieşea în evidenţă dintr-o mare de anonimi. Dar oare nu fusese întotdeauna aşa, chiar şi în adolescenţă? Asta îi apropiase, făcându-i să-şi găsească fericirea unul în celălalt.

În întuneric, el o auzi oftând.

— Cred c-ar fi mai bine să plec, zise ea.

— Ştiu.

Ea se simţi uşurată auzindu-i răspunsul, dar şi puţin dezamăgită. Îndepărtându-se de pârâu, o luară spre casă în tăcere, fiecare pierdut în gândurile lui. Dawson stinse lumina în casă, iar ea încuie uşa, apoi se îndreptară agale către maşini. Dawson se întinse şi deschise portiera maşinii.

— Ne vedem mâine în biroul avocatului, zise el.

— La unsprezece fix.

Sub clarul de lună, părul ei semăna cu o cascadă argintie, iar el își înfrână impulsul de a-şi trece degetele prin el.

— Mulțumesc pentru cină.

Cum stătea în fața lui, îi trecu brusc prin minte gândul nebunesc că el ar putea încerca să o sărute şi, pentru prima oară de când terminase facultatea, simți cum i se taie respirația sub privirea cuiva. Însă se întoarse înainte ca el să încerce măcar.

— Mă bucur că te-am văzut, Dawson.

Ea se aşează uşor la volan, răsuflând uşurată când Dawson închise portiera. Porni motorul şi băgă în marşarier.

Dawson îi făcu semn cu mâna când ea dădu cu spatele, întorcând maşina. O urmări cu privirea în timp ce ea înainta pe aleea acoperită cu pietriş. Stopurile roşii săltară uşor până când automobilul ajunse la o curbă, dispărând din câmpul lui vizual.

El se întoarse agale la garaj. Apăsă pe întrerupător şi, după ce se aprinse singurul bec din tavan, se aşeză pe o grămadă de pneuri. Era linişte, nimic nu se mişca, cu excepția unei molii care zbura către lumină. În timp ce aceasta se izbea de bec, Dawson medită la faptul că Amanda îşi văzuse mai departe de viața ei. În ciuda supărărilor şi a necazurilor pe care le ascundea – iar el ştia că erau acolo –, ea reuşise să-şi construiască viața pe care şi-o dorise mereu. Avea soț şi copii şi o casă în oraş, iar amintirile ei erau legate în prezent de toate astea, exact aşa cum era şi firesc.

În timp ce stătea singur în garajul lui Tuck, ştia că s-ar fi mințit dacă ar fi crezut că îşi văzuse şi el mai departe de viață. Nu era aşa. Bănuise întotdeauna că-l uitase, iar acum i se confirmase acest lucru. Undeva, în sufletul său simți cum i se desprinde ceva. Îşi luase rămas-bun cu mult timp în urmă şi de atunci voise să creadă că luase decizia corectă. Însă, acolo şi atunci, în lumina galbenă a unui garaj abandonat, nu mai era atât de sigur. O iubise pe Amanda cândva şi nu încetase niciodată s-o iubească, iar timpul petrecut alături de ea în seara aceea nu schimbase acel adevăr simplu. Însă, în timp ce îşi căuta cheile, mai era conştient şi de altceva, ceva la care nu se aşteptase.

Se ridică în picioare şi stinse lumina, apoi se îndreptă către maşină, simțindu-se ciudat de epuizat. Una era să descopere că sentimentele lui pentru Amanda nu se schimbaseră, şi alta să trăiască în continuare ştiind că nu se vor schimba niciodată.

6

Draperiile din camera de la pensiune erau subțiri, iar lumina soarelui îl trezi pe Dawson cu doar câteva minute după ivirea zorilor. Se întoarse pe o parte, sperând că va adormi din nou, dar nu reuşi. Prin urmare, se ridică în picioare şi începu să se întindă. Dimineața îl dureau toate, mai ales spatele şi umerii. Se întrebă câți ani va mai putea munci pe platforma petrolieră; trupul său acumulase multă oboseală şi multe suferințe, şi fiecare an care trecea părea să-şi lase tot mai apăsat amprenta asupra rănilor sale.

Scotoci prin sacul său marinăresc şi, scoțându-şi echipamentul de alergat, îl îmbrăcă, iar apoi cobori în tăcere scările. Pensiunea era exact aşa cum se aşteptase: patru dormitoare sus, o bucătărie, o sufragerie şi o cameră de zi, jos. Deloc surprinzător, proprietarii aveau o slăbiciune pentru tot ceea ce era legat de mare: vapoare din lemn în miniatură ornau mesele din capăt, iar pe pereți atârnau tablouri cu goelete. Deasupra şemineului se afla o cârmă veche, iar lipită pe uşă stătea o hartă a râului, pe care erau marcate canalele.

Proprietarii nu se treziseră încă. Gând se cazase în seara precedentă, aceştia îl informaseră că lăsaseră florile aduse în camera lui şi că micul dejun se servea la opt. Avea timp suficient până la întrevedere să facă tot ceea ce trebuia să facă.

Afară, soarele dimineții strălucea deja cu putere. Cu toate că un strat subțire de ceață plutea deasupra râului ca un nor jos, cerul era de un albastru-deschis cât vedeai cu ochii. În aer se simțea deja căldura, prevestind o zi caniculară. El îşi roti umerii de câteva ori şi începu să alerge înainte să ajungă la şosea. Îi luă câteva minute până să se dezmorțească şi îşi continuă traseul într-un ritm lejer.

Şoseaua nu era aglomerată când pătrunse în centrul mic al Orientalului. Trecu pe lângă două magazine cu antichități, un magazin de bricolaj şi pe lângă câteva agenții imobiliare; pe partea cealaltă a străzii, restaurantul Irvin's era deja

deschis, iar în față erau parcate câteva maşini. Ceața de pe râu începuse să se ridice şi, inspirând adânc, adulmecă mirosul de sare şi de pin. Când ajunse lângă port, trecu pe lângă o cafenea aglomerată şi, câteva minute mai târziu, simțindu-şi trupul mai dezmorțit, acceleră ritmul. În port pescăruşii zburau în cercuri şi țipau, iar oamenii cărau lăzi frigorifice pe bărcile lor. Trecu alergând pe lângă un magazin unde se vindea momeală.

Trecu pe lângă Prima Biserică Baptistă, admirând vitraliile şi încercând să-şi aducă aminte dacă le observase măcar copil fiind, înainte să caute biroul lui Morgan Tanner. Ştia adresa şi, în cele din urmă, zări firma de pe clădirea mică din cărămidă, înghesuită între o farmacie şi un amanet. Pe firmă apărea şi numele altui avocat, cu toate că nu păreau să împartă acelaşi birou. Se întrebă cum de îl alesese Tuck pe Tanner. Nu auzise de el până când acesta nu îl sunase.

Cum centrul oraşului se termina acolo, ieşi de pe şoseaua principală şi o luă pe străduțele lăturalnice, alergând fără un scop anume.

Nu dormise bine. Mintea lui pendulase întruna de la Amanda la familia Bonner. Cât stătuse la închisoare, în afară de Amanda, numai la Marilyn Bonner se gândise. Aceasta depusese mărturie în timpul procesului subliniind faptul că îi privase, pe ea de bărbatul pe care îl iubea, iar pe copii, de tată. Mai mult, îi distrusese viața. Cu disperare în glas ea recunoscuse că nu ştia cum avea să-şi întrețină familia şi ce urma să se aleagă de ei. Din câte se părea, doctorul Bonner nu îşi făcuse asigurare de viață.

În cele din urmă, Marilyn Bonner îşi pierduse casa. Se mutase la părinții ei lângă livadă, însă viața continuase să-i fie un chin. Tatăl ei se pensionase deja, suferind de un început de emfizem. Mama suferea de diabet, iar ratele pentru împrumutul luat pentru proprietate le mânca aproape fiecare dolar pe care îl încasau din producția livezii. Deoarece părinții aveau nevoie de îngrijire aproape tot timpul, Marilyn putea lucra doar cu jumătate de normă. Chiar şi atunci când puneau împreună salariul ei mic cu ajutorul social primit de părinți, abia le ajungea să acopere plata celor necesare,

uneori nici măcar atât. Casa veche în care locuiau începuse să se şubrezească şi, în cele din urmă, rămăseseră în urmă şi cu plata ratelor.

Când Dawson ieşi din închisoare, familia Bonner se afla deja într-o situație disperată. Dawson nu ştiu nimic despre situația lor decât după şase luni, când se duse la fermă ca să-şi ceară iertare. Când Marilyn îi deschise uşa, Dawson abia o recunoscu; încărunțise, iar tenul ei avea un aspect bolnăvicios. Ea însă ştia exact cine era şi, înainte ca el să apuce să scoată o vorbă, începu să strige la el cerându-i să plece, țipând că îi distrusese viața, că îi omorâse soțul, că nici măcar nu avea bani îndeajuns încât să repare acoperişul stricat sau să angajeze muncitorii de care avea nevoie. Strigă la el spunându-i că bancherii o amenințau că îi vor lua livada şi că va chema poliția. Îl avertiză să nu se mai întoarcă acolo. Dawson plecă, dar mai târziu, în aceeaşi seară, reveni la fermă ca să cerceteze structura locuinței aflată într-o stare deplorabilă; se plimbă printre rândurile de piersici şi meri. Săptămâna următoare, după ce primi salariul de la Tuck, se duse la bancă şi îi trimise un cec lui Marilyn Bonner pentru aproape întreaga sumă de care avea nevoie, împreună cu toți banii pe care reuşise să-i economisească de când ieşise din închisoare, fără niciun alt bilet.

De-a lungul anilor care trecuseră de atunci, viața lui Marilyn Bonner se îmbunătățise. Părinții ei muriseră în cele din urmă, iar ferma şi livada rămăseseră în grija ei; deşi uneori fusese nevoită să strângă cureaua, reuşise treptat să plătească ratele şi să facă reparațiile necesare. Ajunsese să dețină un teren fără datorii. Începuse o afacere de comandă prin poştă după ce el plecase din oraş, vânzând conserve făcute în casă. Cu ajutorul internetului, afacerea ei înflorise atât de mult, încât nu mai trebuia să-şi facă griji în privința plății facturilor. Cu toate că nu se recăsătorise niciodată, avea o relație de aproape şaisprezece ani cu un contabil pe care îl chema Leo.

Cât despre copiii ei, Emily absolvise East Carolina University şi se mutase, în cele din urmă, în Raleigh, unde ocupa postul de manager al unui magazin universal,

pregătindu-se să preia într-o bună zi afacerea mamei. Alan locuia în livadă, într-o rulotă pe care i-o cumpărase mama lui, dar nu mersese la facultate. Avea însă o slujbă stabilă, iar în fotografiile pe care le primea Dawson, băiatul părea mereu fericit.

O dată pe an, fotografiile îi erau trimise în Louisiana, alături de un raport scurt despre Marilyn, Emily şi Alan; detectivii particulari pe care îi angajase el îşi făcuseră întotdeauna conştiincios treaba, dar nu se amestecaseră niciodată în viaţa acestora.

Se simţea vinovat uneori că îi urmărea pe membrii familiei Bonner, dar trebuia să ştie dacă reuşise să le schimbe cumva viaţa în bine. Asta îşi dorise din seara accidentului, acesta fiind motivul pentru care le trimisese cecuri în fiecare lună în ultimii douăzeci de ani, aproape întotdeauna din conturi anonime din străinătate. La urma urmei, era responsabil pentru cea mai mare pierdere pe care o suferise familia lor. În timp ce alerga, realiză că încă dorea să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să-şi răscumpere greşeala.

*

Abee Cole simţi cum febra îi provoacă greaţă şi începu să tremure în ciuda căldurii. Cu două zile în urmă, îl atacase cu bâta de baseball pe un individ care îl provocase, iar acesta îl luase prin surprindere cu un cutter. Îi făcuse o tăietură urâtă de-a curmezişul abdomenului. Dimineaţă devreme, el observă cum începe să-i curgă din ea puroi verzui, care mirosea a canal în ciuda medicamentelor care ar fi trebuit să-şi facă efectul. Dacă reuşea să nu facă febră prea curând, îşi puse în gând să-l cotonogească cu bâta pe vărul său, Calvin, deoarece acesta jurase că antibioticele pe care le furase din cabinetul veterinarului erau bune.

Însă, în acel moment, era preocupat de Dawson pe care îl zărise alergând pe partea cealaltă a străzii şi se gândea cum să acţioneze.

Ted se afla în spatele lui în magazin, iar el se întrebă dacă acesta îl văzuse pe Dawson. Probabil că nu, altfel ar fi ţâşnit pe uşă afară ca un porc mistreţ. De când aflase că Tuck

dăduse ortul popii, Ted aşteptase ca Dawson să-şi facă apariția. Probabil că între timp îşi ascuțea cuțitele şi îşi încărca armele şi îşi verifica grenadele sau *bazooka* sau alte arme pe care le ținea în văgăuna aceea pe care o împărțea cu Ella, târfulița lui.

Ted nu era întreg la minte. Nu fusese niciodată. Era plin de furie. Nici cei nouă ani petrecuți la răcoare nu îl învățaseră să şi-o controleze. În ultimii ani, se ajunsese până într-acolo, încât era greu să-l ții pe Ted în frâu, însă nu era întotdeauna un lucru rău, gândea deseori Abee. Îl făcea să fie un executor eficient, care avea grijă ca oricine pătrundea pe proprietatea lor să se supună regulilor lui. Mai nou Ted băgă spaima în toată lumea, inclusiv în familia lui, iar asta îi convenea de minune lui Abee. Nu-şi băgau nasul în treburile lui Abee şi făceau ceea ce li se spunea. Cu toate că nu îi prea păsa de fratele lui mai mic, Abee îl considera folositor.

Însă cum Dawson se întorsese în oraş, naiba ştie ce ar fi fost în stare să facă Ted. Abee îşi imaginase că Dawson avea să-şi facă apariția din cauza morții lui Tuck, însă spera ca acesta să aibă inspirația să stea doar atât cât să prezinte condoleanțe şi să plece înainte să afle cineva că se întorsese acasă. Aşa ar fi procedat oricine ar fi avut puțină minte. Era convins că Dawson era destul de deştept încât să ştie că Ted voia să-l omoare de fiecare dată când se uita în oglindă şi-şi vedea nasul strâmb.

Puțin îi păsa lui Abee ce păția Dawson, însă nu voia ca Ted să creeze vâlvă degeaba. Şi aşa îi era destul de greu să țină situația sub control din cauza membrilor familiei Fred, a autorităților şi a şerifului care îşi băgau nasul în treburile familiei lui. Nu mai era ca pe vremuri, când cei care reprezentau legea se temeau de ei. Acum polițiştii aveau elicoptere şi câini şi infraroşii şi turnători peste tot. Abee trebuia să ia în calcul aceste lucruri; trebuia să plănuiască totul de unul singur.

Treaba era că Dawson era mult mai deştept decât drogații cu care avea de-a face de obicei Ted. Orice ar spune despre Dawson, acesta îi bătuse măr atât pe Ted, cât şi pe tatăl său cu toate că aceştia fuseseră înarmați, şi asta însemna ceva.

Dawson nu se temea de Abee sau de Ted şi sigur era pregătit. Putea da dovadă de cruzime când era cazul şi asta ar fi trebuit să fie suficient pentru a-i tăia lui Ted din elan. Dar erau puține şanse ca lucrurile să se petreacă aşa, pentru că Ted nu va gândi limpede.

Ultimul lucru care îi lipsea era ca Ted să fie din nou închis. Avea nevoie de el având în vedere că jumătate din membrii familiei erau puşi pe ciupit şi dispuşi să facă tot felul de tâmpenii. Dacă Abee nu va reuşi să-l oprească pe Ted să nu o ia razna când îl va vedea pe Dawson, atunci acesta s-ar putea trezi din nou în fața judecătorului. Simți arsuri în stomac la acest gând şi îl apucă greața.

Abee se aplecă şi vomită pe asfalt. Se şterse la gură cu dosul palmei în timp ce Dawson se făcu nevăzut după colț. Ted nu ieşise încă afară. Abee se simți uşurat şi hotărî să nu-i spună nimic. Tremură din nou, simțind cum îi ard din nou măruntaiele. Iisuse, se simțea ca naiba. Cine-ar fi crezut că individul ăla avea la el un cutter?

Abee nu intenționase să-l omoare pe individ – nu voise decât să-i transmită un mesaj lui şi celorlalți care s-ar fi putut gândi la Candy. Data următoare însă, Abee nu va mai risca deloc. Odată ce va intra în horă, va juca până la capăt. Va avea grijă – avea întotdeauna grijă când ştia că ar putea fi implicate şi autoritățile – dar lumea trebuia să înțeleagă că iubita lui era indisponibilă. Era mai bine ca bărbații să nu se uite la ea sau să intre în vorbă cu ea, darămite să îşi facă impresia că vor ajunge mai departe cu ea. Candy va deveni țâfnoasă, însă trebuia să înțeleagă că era a lui. Chiar nu voia să-i sluțească fețişoara frumoasă ca să o facă să priceapă.

*

Candy nu ştia ce să facă în privința lui Abee Cole. Ieşiseră de câteva ori, adevărat, şi ştia că probabil el credea că avea dreptul să facă pe şeful cu ea. Era însă bărbat, iar ea aflase demult cum erau bărbații, chiar şi cei încăpățânați ca Abee. Deşi avea doar douăzeci şi patru de ani, era pe picioarele ei de la şaptesprezece ani şi ştia că atâta timp cât îşi lăsa părul lung şi blond desfăcut pe spate şi se uita la ei cu *privirea*

aceea, putea să obțină tot ce dorea de la bărbați. Știa cum să-l facă pe un bărbat să pară fascinant, oricât de plictisitor ar fi fost în realitate. În ultimii şapte ani, metoda ei nu dăduse greş. Avea un Mustang decapotabil, primit de la un tip în vârstă din Wilmington şi o statuetă a lui Buddha pe care o aşezase pe pervazul ferestrei şi care se presupune că ar fi din aur. O primise de la un chinez amabil din Charleston. Știa că dacă i-ar fi spus lui Abee că nu o ducea prea bine cu banii, el ar fi ajutat-o şi s-ar fi simțit precum un rege.

Şi totuşi, nu i se părea o idee prea bună. Întrucât nu era de prin părțile locului, nu ştiuse cine erau cei din clanul Cole când se mutase în Oriental, în urmă cu câteva luni. Cu cât aflase mai multe despre ei, cu atât mai nesigură se simțea când venea vorba să-l lase pe Abee să se apropie prea mult de ea.Nu pentru că Abee era un criminal. Ieşise cu un traficant de cocaină în Atlanta pentru douăzeci de mii de dolari vreme de câteva luni, iar el fusese la fel de încântat de acest aranjament ca şi ea. Nu, în mare parte avea legătură cu disconfortul pe care îl simțea când Ted se afla prin preajmă.

Când venea, Abee era de cele mai multe ori însoțit de Ted şi, sincer vorbind, acesta o speria. Nu era vorba doar de tenul ciupit de vărsat şi de dinții cariați care o băgau în sperieți, ci de întreaga lui... *prezență.* Uneori îi arunca câte un rânjet diabolic de parcă nu se putea hotărî dacă să o strângă de gât sau să o sărute, cu toate că pentru el ambele variante ar fi fost la fel de amuzante.

Ted o făcuse să simtă fiori pe şira spinării încă de la început şi cu cât îl cunoştea mai bine pe Abee, cu atât mai îngrijorată era că cei doi erau făcuți din acelaşi aluat. Abee devenise cam posesiv în ultima vreme, iar acest lucru începuse să o sperie. Sincer vorbind, sosise timpul să o ia din loc. Dacă să o ia la nord înspre Virginia sau la sud înspre Florida, pentru ea nu avea nicio importanță. Ar fi plecat chiar în ziua următoare, numai că nu avea banii necesari pentru această călătorie. Nu se pricepuse niciodată să țină de bani, însă se gândi că dacă reuşea să-şi întrețină clienții de la bar aşa cum trebuia şi dacă îşi va juca bine cărțile, ar putea

câştiga suficient cât să plece naibii de-acolo până duminică, înainte ca Abee Cole să-şi dea măcar seama că dispăruse.

*

Furgoneta devie de la axul drumului către acostament şi înapoi când Alan Bonner încercă să scoată o ţigară din pachetul pe care îl lovea de şold, străduindu-se în acelaşi timp să nu verse cafeaua din paharul pe care îl ţinea între picioare. În boxele radioului urla o melodie country, ceva în legătură cu un bărbat care îşi pierduse câinele sau îşi dorea un câine sau îi plăcea să mănânce câine sau ceva de genul, însă versurile nu fuseseră niciodată la fel de importante ca şi ritmul, iar melodia asta era într-adevăr ritmată. Având în vedere că era vineri, ceea ce însemna că mai avea doar câteva ore de muncă înainte să se bucure de un sfârşit de săptămână lung şi grozav, Alan era deja binedispus.

— N-ar trebui să opreşti chestia aia? îl întrebă Buster.

Buster Tibson era un nou practicant în firmă şi acesta era motivul pentru care se afla în furgonetă. Toată săptămâna se plânsese despre una şi întrebase despre cealaltă, îndeajuns încât să înnebunească pe oricine.

— Poftim? Nu-ţi place cântecul ăsta?

— În manual scrie că volumul radioului dat la maximum îţi poate distrage atenţia. Ron mi-a spus asta când m-a angajat.

Un alt lucru enervant la Buster: nu încălca niciodată regulile. Probabil de aceea îl şi angajase Ron.

Alan reuşi să-şi scoată o ţigară din pachet şi o ţinu între dinţi în timp ce îşi căuta bricheta. Era îndesată pe fundul buzunarului şi, scotocind după ea, încercă în continuare să nu verse cafeaua.

— Nu-ţi mai bate capul. E vineri, ai uitat?

Acest răspuns nu păru să-l mulţumească pe Buster. Când Alan se uită la el pe furiş, observă că Buster îşi călcase cămaşa dimineaţa. Cu siguranţă făcuse în aşa fel încât Ron să observe acest lucru. Probabil se dusese în biroul acestuia cu un carneţel şi un pix ca să scrie tot ce spunea Ron, făcându-i în acelaşi timp complimente despre înţelepciunea

lui.

Şi ce era cu numele tipului? Altă problemă. Ce părinți şi-ar boteza copilul Buster[1]?

Furgonetă devie din nou către acostament când Alan reuşi în cele din urmă să-şi scoată bricheta din buzunar.

— Hei, cum naiba te-ai pricopsit cu numele de Buster? întrebă el.

— E un nume de familie. Din partea mamei. Buster se încruntă. Câte livrări avem azi?

Buster pusese această întrebare toată săptămâna, iar Alan nu îşi dăduse încă seama de ce era atât de important numărul. Livrau uscățele, alune, chipsuri, bomboane şi carne de vită uscată benzinăriilor şi magazinelor universale, însă ideea era să nu parcurgă traseul prea repede, altfel Ron ar fi trecut pe listă şi mai multe opriri. Alan descoperise asta anul trecut şi n-avea de gând să facă aceeaşi greşeală. Zona pe care trebuia să o acopere cuprindea tot Districtul Pamlico, ceea ce însemna că era nevoit să conducă la nesfârşit pe cele mai plictisitoare şosele din istoria omenirii. Cu toate astea, era de departe cea mai bună slujbă pe care o avusese vreodată. Cu mult mai bună decât în construcții sau în grădinărit sau la spălătoria de maşini sau orice alte slujbe pe care le avusese de când terminase liceul. Aici putea să se bucure de aerul curat care intra pe geamurile deschise, putea asculta muzica dată la maximum, iar şeful nu-i sufla mereu în ceafă. Câştiga binişor.

Alan îşi făcu palmele căuş, continuând să conducă cu coatele în timp ce îşi aprindea țigara. Suflă fumul pe geamul deschis.

— Gata. Să ne bucurăm dacă reuşim să ne terminăm treaba.

Buster se întoarse către geamul pasagerului şi vorbi în barbă.

— Atunci poate n-ar trebui să facem pauze atât de lungi.

Puştiul era de-a dreptul enervant. Asta chiar şi era – un

[1] Zurbagiu (n.tr.).

puşti, cu toate că, practic, Buster era mai mare decât el. Totuşi, ultimul lucru pe care şi-l dorea era acela ca Buster să îi spună lui Ron că trândăvea.

— Nu este vorba despre pauze, zise Alan, încercând să pară serios. Este vorba despre întreținerea clientelei. Nu poți să intri şi să ieşi pur şi simplu. Trebuie să stai de vorbă cu oamenii. Treaba noastră este să ne asigurăm că toți clienții noştri sunt mulțumiți. Tocmai de aceea vreau să fiu sigur că fac lucrurile aşa cum scrie la carte.

— Ca şi cu fumatul? Ştii că n-ai voie să fumezi în furgonetă.

— Cu toții avem vicii.

— Ca şi ascultatul radioului la maximum?

Of. Era limpede că puştiul începuse să alcătuiască o listă, iar Alan trebuia să gândească repede.

— Am făcut asta pentru tine. Un fel de sărbătorire, înțelegi? E sfârşitul primei tale săptămâni şi te-ai descurcat de minune. Voi avea grijă ca Ron să afle asta după ce vom termina pe ziua de azi.

Când auzi numele lui Ron în acel context, Buster se linişti câteva minute, ceea ce nu era prea mult, însă, după o săptămână petrecută în maşină cu tipul ăsta, chiar şi câteva clipe de tăcere erau bine-venite. Abia aştepta să se încheie ziua de lucru, deoarece săptămâna următoare avea furgonetă doar pentru el. Slavă cerului!

Iar în seara aceea? Trebuia să înceapă sfârşitul de săptămână cu dreptul, adică să facă tot posibilul să uite complet de Buster. În seara aceea avea de gând să meargă la Tidewater, o magherniță de la marginea oraşului, singurul loc din zonă cu ceva viață de noapte. Va bea nişte bere, va juca biliard şi, cu puțin noroc, poate că barmanița aceea drăguță va fi şi ea acolo. Purta blugi strâmți care îi puneau în evidență formele şi ori de câte ori îi servea berea, ea se apleca în față, chiar dacă purta un maiou minuscul, ceea ce făcea ca berea să aibă un gust şi mai bun. La fel avea să facă şi sâmbătă şi duminică seara, asta în cazul în care mama lui o să se vadă cu iubitul ei, Leo, şi nu o să-i facă vreo vizită la rulotă aşa cum procedase cu o seară înainte.

Nu putea înțelege de ce nu se căsătorea odată cu Leo; poate atunci ar avea alte lucruri mai bune de făcut decât să-şi verifice fiul mai mare. Ceea ce nu îşi dorea pentru acel sfârşit de săptămână era ca mama lui să aibă pretenția ca el să-i țină companie, întrucât nu avea de gând să facă asta. Cui îi păsa dacă luni va fi puțin mahmur? Buster va avea până atunci propria furgonetă şi acest lucru trebuia sărbătorit.

*

Marilyn Bonner îşi făcea griji în privința lui Alan.

Nu tot timpul, desigur, şi încerca să-şi controleze grijile. La urma urmei era adult, iar ea ştia că era destul de mare, încât să ia decizii de unul singur. Însă era mama lui, iar problema principală a lui Alan, din câte observase ea, era aceea că alegea întotdeauna calea mai uşoară, care nu ducea nicăieri, în loc să aleagă una mai competitivă, care avea şanse să ducă la un rezultat mai bun. O deranja faptul că se comporta mai mult ca un adolescent decât ca un om de douăzeci şi şapte de ani. Cu o seară în urmă, când ea îi făcuse o vizită la rulotă, el se juca jocuri pe calculator, iar prima lui reacție fusese să o întrebe dacă nu voia şi ea să încerce. În timp ce stătea în prag, ea se trezi întrebându-se cum reuşise să crească un fiu care părea să nu o cunoască câtuşi de puțin.

Totuşi, era conştientă că putea fi mai rău. Mult mai rău. Lucrul cel mai important era că Alan se dovedise a fi un băiat de treabă. Era bun şi avea o slujbă, nu crea niciodată probleme, iar acesta era un lucru minunat pentru acele vremuri. Oricine ce ar fi zis, ea citise ziarele şi auzise bârfele din oraş. Ştia că mulți dintre prietenii lui, tineri pe care îi ştia de mici copii, chiar şi cei din familii bune, o dăduseră pe droguri sau pe băutură, sfârşind chiar după gratii. Era de aşteptat, având în vedere unde trăiau. Prea mulți oameni ridicau în slăvi orăşelele de provincie din America, făcând să pară totul ca un peisaj din tablourile lui Norman Rockwell, însă realitatea era cu totul alta. Cu excepția doctorilor, a avocaților şi a celor care aveau propriile afaceri, nu existau slujbe bine plătite în Oriental, sau în orice alt orăşel de

provincie, că tot veni vorba. Cu toate că era un loc potrivit pentru a creşte copii, tinerii nu prea aveau la ce să aspire. Nu erau, dar nici nu vor fi vreodată posturi pentru management intermediar în oraşele mici şi nici prea multe variante de a-ți petrece sfârşitul de săptămână sau de a întâlni oameni noi. De ce voia Alan să trăiască acolo era peste puterea ei de înțelegere, însă atâta timp cât el era fericit şi îşi câştiga singur pâinea, ea era pregătită să-l ajute, chiar dacă asta însemna să-i cumpere o rulotă la o aruncătură de băț de fermă ca să aibă un început bun în viață.

Nu, nu-şi făcea iluzii despre ce fel de oraş era Oriental. Din acest punct de vedere nu semăna cu celelalte familii nobile din oraş, iar faptul că îşi pierduse soțul pe când era mamă tânără cu doi copii, o făcu să vadă lucrurile dintr-o altă perspectivă. Chiar dacă era o Bennett şi absolvise cursurile Universității din Carolina de Nord asta nu îi oprise pe bancheri să încerce să-i pună sechestru pe livadă. Nici numele familiei sau cunoştințele pe care le avea nu o ajutaseră să-şi întrețină familia în momentele de cumpănă. Nici măcar diploma de economist de la UCN nu îi uşurase situația.

În cele din urmă, totul se rezuma la bani şi la fapte, nu la cine se credea persoana respectivă, motiv pentru care nu suporta situația curentă din Oriental. Mai nou prefera să angajeze o emigrantă harnică în locul vreunei fițoase de la UCN sau de la Duke care avea impresia că i se cuvenea totul. Probabil că după părerea unor persoane precum Evelyn Collier şi Eugenia Wilcox această atitudine ar fi trecut drept scandaloasă, însă ea ajunsese de mult să le considere pe Evelyn şi pe Eugenia, precum şi pe cei de aceeaşi spiță, ca pe nişte fosile care țineau de o lume care încetase să mai existe. În cadrul unei întruniri recente, ea chiar spusese asta. Mai demult ar fi provocat agitație, însă afacerea condusă de Marilyn era printre puținele afaceri înfloritoare din oraş, şi nimeni nu putea face mare lucru – nici măcar Evelyn Collier şi Eugenia Wilcox.

În anii scurşi de la moartea lui David, ea ajunsese să țină foarte mult la independența câştigată cu atâta trudă.

Învățase să-şi asculte instinctul şi trebuia să admită că îi plăcea să dețină controlul asupra propriei vieți, fără să trebuiască să se ridice la aşteptările cuiva. Probabil că acesta era şi motivul pentru care refuzase în mod repetat cererea în căsătorie a lui Leo. Fiind contabil în Morehead City, era deştept şi prosper, iar ei îi plăcea să-şi petreacă timpul în compania lui. Pentru ea conta faptul că el o respecta, iar copiii îl adoraseră mereu. Emily şi Alan nu înțelegeau de ce ea îl refuza de fiecare dată.

Dar Leo ştia că ea va spune întotdeauna nu, şi asta nu îl deranja, întrucât, la drept vorbind, amândoi se simțeau bine în acea situație. Probabil vor vedea împreună un film mâine-seară, iar duminică ea va merge la biserică, iar apoi la cimitir unde îi va prezenta omagiile lui David, aşa cum făcea la fiecare sfârşit de săptămână de aproape un sfert de secol. Apoi se va întâlni cu Leo mai târziu, la cină. Ea îl iubea, în felul ei. Poate nu era acelaşi tip de dragoste pe care s-o înțeleagă şi ceilalți, dar asta n-avea importanță. Ceea ce îşi împărtăşeau ei îi mulțumea pe amândoi.

*

În partea cealaltă a oraşului, Amanda stătea la masă şi-şi bea cafeaua, încercând din răsputeri să ignore tăcerea insinuantă a mamei. Cu o seară în urmă, când Amanda se întorsese acasă, mama ei o aştepta în camera de zi. Înainte ca Amanda să apuce să se aşeze, începuse tirul de întrebări.

Pe unde umblase? De ce întârziase? De ce nu sunase?

Dar o sunase, îi aminti Amanda, însă, în loc să intre în acea conversație incriminatoare pe care era evident că şi-o dorea mama ei, Amanda mormăi că o durea capul şi că tot ceea ce voia era să se întindă în pat, în camera ei. Purtarea mamei sale din acea dimineață era un indiciu că situația nu o încânta deloc. În afară de un salut scurt când intră în bucătărie, mama ei nu mai spuse nimic. Se duse direct la prăjitorul de pâine şi după ce îşi întrerupse tăcerea cu un oftat, ea vârî nişte felii de pâine în aparat. În timp ce aştepta să se prăjească, mama ei oftă din nou, mai tare de data asta.

„Am înțeles, vru să spună Amanda. Eşti supărată. Ai

terminat?" Sorbi în schimb din cafea, hotărâtă să nu se certe cu mama ei, indiferent de intenţiile acesteia.

Amanda auzi pâinea sărind din prăjitorul de pâine. Mama ei deschise sertarul şi scoase un cuţit, apoi îl închise cu zgomot. Începu să ungă cu unt pâinea prăjită.

— Te simţi mai bine? o întrebă în cele din urmă mama ei, întorcându-se.

— Da, mulţumesc.

— Vrei să-mi spui ce se întâmplă? Sau pe unde-ai umblat?

— Ţi-am spus că am pornit târziu de acasă. Amanda se strădui să îşi păstreze calmul.

— Am încercat să te sun dar îmi tot intra căsuţa vocală.

— Mi-a murit bateria. Acea minciună o născocise cu o seară în urmă, în drum spre casă. Mama ei era previzibilă.

Evelyn ridică farfuria.

— De aceea nu l-ai sunat pe Frank?

— Am vorbit cu el ieri, cam la o oră după ce a ajuns acasă.

Mama Amandei bufni la auzul acestor cuvinte.

— A zis că din câte ştia el, ai plecat pe la două.

— A trebuit să fac nişte comisioane înainte să plec, zise ea. Minciunile îi ieşeau uşor pe gură, gândi ea, doar avea mult antrenament.

— Părea supărat.

Nu, părea că băuse, gândi Amanda, şi se îndoia că el îşi va aduce aminte. Se ridică de la masă şi îşi mai turnă nişte cafea.

— Îl voi suna mai târziu.

Mama ei se aşeză pe scaun.

— Am fost invitată aseară la o partidă de bridge.

Aha, deci asta era problema, gândi Amanda. Sau o parte din ea, oricum. Mama ei era o împătimită a acestui joc, jucând cu acelaşi grup de femei de aproape treizeci de ani.

— Trebuia să mergi.

— N-am putut, pentru că ştiam că ai să vii şi m-am gândit că vom lua cina împreună. Mama sa se aşeză îmbufnată pe scaun. A trebuit să-mi ţină locul Eugenia Wilcox.

Eugenia Wilcox locuia pe aceeaşi stradă, puţin mai jos, într-un alt conac de epocă la fel de splendid ca al lui Evelyn.

Chiar dacă treceau drept prietene – mama ei şi Eugenia se cunoşteau de-o viață – între ele existase întotdeauna o rivalitate tacită: care avea cea mai mare casă, cea mai frumoasă grădină, precum şi alte nimicuri, inclusiv care din ele făcea cel mai bun tort.

— Îmi pare rău, mamă, zise Amanda, revenind la locul ei. Ar fi trebuit să te sun din timp.

— Eugenia habar n-are să mărească miza şi din cauza asta a stricat tot jocul. Martha Ann m-a sunat deja ca să mi se plângă. Oricum, i-am spus că ai venit acasă şi, din vorbă în vorbă, ne-a invitat în seara asta la ea la cină.

Amanda se încruntă şi lăsă jos ceaşca de cafea.

— Sper că n-ai acceptat.

— Fireşte că am acceptat.

Prin fața ochilor îi trecu imaginea lui Dawson.

— Nu ştiu dacă voi avea timp, improviză ea. S-ar putea să se țină un priveghi în seara asta.

— S-ar putea să se țină un priveghi? Ce-nseamnă asta? Ori se ține, ori nu se ține.

— Vreau să spun că nu ştiu sigur dacă se va ține. Avocatul nu mi-a dat niciun detaliu în legătură cu înmormântarea când m-a sunat.

— Cam ciudat, nu crezi? Că nu ți-a spus nimic?

„Poate", gândi Amanda. Dar nu mai ciudat decât faptul că Tuck făcuse în aşa fel încât ea şi Dawson să ia cina împreună la el acasă seara trecută.

— Sunt sigură că face întocmai cum i-a spus Tuck.

Auzind numele lui Tuck, mama ei începu să se joace cu colierul de perle pe care îl purta la gât. Amanda nu o văzuse niciodată pe mama ei să iasă din dormitor fără machiaj şi fără bijuterii; nu făcuse excepție nici în dimineața aceea. Evelyn Collier întruchipase întotdeauna spiritul din Vechiul Sud şi, cu siguranță, avea să continue aşa până în ziua când avea să închidă ochii pentru totdeauna.

— Tot nu înțeleg de ce a trebuit să vii aici pentru asta. Nici măcar nu l-ai cunoscut prea bine pe omul acela.

— L-am cunoscut, mamă.

— Cu mulți ani în urmă. Adică ar fi fost altceva dacă ai fi

locuit aici. Poate atunci aş fi înțeles. Dar nu era nevoie să călătoreşti până aici special pentru asta.

— Am venit să-mi prezint omagiile.

— Ştii că nu avea cea mai bună reputație. Mulți oameni erau de părere că era nebun. Ce să le spun prietenelor mele despre vizita ta aici?

— Nu înțeleg de ce ar trebui să le spui ceva.

— Pentru că mă vor întreba de ce ai venit, răspunse mama ei.

— De ce ar întreba asta?

— Pentru că li se pare că eşti *interesantă.*

Amanda sesiză ceva în tonul mamei ei, ce nu înțelese prea bine. Turnă nişte lapte în cafea în timp ce încerca să îşi dea seama ce anume era.

— Nu mi-am imaginat că sunt un subiect de conversație atât de incitant, replică ea.

— Dacă stai să te gândeşti mai bine, nu este chiar atât de surprinzător. În ultima vreme, nu mai vii aici însoțită nici de Frank, nici de copii. N-am ce face dacă lor li se pare ciudat.

— Am mai discutat despre asta, zise Amanda, neputând să-şi ascundă disperarea. Frank munceşte, iar copiii sunt la şcoală, dar asta nu înseamnă că eu nu pot veni. Uneori, fiicele fac asta. Îşi vizitează mamele.

— Şi uneori nu se întâlnesc deloc cu ele. Acest lucru li se pare lor ciudat, dacă vrei să ştii adevărul.

— Despre ce vorbeşti? Amanda miji ochii.

— Despre faptul că vii în Oriental când ştii că nu sunt acasă. Şi că stai în casa mea, fără ca măcar să mă anunți şi pe mine. Nu îşi dădu osteneala să-şi ascundă atitudinea ostilă înainte să continue: Nu ți-ai dat seama că voi afla, nu? Cum s-a întâmplat şi anul trecut când am fost plecată în croazieră? Sau când m-am dus s-o vizitez pe sora mea în Charleston acum doi ani? E un oraş mic, Amanda. Oamenii te-au văzut. Prietenele mele te-au văzut. Ceea ce nu înțeleg este de ce ai crezut că nu o să aflu.

— Mamă...

— Te rog, o întrerupse aceasta, ridicându-şi mâna cu manichiura perfectă. Ştiu exact de ce vii aici. Oi fi eu

bătrână, dar nu sunt senilă. Ce alt motiv ai avea să vii la înmormântare? Este evident că ai venit aici ca să te întâlneşti cu el. Acolo te-ai dus de fiecare dată când mi-ai spus că mergi la cumpărături, am dreptate? Sau când ai spus că mergi să-ți vizitezi prietena care locuieşte aproape de plajă? M-ai mințit în tot acest timp.

Amanda îşi coborî privirea şi nu spuse nimic. Ce ar fi putut spune, de fapt? În acele clipe de tăcere, ea auzi un oftat. În cele din urmă, când mama ei continuă, vocea ei îşi mai pierduse din asprime.

— Ştii ceva? Şi eu am mințit pentru tine, Amanda, dar m-am săturat. Sunt încă mama ta şi poți să vorbeşti cu mine.

— Da, mamă.

În vocea ei simți tonul bosumflat cu care vorbea când era adolescentă şi se ura pentru asta.

— Se întâmplă ceva cu copiii despre care ar trebui să ştiu?

— Nu. Copiii sunt bine.

— Atunci e vorba despre Frank?

Amanda îşi învârti încet ceaşca de cafea.

— Vrei să vorbim despre asta? întrebă mama ei.

— Nu, răspunse Amanda pe un ton sec.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, răspunse ea din nou.

— Ce se întâmplă cu tine, Amanda?

Dintr-un motiv necunoscut, această întrebare o făcu să se gândească la Dawson şi, într-o clipă, se imaginä din nou în bucătăria lui Tuck, bucurându-se de atenția lui. Atunci realiză că îşi dorea să-l revadă, indiferent de consecințe.

— Nu ştiu, murmură ea în cele din urmă. Aş vrea, dar nu ştiu.

*

După ce Amanda se duse sus să facă un duş, Evelyn Collier ieşi pe veranda din spate, privind îndelung valul subțire de ceață care plutea deasupra oraşului. De obicei, era unul dintre momentele ei preferate ale zilei; aşa fusese mereu încă de pe vremea când era mică. Pe vremea aceea nu locuia lângă râu, ci lângă moara pe care o deținea tatăl ei, însă la

sfârşit de săptămână obişnuia să se plimbe pe pod, unde stătea ore întregi privind cum soarele împrăştia treptat ceaţa. Harvey ştiuse că ea îşi dorise întotdeauna să locuiască lângă râu şi tocmai de aceea cumpărase acea casă la doar câteva luni după ce se căsătoriseră. Desigur, cumpărase casa de la tatăl lui pe nimic – familia Collier deţinea mult pământ pe vremuri –, aşadar, nu făcuse un efort financiar foarte mare, însă asta n-avea importanţă. Ceea ce conta era faptul că el fusese întotdeauna grijuliu, iar ea îşi dorea ca el să fie în viaţă ca să poată discuta despre Amanda. Cine putea şti ce se întâmpla cu ea? Amanda fusese întotdeauna secretoasă, chiar şi în copilărie. Avea propriile păreri despre lucruri şi încă de la primii paşi fusese la fel de încăpăţânată ca şi o uşă care se umflă din cauza umezelii într-o zi de vară. Dacă mama ei îi spunea să nu plece de lângă ea, Amanda se îndepărta când i se ivea prima ocazie; dacă îi spunea să se îmbrace frumos, Amanda cobora scările două câte două, îmbrăcată cu cele mai boţite haine luate dintr-un colţ al dulapului. Când era foarte tânără, fusese oarecum uşor s-o ţină pe Amanda sub control şi pe calea cea bună. Era, totuşi, o Collier, iar lumea avea aşteptări de la ea. Însă când Amanda ajunsese la vârsta adolescenţei? Dumnezeu ştie, parcă fusese posedată de diavol. Mai întâi, Dawson Cole – un *Cole!*–, apoi toate minciunile şi furişatul din casă şi toanele şi răspunsurile obraznice când încerca să o aducă cu picioarele pe pământ. Părul lui Evelyn începuse să încărunţească din cauza stresului şi, cu toate că Amanda habar nu avea, dacă nu ar fi fost proviziile constante de burbon, nu era convinsă că ar fi reuşit să facă faţă acelor ani îngrozitori.

După ce reuşiseră să o despartă de băiatul acela, iar Amanda plecase la facultate, lucrurile începuseră să se îmbunătăţească. Fuseseră nişte ani buni, prosperi, iar nepoţii erau o încântare, desigur. Se întristase din cauza micuţei, un copilaş nevinovat şi o fiinţă frumoasă, însă Domnul nu promisese niciodată nimănui o viaţă fără suferinţă. Şi ea pierduse o sarcină cu un an înainte ca Amanda să vină pe lume. Cu toate astea, se bucurase că Amanda reuşise să-şi revină după o anumită perioadă de

timp – numai Dumnezeu ştie câtă nevoie avea familia de ea – şi că se apucase de munca de caritate, demnă de tot respectul. Evelyn ar fi preferat ceva mai puțin împovărător, cum era Asociația Junior League, poate, însă Spitalul Universitar Duke era o instituție respectabilă, iar pe ea nu o deranja să le povestească prietenelor despre strângerile de fonduri pe care le găzduia Amanda sau despre munca de voluntariat pe care o presta acolo.

Nu trebuia să fii un geniu ca să îți dai seama că Amanda şi Frank aveau probleme. Nu prea îl văzuse pe Frank în ultimii ani, de când Amanda obişnuia să vină singură şi îşi aminti că lui îi cam plăcea berea. Însă şi tatăl Amandei avusese o slăbiciune pentru burbonul lui; nicio căsnicie nu era perfectă. Fuseseră ani când abia suporta să îl vadă pe Harvey, darămite să mai rămână căsătorită cu el. Dacă Amanda ar fi întrebat-o, Evelyn ar fi recunoscut asta şi i-ar fi amintit fiicei ei într-o suflare că aparențele înşală. Ceea ce nu ştia generația tânără era faptul că aparențele puteau fi salvate, ceea ce însemna că atât Frank, cât şi Amanda trebuiau să iasă din carapacele lor dacă voiau ca lucrurile să se îmbunătățească. Dar Amanda nu o întrebase nimic.

Era păcat, deoarece Evelyn îşi dădea seama că Amanda nu făcea decât să adauge mai multe probleme căsniciei ei şubrede – minciuna era doar unul dintre aspecte. Pentru că Amanda o minți pe mama ei, nu era greu de ghicit că îl minți şi pe Frank. Odată ce începuseră cu minciunile, unde aveau să ajungă? Evelyn nu era sigură, însă Amanda era vădit dezorientată, iar oamenii făceau greşeli când erau dezorientați. Ceea ce însemna că trebuia să fie cu ochii în patru săptămâna aceea, fie că îi convenea sau nu Amandei.

*

Dawson se întorsese acasă.

Ted Cole stătea pe treptele din față ale colibei lui, fumând o țigară şi holbându-se nepăsător la copacii cu carne, cum le spunea el când băieții se întorceau de la vânătoare. De ramurile joase erau atârnate două trupuri de căprioară, curățate de măruntaie şi jupuite. Muştele zburau în jurul lor

şi se târau pe carne în timp ce măruntaiele zăceau împrăştiate pe pământ.

Briza dimineții învârtea uşor torsurile jupuite. Ted trase din nou cu sete din țigară. Îl văzuse pe Dawson şi ştia că şi Abee îl văzuse. Dar Abee îl minţise, iar asta îl înfurie aproape la fel de mult ca şi apariția nonşalantă a lui Dawson.

Începuse să se cam sature de fratele lui, Abee. Era sătul să i se dea ordine, să se întrebe unde mergeau toți banii familiei. Se apropia timpul când bătrânul Abee se putea trezi oricând la capătul celălalt al țevii. Scumpul său frate începuse să aibă scăpări în ultima vreme. Individul cu cutterul fusese cât pe ce să-l omoare, ceea ce nu s-ar fi întâmplat niciodată cu câțiva ani în urmă. Asta nu s-ar fi petrecut dacă Ted ar fi fost de față, însă Abee nu îi spusese nimic despre planurile lui, iar acesta era încă un semn că Abee începuse să fie neglijent. Noua lui iubită îi sucise mințile – Candy, sau Cammie, sau cum naiba şi-o fi zicând. Într-adevăr, avea o față şi un corp frumos pe care Ted ar fi vrut să-l exploreze, dar era femeie, iar regulile erau simple: Dacă voiai ceva de la ele, te serveai, iar dacă se înfuriau sau îți vorbeau obraznic, le arătai cât de mult au greşit. Uneori era nevoie să le aplici mai multe corecții, dar în cele din urmă, toate femeile se dădeau pe brazdă. Abee părea că uitase asta.

Plus că îl minţise în față. Ted aruncă mucul de țigară de pe verandă, gândindu-se că el şi Abee vor avea o discuție cât de curând, fără îndoială. Dar mai întâi, Dawson trebuia să dispară. Aşteptase multă vreme acest moment. Din cauza lui Dawson, avea el nasul strâmb, şi îi fusese cusută falca; din cauza lui Dawson, tipul acela îşi bătuse joc de înfățişarea lui şi cum Ted nu putuse trece cu vederea aşa ceva, nouă ani din viața lui se duseseră pe Apa Sâmbetei. Nimeni nu îşi făcea de lucru cu el fără să plătească. Nimeni. Nici Dawson, nici Abee. Nimeni. Şi-apoi, aştepta acest moment de foarte mult timp.

Ted se întoarse şi intră în casă. Coliba fusese ridicată cam pe la începutul secolului, iar singurul bec care atârna de un fir abia dacă reuşea să facă puțină lumină. Tina, fiica lui de trei ani, stătea cocoțată pe canapeaua mizerabilă şi se uita la

ceva ce era difuzat pe canalul Disney. Ella trecu pe lângă ea fără să-i adreseze niciun cuvânt. Tigaia din bucătărie era acoperită cu un strat gros de unsoare lăsată de costița prăjită. Ella reveni ca să îi dea de mâncare copilaşului care scâncea în scăunelul înalt. Fața îi era murdară de ceva galben şi lipicios. Ella avea douăzeci de ani, coapse înguste, păr şaten, bogat şi pistrui pe obraji. Rochia cu care era îmbrăcată nu reuşea să-i ascundă umflătura. Era în luna a şaptea şi se simțea obosită. Era mereu obosită.

El luă cheile de pe masă, iar ea se întoarse.

— Ieşi?

— Nu-ți băga nasu' unde nu-ți fierbe oala! zise el.

Când se întoarse, îl văzu mângâind copilul înainte să intre în dormitor. Scoase arma de sub pernă şi o vârî la cingătoare entuziasmat, ca şi când nu ar fi avut nicio grijă pe lumea asta.

Venise timpul să regleze nişte conturi odată pentru totdeauna.

7

Când Dawson se întoarse de la alergat, văzu mai mulți chiriaşi savurându-şi cafelele în salon şi citind exemplare gratuite ale ziarului *USA Today.* Mirosul de bacon şi ouă ajunse până la el din bucătărie când urcă scările către camera sa. După ce făcu un duş, aruncă pe el o pereche de blugi şi o cămaşă cu mânecă scurtă, apoi coborî la micul dejun.

Când ajunse la masă, majoritatea celorlalți terminase deja de mâncat, aşadar Dawson rămase să mănânce singur. Alergatul nu îi stârnise foamea, însă proprietara – o femeie de şaizeci de ani pe care o chema Alice Russell şi care se mutase în Oriental în urmă cu opt ani – îi umplu farfuria, iar el avu sentimentul că ar fi fost foarte dezamăgită dacă el nu ar fi mâncat tot. Avea ceva din înfățişarea unei bunici, inclusiv şorțul şi capotul din stofă.

În timp ce el mânca, Alice îi povesti că, la fel ca mulți alții, ea şi soțul ei se retrăseseră în Oriental pentru a naviga. Însă soțul ei se plictisise şi sfârşiseră prin a cumpăra afacerea respectivă în urmă cu câțiva ani. În mod surprinzător, ea i se adresă cu „domnule Cole", fără să pară că ar cunoaşte numele, chiar şi atunci când îi spuse că el crescuse în acel oraş. Se vedea limpede că nu era de prin partea locului.

Însă familia lui era pe-aproape. Îl văzuse pe Abee în magazinul universal şi, de îndată ce trecuse de colțul străzii, el îşi pierduse urma printre nişte case şi se întorsese la pensiune încercând să evite strada principală. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să aibă probleme cu familia lui, în special cu Ted şi cu Abee, însă senzația de nelinişte pe care o încerca îi spunea că lucrurile nu aveau să rămână aşa.

Totuşi, mai avea un lucru de făcut. După ce termină de mâncat, el luă buchetul de flori pe care îl comandase pe când era încă în Louisiana şi care fusese trimis la pensiune, şi se urcă în maşina închiriată. În timp ce conducea, îşi arunca mereu ochii în oglinda retrovizoare ca să se asigure că nu era urmărit. Ajuns la cimitir, îşi croi drum printre pietrele

funerare atât de cunoscuse până când ajunse la mormântul doctorului David Bonner.

Sperase să nu fie nimeni în cimitir. Aşează buchetul de flori la baza pietrei funerare şi rosti o rugăciune pentru familie. Zăbovi doar câteva minute, apoi se întoarse la pensiune. Când coborî din maşină, îşi ridică privirea. Cerul albastru se întindea cât vedeai cu ochii şi era din ce în ce mai cald. Gândindu-se să profite de dimineața aceea frumoasă, porni pe jos pe străduțe.

Soarele se oglindea în apele râului Neuse, iar el îşi puse pe nas ochelarii de soare. După ce traversă strada, aruncă o privire în jur. Cu toate că magazinele erau deschise, trotuarele erau goale, iar el se întrebă cum de acestea nu dădeau faliment.

Aruncă o privire la ceas şi văzu că mai avea la dispoziție încă o jumătate de oră până la întâlnire. Zări în față cafeneaua pe lângă care trecuse în alergare mai devreme şi, cu toate că nu mai voia cafea, hotărî că i-ar prinde bine o sticlă cu apă. Simți o adiere mai puternică a vântului când privi înspre cafenea, iar uşa acesteia se deschise. Văzu pe cineva ieşind afară şi, aproape instantaneu, îi apăru zâmbetul pe buze.

*

Amanda stătea în fața tejghelei din cafeneaua Bean, adăugând frişcă şi zahăr în cafeaua etiopiană. The Bean, cândva o căsuță cu privelişte înspre port, oferea în jur de douăzeci de sortimente de cafea, precum şi produse delicioase de patiserie, iar Amandei îi plăcuse mereu să meargă acolo când vizita Orientalul. Alături de restaurantul Irvin's, era locul unde localnicii se adunau pentru a afla ultimele noutăți despre ceea ce se petrecea în oraş. În spatele ei auzea murmurul conversațiilor. Cu toate că agitația dimineții se estompase demult, cafeneaua era mai aglomerată decât s-ar fi aşteptat ea. Tânăra de douăzeci şi ceva de ani care servea nu stătuse o clipă de când intrase Amanda.

Avea nevoie disperată de cafea. Schimbul de cuvinte avut

cu mama ei în acea dimineață o lăsase indiferentă. Mai devreme, când era la duş, îi trecuse prin minte să se întoarcă în bucătărie şi să încerce să aibă o conversație normală. Însă, în timp ce se ştergea cu prosopul, se răzgândise. Cu toate că sperase mereu ca mama ei să se transforme într-o mamă înțelegătoare pe care şi-o dorise dintotdeauna, capabilă să o susțină în orice situație, era mai uşor să-şi imagineze expresia şocată şi dezamăgită pe care ar fi afişat-o dacă ar fi auzit numele lui Dawson. După aceea ar fi început discuția, fără îndoială o reiterare a predicilor spuse pe un ton indignat şi superior pe care aceasta i le ținuse Amandei în adolescență. La urma urmei, mama sa era o femeie care ținea la valorile tradiționale. Deciziile erau bune sau rele, alegerile erau potrivite sau greşite, iar unele limite nu trebuiau depăşite. Existau norme de conduită care nu puteau fi negociate, mai ales când venea vorba de familie. Amanda ştiuse întotdeauna care erau acele reguli; ştiuse întotdeauna ce credea mama ei. Aceasta punea accent pe responsabilitate, credea în consecințe şi nu prea agrea tânguielile. Amanda ştia că acesta nu era întotdeauna un lucru rău; împrumutase puțin din această filosofie în ceea ce îi privea pe copiii ei şi ştia că avea să le prindă bine.

Diferența era că mama ei păruse întotdeauna atât de sigură pe sine. Fusese întotdeauna încrezătoare în legătură cu propria identitate şi alegerile pe care le făcuse de parcă viața era un dans, iar ea nu trebuia decât să păstreze ritmul, ştiind că totul va ieşi conform planului. Amanda era de părere că mama ei nu avusese niciodată niciun regret.

Însă Amanda nu era aşa. Nici nu putea să uite ce reacție violentă avusese mama ei față de boala şi moartea lui Bea. Îşi exprimase compătimirea, desigur, şi rămăsese să aibă grijă de Jared şi de Lynn în timpul vizitelor repetate făcute de ei la Centrul de Oncologie Pediatrică de la Duke; chiar gătise o dată sau de două ori în săptămânile ulterioare înmormântării. Însă Amanda nu reuşise niciodată să înțeleagă acceptarea fermă a situației, nici nu putuse suporta predicile pe care aceasta i le ținuse la trei luni după moartea lui Bea, despre cum Amanda trebuia „să-şi vadă de viața ei”

şi „să nu-şi mai plângă atât de milă”. De parcă pierderea lui Bea nu ar fi fost decât o despărțire neplăcută de un iubit. De fiecare dată când se gândea la asta era cuprinsă de un val de furie şi uneori se întreba dacă mama ei era capabilă să simtă compasiune.

Oftă, încercând să-şi amintească faptul că lumea în care trăia mama ei era diferită de a ei. Mama ei nu făcuse facultatea, mama ei trăise toată viața în Oriental şi poate că toate astea aveau legătură cu comportamentul ei. Accepta lucrurile deoarece nu avea cu ce să le compare. Familia ei fusese întotdeauna iubitoare, cel puțin asta înțelesese din puținele lucruri pe care mama i le povestise despre copilăria ei. Dar cine putea şti? Tot ce ştia sigur era că dacă i s-ar fi destăinuit mamei ei, asta i-ar fi adus mai multe probleme decât ar fi vrut şi, pentru moment, nu avea nevoie de aşa ceva.

În timp ce potrivea capacul pe cana de cafea, telefonul mobil al Amandei începu să sune. Văzând că era Lynn, ieşi pe verandă şi îşi petrecu următoarele minute sporovăind. După aceea, Amanda îl sună pe Jared pe care îl trezi şi ascultă bombănelile lui adormite. Înainte să închidă, el îi spuse că abia aştepta să o revadă duminica următoare. Îşi dorea să poată să o sune şi pe Annette, dar se consolă cu gândul că, mai mult ca sigur, aceasta se distra de minune în tabără.

După ce ezită o clipă, formă numărul lui Frank de la birou. Nu apucase să îl sune încă în acea dimineață, deşi mamei sale îi spusese altceva. Ca de obicei, fu nevoită să aştepte până când el găsi o clipă liberă între pacienți.

— Salut! se auzi vocea lui la capătul celălalt al firului.

În timp ce vorbeau, ea îşi dădu seama că el nu îşi mai amintea că o sunase acasă la mama ei cu o seară înainte. Dimpotrivă, părea bucuros să-i audă vocea. O întrebă despre mama ei, iar Amanda îi spuse că vor lua cina împreună mai târziu; el îi spuse că avea de gând să joace golf duminică dimineață împreună cu amicul său, Roger, iar după aceea va urmări meciul celor de la Braves la club. Din experiență, ea ştia că astfel de activități implicau şi băutura, însă încercă

să-şi stăpânească accesul de furie, ştiind că nu ar fi rezolvat nimic dacă ar fi început să-i facă morală. Frank o întrebă despre înmormântare şi despre ce avea de gând să facă în oraş. Cu toate că Amanda îi răspunse sincer la întrebări – nu ştia prea multe încă –, ea evită să pomenească numele lui Dawson. Frank nu păru să observe că era ceva în neregulă şi, când conversaţia lor luă sfârşit, Amanda simţi cum o cuprinde un sentiment aparte şi incomod de vină. Combinat cu furia, era suficient cât să o facă să se simtă neobişnuit de neliniştită.

*

Dawson aştepta la umbra magnoliei până când Amanda îşi vârî telefonul înapoi în geantă. I se păru că observă nelinişte pe faţa ei însă când ea îşi potrivi geanta pe umăr, adoptă din nou acea expresie de nepătruns.

Era îmbrăcată cu blugi, la fel ca şi el, iar când porni spre ea, observă că bluza ei turcoaz îi accentua culoarea ochilor. Pierdută în gânduri, ea tresări când îl recunoscu.

— Hei! spuse ea, afişând un zâmbet. Nu mă aşteptam să te văd.

Dawson păşi pe verandă, privind cum ea îşi trece mâna peste părul legat într-o coadă de cal.

— Voiam să-mi cumpăr nişte apă înainte de întrevederea noastră.

— Fără cafea? Amanda arătă cu mâna în spatele ei. Este cea mai bună din oraş.

— Am băut una la micul dejun.

— Ai fost la Irvin's? Tuck avea încredere deplină în local.

— Nu. Am mâncat acolo unde sunt cazat. Micul dejun este inclus în preţul camerei, iar Alice pregătise deja masa.

— Alice?

— E doar un fotomodel superb care din întâmplare deţine pensiunea. N-ai motive să fii geloasă.

Ea râse.

— Da, sunt convinsă. Tu ce-ai făcut?

— Am ieşit la alergat şi am avut ocazia să observ schimbările de pe-aici.

— Şi?

— Parcă aş fi intrat într-o altă dimensiune. Mă simt precum Michael J. Fox în *Înapoi în viitor.*

— Este unul dintre farmecele Orientalului. Când te afli aici, este uşor să te prefaci că restul lumii nu mai există şi că toate necazurile tale vor dispărea.

— Parc-ai fi dintr-o reclamă la Camera de Comerț.

— Ăsta-i unul dintre farmecele mele.

— Printre multe altele, sunt convins.

În timp ce el rosti aceste cuvinte, ea căzu din nou sub influența privirii lui stăruitoare. Nu era obişnuită să fie privită astfel – ba dimpotrivă, de cele mai multe ori avea impresia că trecea neobservată, pierzându-se în rutina de zi cu zi. Înainte ca ea să apuce să se gândească prea mult la asta, el arătă cu capul către uşă.

— Mă duc să-mi cumpăr sticla aceea de apă, dacă nu te deranjează.

El intră, iar din locul unde stătea, Amanda observă modul în care vânzătoarea frumoasă, în vârstă de douăzeci şi ceva de ani, încercă să nu se holbeze la el când acesta se îndreptă spre frigider. Când Dawson îşi făcu apariția din dosul magazinului, vânzătoarea îşi verifică ținuta în oglinda din spatele tejghelei, apoi îl întâmpină cu un zâmbet prietenesc când el ajunse la casă. Amanda se întoarse repede, înainte ca el să observe că se uita la el.

Dawson ieşi un minut mai târziu, încercând să pună capăt conversației pe care o începuse cu vânzătoarea. Amanda încercă să păstreze o expresie nepăsătoare şi, fără un cuvânt, ei coborâră împreună treptele verandei, îndreptându-se spre un loc de unde puteau admira portul.

— Vânzătoarea flirta cu tine, observă ea.

— A fost doar prietenoasă.

— Mie mi s-a părut destul de evident.

El ridică din umeri şi desfăcu capacul sticlei.

— N-am observat.

— Cum se poate să nu fi observat?

— Mă gândeam la altceva.

Din cuvintele lui, ea îşi dădu seama că exista o continuare

şi aşteptă. El miji ochii privind şirul de ambarcaţiuni care se legănau pe apă.

— L-am văzut pe Abee azi-dimineaţă, zise el în cele din urmă. Când am ieşit să alerg.

Amanda încremeni când auzi acest nume.

— Eşti sigur că a fost el?

— Este vărul meu, ştii doar.

— Ce s-a întâmplat.

— Nimic.

— Asta-i bine, nu?

— Nu ştiu încă.

Amanda se încordă.

— Ce-nseamnă asta?

El nu răspunse imediat. În schimb, luă o gură de apă, iar ea aproape că auzea rotiţele care i se învârteau în cap.

— Cred că înseamnă că ar trebui să mă ţin departe. În afară de asta, cred că voi acţiona în funcţie de cum se vor desfăşura evenimentele.

— Poate nu vor face nimic.

— Poate, spuse el. Până acum e în regulă, nu? El puse la loc capacul şi schimbă subiectul. Ce crezi că ne va spune domnul Tanner? A fost destul de evaziv când am vorbit la telefon. N-a vrut să-mi spună nimic despre înmormântare.

— Nici mie nu mi-a spus prea multe. Chiar despre asta vorbeam cu mama azi-dimineaţă.

— Zău? Ce mai face mama ta?

— Era cam supărată că a ratat partida de bridge de aseară. Dar ca să se revanşeze, a fost foarte amabilă şi m-a constrâns să iau cina la o prietenă de-a ei în seara asta.

El zâmbi.

— Deci... înseamnă că nu ai niciun program până diseară?

— De ce? La ce te-ai gândit?

— Nu ştiu. Haide să aflăm mai întâi ce are să ne spună domnul Tanner. Asta înseamnă că ar trebui s-o luăm din loc. Biroul lui se află mai jos, pe strada asta.

După ce Amanda aşează capacul pe cana de cafea, o luară în jos pe trotuar, încercând să meargă pe la umbră.

— Ţi-aduci aminte când m-ai întrebat dacă ai putea să-mi

faci cinste cu o înghețată? întrebă ea. Prima oară?

— Îmi aduc aminte că m-am întrebat de ce ai fost de acord.

Ea îi ignoră răspunsul.

— M-ai dus la drogherie, cea cu fântâna veche şi tejgheaua lungă, şi-am mâncat amândoi câte o înghețată cu glazură. Făceau înghețată acolo şi era cea mai bună din câte am gustat. Nu-mi vine să cred că au dărâmat clădirea.

— Când s-a întâmplat asta?

— Nu ştiu. Acum şase sau şapte ani, poate? Într-o zi, când am venit în vizită, am observat că dispăruse pur şi simplu. M-am cam întristat. Obişnuiam să-i duc pe copii acolo când erau mici şi întotdeauna se distrau de minune.

El încercă să şi-i imagineze pe copii stând alături de ea în vechea drogherie, însă nu reuşi să le distingă trăsăturile fețelor. Oare semănau cu ea sau cu tatăl lor? Oare aveau firea ei pasională şi sufletul ei mărinimos?

— Crezi că le-ar fi plăcut copiilor tăi să crească aici? întrebă el.

— Poate în copilărie. Este un oraş frumos, cu multe locuri dejoacă şi de explorat. Dar odată ce ar fi crescut, cred că ar fi considerat acest loc prea limitat.

— Aşa ca tine?

— Mda, răspunse ea. Ca mine. Abia am aşteptat să plec. Nu ştiu dacă îți mai aminteşti că am aplicat la NYU şi la Facultatea din Boston doar ca să am şi eu şansa să văd cum e viața într-un oraş mare.

— Cum aş putea să uit? Toate mi se păreau atât de îndepărtate, zise Dawson.

— Da, păi... tatăl meu a fost la Duke, eu am crescut aici, aproape de Duke, am urmărit la televizor partidele de baseball ale celor de la Duke. Cred că era clar că dacă voi fi acceptată, acolo voi merge. S-a dovedit a fi o decizie bună, mi-a plăcut şcoala de acolo, mi-am făcut mulți prieteni şi m-am maturizat cât timp am fost acolo. Şi-apoi, nu ştiu dacă mi-ar fi plăcut să trăiesc în New York sau în Boston. În adâncul sufletului sunt o fată din provincie. Îmi place să aud cântecul greierilor când merg la culcare.

— Atunci ți-ar plăcea în Louisiana. E capitala insectelor.

Ea zâmbi înainte să soarbă din cafea.

— Mai ții minte când am mers cu maşina pe coastă când se apropia uraganul Diana? Cum te rugam întruna să mă iei cu tine şi cum tu încercai să mă convingi să mă răzgândesc?

— Credeam c-ai înnebunit.

— Până la urmă, m-ai luat şi pe mine. Pentru că aşa am vrut eu. Abia am reuşit să coborâm din maşină atât de puternic sufla vântul, iar apele oceanului erau... dezlănțuite. Cât vedeai cu ochii era numai spumă, iar tu mă țineai în brațe, încercând să mă convingi să intru înapoi în maşină.

— Nu voiam să pățeşti ceva.

— Sunt astfel de furtuni şi când eşti pe platforma petrolieră?

— Mai rar decât ai crede. Dacă ne aflăm pe traiectoria lor, atunci suntem de obicei evacuați.

— De obicei?

El ridică din umeri.

— Uneori mai greşesc şi meteorologii. Am fost destul de aproape de nişte uragane şi este înfiorător. Eşti la mila intemperiilor şi trebuie să te ghemuieşti undeva, în timp ce platforma se leagănă, conştient fiind că nimeni nu va veni să te salveze atunci când eşti în mijlocul furtunii. I-am văzut pe unii pierzându-se cu firea.

— Cred că şi eu m-aş pierde cu firea.

— Erai bine când se apropia uraganul Diana, sublinie el.

— Asta pentru că erai tu acolo. Amanda încetini pasul. Vocea ei era serioasă. Ştiam că nu vei permite să mi se întâmple ceva. Întotdeauna mă simțeam în siguranță când eram lângă tine.

— Chiar şi atunci când tata şi verii mei veneau la Tuck? Să-şi colecteze banii?

— Da, zise ea. Chiar şi atunci. Familia ta nu s-a legat niciodată de mine.

— Ai avut noroc.

— Nu ştiu, zise ea. Când eram împreună, uneori îi vedeam pe Ted şi pe Abee în oraş, şi din când în când şi pe tatăl tău. Da, afişau acel rânjet specific lor când se întâmpla să ne intersectăm, dar niciodată nu m-au intimidat. Iar mai târziu,

când veneam aici vara, după ce Ted a fost închis, Abee şi tatăl tău păstrau distanța. Cred că ştiau ce vei face dacă mi s-ar fi întâmplat ceva rău. Ea se opri brusc la umbra unui copac şi se întoarse cu fața către el. Deci, nu, nu mi-a fost niciodată teamă de ei. Nici măcar o singură dată. Pentru că te aveam pe tine.

— Mă supraestimezi.

— Zău? Vrei să spui că le-ai fi permis să-mi facă rău?

Nu trebuia să răspundă. Ea îşi dădu seama din expresia lui că avea dreptate.

— Întotdeauna le-a fost frică de tine, ştii asta. Chiar şi lui Ted. Asta pentru că te cunoşteau la fel de bine ca şi mine.

— Şi ție îți era teamă de mine?

— Nu la asta mă refer, zise ea. Ştiam că mă iubeşti şi că erai dispus să faci orice pentru mine. Şi tocmai de aceea m-a durut atât de mult când ai pus capăt, Dawson. Pentru că ştiam chiar de atunci cât de rară poate fi o astfel de iubire. Doar cei mai norocoşi oameni au parte de ea.

Pentru o clipă, Dawson fu incapabil să scoată o vorbă.

— Îmi pare rău, spuse el în cele din urmă.

— Şi mie, zise ea, fără să se obosească să-şi ascundă vechea tristețe. Eu mă număr printre cei norocoşi, îți aminteşti?

*

Când ajunseră la biroul lui Morgan Tanner, Dawson şi Amanda luară loc în mica sală de primire, cu parchetul din pin zgâriat, sufocată de măsuțe pline cu reviste învechite şi scaune cu tapițeria zdrențuită. Secretara, care părea destul de în vârstă ca să fi ieşit la pensie de mult, citea o carte broşată. Oricum, nu avea altceva mai bun de făcut. În cele zece minute de când aşteptau, telefonul nu sună nici măcar o dată.

În cele din urmă uşa se deschise, şi în prag îşi făcu apariția un bătrânel cu o claie de păr cărunt, sprâncene groase şi grizonate. Purta un costum şifonat. Le făcu semn cu mâna să intre în birou.

— Amanda Ridley şi Dawson Cole, presupun. Le strânse

mâna. Eu sunt Morgan Tanner şi aş dori să vă transmit condoleanțe amândurora. Ştiu cât de greu trebuie să vă fie.

— Mulțumim, zise Amanda, iar Dawson încuviință din cap.

Tanner îi invită să ia loc pe două scaune din piele, cu spătarul înalt.

— Luați loc, vă rog. Nu va dura mult.

Biroul lui Tanner nu semăna deloc cu sala de primire. Era prevăzut cu rafturi din mahon, pe care erau aşezate ordonat sute de cărți de drept, şi cu o fereastră care dădea spre stradă. Masa de scris antică era sculptată şi avea ornamente în relief la colțuri, iar pe ea se afla ceea ce părea a fi o lampă Tiffany. În mijlocul mesei, cu fața înspre scaune, se odihnea o cutie din lemn de nuc.

— Îmi cer scuze pentru întârziere. Am fost prins la telefon, încercând să pun la punct ultimele detalii. Vorbea întruna, foindu-se în spatele mesei de scris. Bănuiesc că vă întrebați de ce atâta secretomanie referitor la pregătiri, însă asta a fost dorința lui Tuck. A insistat asupra acestui aspect, deoarece el avea o altă perspectivă asupra lucrurilor. Tanner îi cercetă cu privirea de sub sprâncenele lui stufoase. Dar presupun că ştiți deja asta.

Amanda îi aruncă o privire pe furiş lui Dawson când Tanner luă loc pe scaunul lui şi se întinse după dosarul din față.

— Vă sunt, de asemenea, recunoscător că ați reuşit să veniți amândoi. După ce l-am auzit vorbind despre voi, ştiu că şi Tuck ar fi fost la fel de recunoscător. Sunt convins că aveți întrebări aşa că dați-mi voie să încep. El le zâmbi scurt, dezvelindu-şi, în mod surprinzător, dinții drepți şi albi. După cum ştiți, trupul lui Tuck a fost descoperit marți dimineață de către Rex Yarborough.

— Cine? întrebă Amanda.

— Poştaşul. Din câte se pare luase decizia să îl viziteze cu regularitate pe Tuck. Când a bătut la uşă nu i-a deschis nimeni. Totuşi, uşa era deschisă, iar când a intrat, l-a găsit pe Tuck în pat. L-a chemat pe şerif şi s-a stabilit că nu era vorba despre crimă. Atunci m-a sunat şi şeriful pe mine.

— De ce v-a sunat pe dumneavoastră? întrebă Dawson.

— Deoarece aşa îl rugase Tuck. Anunțase departamentul şerifului că eu eram executorul lui şi că trebuia să fiu contactat de îndată ce trecea în neființă.

— Vorbiți de parcă ştia că urma să moară.

— Cred că avea o presimțire, zise Tanner. Tuck Hostetler era un om în vârstă şi nu se temea să înfrunte realitățile vârstei sale înaintate. El clătină din cap. Sper să pot fi şi eu la fel de organizat şi de hotărât când îmi va suna şi mie ceasul.

Amanda şi Dawson schimbară o privire, dar nu spuseră nimic.

— L-am sfătuit să vă aducă amândurora la cunoştință dorințele şi planurile sale, dar, dintr-un motiv anume, el a preferat să le țină secrete. Nici acum nu-mi explic de ce. Vocea lui Tanner suna aproape părintească. A ținut, de asemenea, să evidențieze faptul că ținea foarte mult la amândoi.

Dawson se aplecă în față.

— Ştiu că nu are importanță, dar de unde vă cunoşteați?

Tanner încuviință din cap, ca şi cum s-ar fi aşteptat la această întrebare.

— L-am cunoscut pe Tuck în urmă cu optsprezece ani, când i-am dus un Mustang clasic să mi-l recondiționeze. Pe vremea aceea, eram partenerul unei firme mari din Raleigh. Eram *lobbyist,* dacă vreți să ştiți adevărul. Activam mult în domeniul agriculturii. Dar ca să mai scurtez din poveste, am rămas aici câteva zile ca să supraveghez evoluția lucrurilor. Îl cunoşteam pe Tuck doar după reputație şi nu prea aveam încredere să las maşina pe mâinile lui. În orice caz, am ajuns să ne cunoaştem oarecum şi mi-am dat seama că îmi plăcea stilul de viață de aici. Când am revenit în cele din urmă după câteva săptămâni să-mi iau maşina, mi-a cerut mai puțin decât îmi imaginasem eu. Am fost impresionat de treaba bună pe care o făcuse. Îi prelungise viața cu încă cincisprezece ani. Pentru că mă simțeam istovit, am luat pe loc hotărârea să mă mut aici şi să mă pensionez. Numai că n-a durat mult timp. După un an şi ceva, mi-am deschis un mic birou. Nu cine ştie ce, doar testamente şi contracte

imobiliare din când în când. Nu sunt nevoit să muncesc, dar am cu ce să-mi ocup timpul. Iar soția mea nici că poate fi mai fericită când sunt plecat de acasă câteva ore pe săptămână. Oricum, într-o dimineață m-am întâlnit întâmplător cu Tuck la restaurantul Irvin's şi i-am spus că dacă va avea nevoie de ceva, am să-l ajut. Apoi, anul trecut în februarie, spre marea mea surprindere, mi-a acceptat oferta.

— De ce dumneavoastră şi nu...

— Alt avocat din oraş? întrebă Tanner, terminând fraza în locul lui. Mi s-a părut că voia un avocat care nu îşi avea rădăcinile în acest oraş. Nu prea avea încredere în privilegiul confidențialității avocat-client, chiar şi atunci când l-am asigurat că era incontestabil. Ar trebui să mai adaug oare şi altceva?

Când Amanda clătină din cap, el trase dosarul mai aproape şi îşi aşeză pe nas o pereche de ochelari de citit.

— Atunci, să începem. Tuck mi-a lăsat instrucțiuni referitoare la cum îşi dorea să rezolv lucrurile în calitate de executor al lui. Ar trebui să ştiți că aceste instrucțiuni includ şi faptul că nu şi-a dorit o înmormântare tradițională. În schimb, mi-a cerut ca, după moartea lui, să fie incinerat şi, conform dorinței lui legate de moment, Tuck Hostetler a fost incinerat ieri.

El arătă spre o urnă, nelăsând niciun dubiu că înăuntru se afla cenuşa lui Tuck.

Amanda se albi la față.

— Dar noi am sosit ieri.

— Ştiu. M-a rugat să mă ocup de treaba asta înainte să veniți voi.

— N-a vrut ca noi să fim de față?

— N-a vrut să fie nimeni prezent.

— De ce?

— Tot ce vă pot spune este că instrucțiunile lui au fost foarte clare. După părerea mea, cred că avea impresia că ar fi fost prea supărător pentru voi să fiți nevoiți să vă ocupați de toate aranjamentele. El alese o foaie din dosar şi o ridică în aer. A zis, şi îl citez aici: „N-are rost ca moartea mea să-i

împovărează". Tanner își ridică ochelarii de pe nas și se lăsă pe spătarul scaunului, așteptând reacțiile lor.

— Cu alte cuvinte, nu va avea loc nicio înmormântare? întrebă Amanda.

— Nu în sensul clasic al cuvântului.

Amanda se întoarse către Dawson, apoi din nou către Tanner.

— Atunci de ce a vrut să venim?

— M-a rugat să vă contactez în speranța că veți face altceva pentru el, ceva mult mai important decât incinerarea. Mai exact, voia ca voi să îi împrăștiați cenușa într-un loc despre care spunea că este foarte special pentru el, un loc pe care nu l-ați vizitat niciunul din voi, din câte se pare.

Amanda ghici într-o clipă.

— Căsuța lui din Vandemere?

Tanner dădu afirmativ din cap.

— Întocmai. Mâine ar fi ideal, indiferent la ce oră. Desigur, dacă nu sunteți de acord cu această idee, mă voi ocupa eu de această problemă. Oricum trebuie să merg acolo.

— Nu, e bine mâine, zise Amanda.

Tanner îi întinse o bucățică de hârtie.

— Aici aveți adresa, iar eu mi-am luat libertatea de a vă tipări câteva instrucțiuni despre cum să ajungeți acolo. Nu se află lângă șosea, după cum bănuiți și dumneavoastră. Ar mai fi ceva: M-a rugat să vă dau astea, zise el, scoțând trei plicuri din dosar. Veți observa că pe două sunt scrise numele dumneavoastră. M-a rugat să vă spun să-l citiți mai întâi pe cel nemarcat, cândva înainte de ceremonie.

— Ceremonie? repetă Amanda.

— Mă refeream la împrăștierea cenușii, zise el, întinzându-le instrucțiunile pentru drum și plicurile. Desigur, puteți adăuga orice altceva doriți să mai spuneți.

— Mulțumim, zise ea, luându-le. Plicurile păreau ciudat de grele, împovărate de mister. Și celelalte două?

— Presupun că trebuie să le citiți după aceea.

— Presupuneți?

— Tuck nu mi-a dat mai multe detalii. Mi-a spus că după ce veți citi prima scrisoare, veți ști când să le deschideți pe

celelalte două.

Amanda luă plicurile şi le vârî în geantă, încercând să digere tot ce le spusese Tanner. Dawson părea la fel de perplex.

Tanner răsfoi din nou dosarul.

— Întrebări?

— A lăsat indicaţii unde anume în Vandemere vrea să-i împrăştiem cenuşa?

— Nu, răspunse Tanner.

— Şi cum vom şti, din moment ce n-am fost niciodată acolo?

— Aceeaşi întrebare i-am adresat-o şi eu, însă părea convins că veţi înţelege ce aveţi de făcut.

— S-a gândit la o oră anume?

— Din nou, a lăsat asta la alegerea dumneavoastră. Cu toate astea, a rămas ferm în dorinţa lui ca ceremonia să fie una intimă. De pildă, m-a rugat să mă asigur că nu va ajunge în ziar nicio informaţie referitoare la moartea sa, nici măcar un necrolog. Am avut impresia că n-a vrut să afle nimeni, în afară de noi trei, despre moartea lui. Iar eu i-am respectat dorinţele cât am putut de bine. Fireşte că s-a aflat, în ciuda încercărilor mele, dar aş vrea să ştiţi că am făcut tot ce mi-a stat în putinţă.

— V-a spus motivul?

— Nu, răspunse Tanner. Nici eu nu l-am întrebat. M-am gândit că dacă ar fi vrut, mi-ar fi spus. Se uită la Amanda şi la Dawson, aşteptând să vadă dacă mai aveau întrebări. Cum aceştia nu spuseră nimic, el dădu prima pagină din dosar. Să discutăm subiectul legat de averea lui. După cum ştiţi, niciun membru al familiei lui Tuck nu mai este în viaţă. Deşi înţeleg suferinţa prin care treceţi acum şi poate vi se va părea nepotrivit momentul pentru a discuta testamentul, m-a rugat să vă aduc la cunoştinţă intenţiile lui cât timp vă aflaţi amândoi aici. Sunteţi de acord? Când aceştia încuviinţară din cap, el continuă. Averea lui Tuck nu este una de neglijat: a deţinut destul de mult pământ, pe lângă fondurile din mai multe conturi bancare. Încă n-am terminat de calculat, însă ceea ce trebuie să ştiţi sunt următoarele: mi-a spus că puteţi

să vă alegeți orice obiect personal al lui doriți, fie şi doar un singur lucru. Vă roagă ca, dacă nu reuşiți să vă înțelegeți asupra unui aspect, să soluționați problema cât timp vă aflați aici. Tot eu voi fi cel care se va ocupa de executarea testamentului pentru următoarele câteva săptămâni, aşadar, restul proprietății se va vinde, iar câştigurile vor fi donate Centrului Oncologic de Pediatrie din cadrul Spitalului Universitar Duke. Tanner îi zâmbi Amandei. S-a gândit că ați vrea să auziți asta.

— Nu ştiu ce să spun. Simți neliniştea tăcută a lui Dawson, care şedea lângă ea. Este extrem de generos din partea lui. Ea ezită, fiind mult mai afectată decât ar fi vrut să recunoască. Bănuiesc că ştia cât de mult ar însemna pentru mine...

Tanner dădu din cap înainte să aranjeze foile şi să le pună, în cele din urmă, deoparte.

— Cred că asta e tot, dacă nu cumva mai aveți nelămuriri.

Nu mai era nimic şi după ce îşi luară rămas-bun, Amanda se ridică în picioare în timp ce Dawson luă cutia din lemn de nuc de pe birou. Tanner se ridică şi el în picioare însă nu făcu nicio mişcare ca să îi urmeze. Amanda îl însoți pe Dawson la uşă, observând cum acesta se încruntă uşor. Înainte să ajungă la uşă, el ezită şi se întoarse.

— Domnule Tanner?

— Da?

— Ați spus ceva ce mi-a stârnit curiozitatea.

— O?

— Ați spus că mâine va fi ideal. Presupun că v-ați referit la mâine, după azi.

— Da.

— Îmi puteți spune de ce?

Tanner aşează dosarul pe colțul biroului său.

— Îmi pare rău, zise el. Dar nu pot.

*

— Ce-a fost asta? întrebă Amanda.

Se îndreptau spre maşina care era încă parcată în fața cafenelei. În loc să-i răspundă, Dawson îşi vârî mâna în

buzunar.

— Ce planuri ai pentru masa de prânz? întrebă el.

— N-ai de gând să-mi răspunzi la întrebare?

— Nu ştiu ce-aş putea spune. Tanner nu mi-a dat un răspuns.

— Dar de ce i-ai adresat acea întrebare, totuşi?

— Pentru că sunt o persoană curioasă, răspunse el. Întotdeauna am vrut să le ştiu pe toate.

Ea traversă strada.

— Nu, zise ea în cele din urmă, nu sunt de acord. Din contră, ai trăit mereu cu o resemnare aproape de neclintit că lucrurile sunt aşa cum sunt. Însă eu ştiu exact ce faci.

— Ce fac?

— Încerci să schimbi subiectul.

El nu se obosi să nege şi mută cutia sub celălalt braţ.

— Nici tu nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Care întrebare?

— Te-am întrebat ce planuri ai pentru masa de prânz. Dacă eşti liberă, ştiu eu un loc grozav.

Ea ezită, gândindu-se la bârfa din micile oraşe dar, ca de obicei, Dawson reuşi să-i citească gândurile.

— Ai încredere în mine, zise el. Ştiu exact unde să mergem.

*

O jumătate de oră mai târziu, se aflau din nou la casa lui Tuck şi stăteau pe iarbă lângă pârâu, pe o pătură pe care Amanda o scosese dintr-un dulap. Pe drum, Dawson cumpărase nişte sendvişuri de la restaurantul Brandee's Village şi nişte sticle cu apă.

— De unde ai ştiut? întrebă ea.

Cu Dawson, îşi aducea aminte cum era să îi fie ghicite gândurile înainte să apuce să le rostească. Când erau tineri, cel mai mic gest făcut într-o fracțiune de secundă era suficient să dea naştere la un întreg iureş de gânduri şi de emoții.

Se bucură că o înțelesese, dar, cu toate astea, când el scoase două sendvişuri din pungă, ea simți un sentiment de

vină. Îşi spuse că nu făceau decât să ia prânzul împreună, însă acesta nu era tot adevărul, iar ea ştia acest lucru.

Dawson părea să nu observe nimic.

— Cu salată de curcan sau de pui? întrebă el, întinzându-i ambele sendvişuri.

— N-are importanță, răspunse ea. Apoi, răzgândindu-se, ea spuse: Salată de pui.

El îi întinse sendvişul cu pui şi o sticlă cu apă. Ea cercetă cu privirea împrejurimile, bucurându-se de liniște. Norii subțiri, ca o pâclă, pluteau deasupra, iar lângă casă zări două veverițe fugărindu-se una pe cealaltă în sus, pe trunchiul unui stejar învelit în muşchi. În partea cealaltă a pârâului, o broască țestoasă se încălzea la soare pe o buturugă. Era mediul în care crescuse dar cu toate astea, îi dădea un sentiment ciudat de înstrăinare – o lume diametral opusă față de cea în care trăia în acel moment.

— Ce părere ai despre întâlnire? o întrebă el.

— Tanner pare a fi un om cumsecade.

— Dar despre scrisorile lui Tuck? Ai vreo idee?

— După cele auzite în dimineața asta? Habar n-am.

Dawson dădu din cap în timp ce îşi despacheta sendvişul, iar ea făcu la fel.

— Centrul Oncologic de Pediatrie, zici?

Ea încuviință din cap, gândindu-se automat la Bea.

— Ți-am spus că lucrez ca voluntar la Spitalul Universitar Duke. Mai organizez şi strângeri de fonduri pentru ei.

— Aşa e, dar nu mi-ai spus în cadrul cărei secții a spitalului munceşti, spuse Dawson, ținând în mână sendvişul despachetat de care nu se atinsese încă.

Ea subînțelese întrebarea din vocea lui, ştiind că el aştepta răspunsul. Amanda desfăcu îngândurată capacul sticlei cu apă.

— Eu şi cu Frank am mai avut un copil, o fetiță, care s-a născut la trei ani după Lynn. Ea tăcu, încercând să-şi adune puterile, cu toate că ştia că, într-un fel sau altul, dacă va rosti acele cuvinte față de Dawson, acestea nu ar fi atât de stânjenitoare şi de dureroase ca atunci când le rostea față de alții. A fost diagnosticată cu tumoare pe creier când avea

doar optsprezece luni. Nu putea fi operată şi, în ciuda eforturilor depuse de o echipă extraordinară de medici şi de asistente de la Centrul Oncologic de Pediatrie, a murit şase luni mai târziu. Amanda privi departe pe apele râului, simțind din nou acea durere familiară şi adânc înrădăcinată, o tristețe care ştia că nu va dispărea niciodată.

Dawson se întinse şi îi strânse mâna.

— Cum o chema? întrebă el cu o voce blândă.

— Bea, răspunse ea.

Pentru mult timp, niciunul nu mai spuse nimic, singurele sunete care întrerupeau liniştea fiind bolborositul pârâului şi foşnetul frunzelor de deasupra capetelor lor. Amanda nu simți că ar trebui să mai adauge altceva, iar Dawson nici nu se aştepta la asta. Ea ştia că el o înțelegea exact ceea ce simțea ea şi avea sentimentul că şi el simțea acea durere, chiar dacă era pentru că nu o putea ajuta.

*

După prânz, strânseră resturile picnicului şi pătura şi porniră înapoi înspre casă. Dawson o urmă pe Amanda înăuntru, privind-o când aceasta dispăru după colț să aşeze pătura la locul ei. Ea părea destul de precaută, ca şi când i-ar fi fost teamă să nu treacă dincolo de o limită nerostită. După ce scoase nişte pahare din bufet, el le umplu cu ceai dulce. Când ea reveni în bucătărie, el îi oferi un pahar.

— Eşti bine? o întrebă el.

— Da, răspunse ea, luând paharul. Sunt bine.

— Îmi pare rău dacă te-am supărat.

— Nu m-ai supărat, zise ea. Doar că uneori mi-e încă greu să vorbesc despre Bea. Şi a fost o săptămână... surprinzătoare până acum.

— Şi pentru mine, zise el. Se rezemă de blatul mobilei. Cum vrei să procedăm?

— La ce te referi?

— La casă. Să te uiți dacă vrei ceva anume de aici.

Amanda răsuflă uşurată, sperând ca el să nu-i fi observat nervozitatea.

— Nu ştiu. Nu prea mi se pare potrivit.

— N-ar trebui. A vrut ca noi să ne aducem aminte de el.

— Oricum îmi voi aduce aminte de el.

— Atunci ce zici de asta? El a vrut să fie mai mult decât o simplă amintire. A vrut să avem o bucățică din el şi din locul ăsta.

Ea luă o înghițitură de ceai, ştiind că el avea, probabil, dreptate. Însă, în acel moment, ideea de a scotoci prin lucrurile lui Tuck, ca să găsească o amintire i se părea prea mult.

— Să o lăsăm pe altădată. Eşti de acord?

— În regulă. Când te vei simți pregătită. Vrei să stăm puțin afară?

Ea încuviință şi îl urmă pe veranda din spate, unde se aşezară în balansoarele vechi ale lui Tuck. Dawson îşi sprijini paharul de coapsă.

— Bănuiesc că Tuck şi Clara făceau asta destul de des, zise el. Stăteau afară şi priveau cum viața îşi continuă cursul ei firesc, adăugă el.

— Probabil.

El se întoarse către ea.

— Mă bucur că ai venit să-l vizitezi. Uram gândul că era aici de unul singur.

Ea simți în palmă umezeala de pe pahar.

— Ştii că obişnuia s-o vadă pe Clara, nu? După ce ea a murit.

Dawson se încruntă.

— Despre ce vorbeşti?

— Era convins că ea era încă prin preajmă.

Preț de o clipită, în mintea lui apărură imaginile şi mişcările pe care începuse să le vadă şi el.

— Cum adică, o vedea?

— Întocmai cum am spus. O vedea şi vorbea cu ea, îl lămuri Amanda.

El clipi.

— Vrei să spui că Tuck credea că vede o fantomă?

— Cum? Nu ți-a spus niciodată?

— Nu mi-a vorbit niciodată despre Clara, punct.

Ea făcu ochii mari.

— Niciodată?

— Singurul lucru pe care mi l-a spus a fost numele ei.

Amanda îşi aşeză paharul deoparte şi începu să-i spună unele dintre întâmplările pe care Tuck i le povestise. Despre cum se lăsase de şcoală la doisprezece ani, găsindu-şi de lucru la garajul unchiului său; cum o întâlnise pentru prima oară pe Clara la biserică pe când avea paisprezece ani şi ştiuse imediat că avea să se însoare cu ea; cum întreaga familie a lui Tuck, inclusiv unchiul lui, se mutase în nord ca să-şi caute de lucru la câțiva ani după ce începuse Marea Depresiune şi cum nu se mai întorsese. Ea îi povesti lui Dawson despre primii lui ani alături de Clara, inclusiv despre prima sarcină pierdută, precum şi despre cum se spetise muncind pentru tatăl Clarei la ferma familiei în timp ce noaptea îşi clădea casa. Ea îi spuse cum Clara mai pierduse două sarcini după război şi îi povesti cum Tuck îşi construise garajul, începând treptat să repare maşini pe la începutul anilor ’50, inclusiv un Cadillac care îi aparținea unui cântăreț promițător pe care îl chema Elvis Presley. Până când ea termină de povestit despre moartea Clarei şi despre cum Tuck obişnuia să stea de vorbă cu fantoma acesteia, Dawson terminase de băut ceaiul şi privea paharul gol, încercând, fără îndoială, să potrivească povestirile ei cu bărbatul pe care îl cunoscuse el.

— Nu-mi vine să cred că nu ți-a povestit nimic din toate astea, se minună Amanda.

— A avut motivele lui, presupun. Poate te-a plăcut pe tine mai mult.

— Mă-ndoiesc de asta, zise ea. Doar că eu l-am cunoscut la bătrânețe, iar tu, când suferea încă.

— Se poate, zise el, părând nesigur.

Amanda continuă.

— Ai fost o persoană importantă pentru el. Doar te-a lăsat să stai aici. Şi nu o singură dată, ci de două ori. Când Dawson încuviință din cap, ea puse paharul deoparte. Pot să te întreb ceva?

— Orice.

— Despre ce vorbeați voi doi?

— Maşini. Motoare. Cutii de transmisie. Uneori vorbeam despre vreme.

— Trebuie să fi fost momente sclipitoare, chicoti ea.

— Îți poți imagina. Dar pe vremea aceea, nici eu nu eram prea vorbăreț.

Ea se aplecă spre el intenționat.

— Bine. Acum amândoi ştim despre Tuck, iar tu ştii despre mine. Dar eu tot nu ştiu mare lucru despre tine.

— Bineînțeles că ştii. Ți-am povestit ieri despre mine. Că lucrez pe o platformă petrolieră? Că locuiesc într-o rulotă la țară? Că am aceeaşi maşină veche? Că n-am nicio relație?

Amanda îşi aşează leneş coada de cal peste un umăr cu o mişcare aproape senzuală.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu, încercă ea să-l convingă. Ceva despre tine ce nu ştie nimeni. Ceva ce m-ar surprinde.

— Nu prea sunt multe de zis, răspunse el.

Ea îl privi insistent.

— Oare de ce nu te cred?

„Pentru că n-aş putea ține niciodată un secret față de tine”, gândi el.

— Nu sunt sigur, răspunse el în schimb.

Auzind răspunsul lui ea tăcu, încercând să găsească o altă abordare.

— Ai spus ceva ieri care mi-a trezit curiozitatea. Când el o privi întrebător, Amanda continuă: De unde ai ştiut că Marilyn Bonner nu s-a recăsătorit?

— Pur şi simplu.

— Ți-a spus Tuck?

— Nu.

— Atunci de unde ştii?

El îşi împreună degetele şi se lăsă pe spătarul balansoarului, ştiind că dacă nu va răspunde, ea îl va întreba din nou. Nu se schimbase deloc nici în acea privință.

— Ar fi bine să încep cu începutul, zise el, oftând.

Îi povesti despre familia Bonner – despre vizita lui la casa dărăpănată de la fermă a lui Marilyn cu mult timp în urmă, despre anii grei prin care trecuse familia, despre cum începuse să le trimită bani anonim după ce ieşise din

închisoare. Şi cum, în cele din urmă, angajase de-a lungul anilor detectivi particulari care să îl țină la curent cu situația familiei. După ce termină de povestit, Amanda rămase tăcută, străduindu-se să găsească un răspuns.

— Nu ştiu ce să spun, izbucni ea în cele din urmă.

— Ştiam că vei spune asta.

— Vorbesc serios, Dawson, zise ea, vădit înfuriată. Adică ştiu că este un gest nobil ceea ce faci tu şi sunt sigură că le-ai fost de ajutor. Dar, totodată, este şi trist, deoarece nu te poți ierta pentru ceea ce a fost, în mod evident, un accident. Toată lumea greşeşte, deşi unii mai grav decât alții. Se mai întâmplă şi accidente. Dar să urmăreşti pe cineva? Să ştii toate detaliile vieții lor? Este greşit.

— Nu înțelegi... începu el.

— Nu, *tu* nu înțelegi, îl întrerupse ea. Nu crezi că au dreptul la intimitate? Să faci poze, să le invadezi viața personală...

— Nu este aşa, protestă el.

— Ba da! Amanda lovi cu palma brațul balansoarului. Dacă vor afla? Îți imaginezi cât de cumplit ar fi? Cât de trădați şi de suspectați s-ar simți? Ea îşi aşează mâna pe brațul lui, luându-l prin surprindere, apucându-l ferm şi încercând să-i atragă atenția. Nu spun că sunt de acord cu ceea ce faci tu; te priveşte ce faci cu banii tăi. Dar restul? Treaba cu detectivii? Trebuie să încetezi. Promite-mi că te vei opri.

El simți căldura pe care o emana mâna ei.

— Bine, zise el în cele din urmă. Promit că n-am s-o mai fac.

Ea îl privi cu atenție ca să se asigure că îi spunea adevărul.Pentru prima dată de când se întâlniseră, Dawson părea obosit. Se simțea resemnarea în atitudinea lui şi, în timp ce stăteau aşa, împreună, ea se trezi întrebându-se ce s-ar fi întâmplat cu el dacă ea nu ar fi plecat în vara aceea. Sau dacă l-ar fi vizitat la închisoare. Voia să creadă că ar fi schimbat ceva, că Dawson ar fi putut duce o viață mai puțin bântuită de trecut. Că Dawson, chiar dacă nu ar fi fost fericit, măcar ar fi putut să-şi găsească liniştea interioară.

Pentru Dawson, liniştea sufletească fusese întotdeauna ceva îndepărtat.

Dar apoi, nu era singurul afectat de asta, nu? Oare nu asta îşi dorea toată lumea?

— Mai am de făcut o mărturisire, zise el. Despre familia Bonner.

Ea simți că îşi pierde răsuflarea.

— Încă una?

El se scărpină lent pe nas cu mâna liberă, ca şi când ar fi vrut să tragă de timp.

— Am dus un buchet cu flori la mormântul doctorului Bonner azi-dimineață. Obişnuiam să fac asta după ce-am ieşit din închisoare. Oare am exagerat?

Ea se holbă la el, întrebându-se dacă avea de gând să-i mai pregătească o surpriză, însă nu se întâmplă asta.

— Nu se compară cu celelalte lucruri pe care le faci.

— Ştiu. M-am gândit să-ți spun şi de asta.

— De ce? Pentru că vrei să-mi dau cu părerea?

El ridică din umeri.

— Poate.

Ea tăcu o clipă.

— Cred că florile sunt în regulă, zise ea în cele din urmă, atâta timp cât nu exagerezi. Este chiar… potrivit.

El se întoarse către ea.

— Da?

— Da, răspunse ea. Faptul că îi duci flori la mormânt are un sens, fără să fie un gest invaziv.

El dădu din cap, dar nu spuse nimic. În acel moment de tăcere, Amanda se aplecă şi mai mult în față.

— Ştii la ce mă gândesc? îl întrebă ea.

— După tot ce ți-am povestit, mi-e aproape teamă să ghicesc.

— Cred că tu şi Tuck semănați mai mult decât îți dai tu seama.

El se întoarse spre ea.

— Asta-i de bine sau de rău?

— Sunt încă aici cu tine, nu?

*

Când căldura deveni sufocantă chiar şi la umbră, Amanda intră în casă, urmată de Dawson. Uşa cu plasă se închise uşor în urma lor.

— Eşti pregătită? o întrebă el, aruncând o privire prin bucătărie.

— Nu, răspunse ea. Dar bănuiesc că trebuie să o facem şi pe asta. Ca să lămurim lucrurile, mie tot mi se pare nepotrivit. Nici nu ştiu cum să încep.

Dawson păşi agale prin bucătărie, apoi se întoarse cu faţa la ea.

— În regulă, hai să facem aşa: Ce-ţi vine în minte când te gândeşti la ultima vizită pe care i-ai făcut-o lui Tuck?

— A decurs la fel ca de fiecare dată. Mi-a vorbit despre Clara, eu i-am pregătit cina. Ea ridică uşor din umeri. I-am aşezat o pătură pe umeri când a adormit în fotoliu.

Dawson o conduse în camera de zi şi arătă cu capul înspre şemineu.

— Atunci poate-ar trebui să iei fotografia.

Ea clătină din cap.

— N-aş putea face asta.

— Preferi să fie aruncată pe undeva?

— Nu, fireşte că nu. Dar ar trebui să o iei tu. L-ai cunoscut mai bine decât mine.

— Nu chiar, zise el. Mie nu mi-a vorbit niciodată despre Clara. Când te vei uita la ea, te vei gândi la amândoi, nu numai la el, de aceea ţi-a povestit despre ea.

Când ea ezită, el păşi în direcţia şemineului şi luă cu grijă fotografia de pe etajeră.

— Voia ca fotografia să fie importantă pentru tine. Voia ca amândoi să fie importanţi pentru tine.

Ea se întinse după poză, privind-o cu atenţie.

— Dar dacă o iau eu, ţie ce-ţi mai rămâne? Nu prea e cine ştie ce pe-aici.

— Nu-ţi face griji. Am văzut ceva mai devreme ce mi-ar plăcea să păstrez. El se duse către uşă. Vino!

Amanda îl urmă pe scări în jos. Când se apropiară de

garaj, ea începu să înțeleagă: casa era locul unde legătura dintre ea şi Tuck devenise strânsă, iar garajul era locul lui Dawson şi al lui Tuck. Şi, chiar înainte ca el s-o găsească, ea ştia deja ceea ce îşi dorea el.

Dawson se întinse după basmaua spălăcită care stătea împăturită cu grijă pe masa de lucru.

— Asta şi-ar fi dorit să păstrez, zise el.

— Eşti sigur? Amanda privi bucata de pânză roşie, mijind ochii. Nu-i mare lucru.

— Este prima oară când zăresc una curată aici, aşadar, trebuie să fie pentru mine. El rânji. Dar da, sunt sigur. Pentru mine, ea îl reprezintă pe Tuck. Nu cred că l-am văzut vreodată fără basma. Întotdeauna de aceeaşi culoare, desigur.

— Desigur, încuviință ea. Doar este vorba despre Tuck, nu? Domnul „Statornic-în-toate”?

Dawson vârî basmaua în buzunar.

— Nu-i un lucru chiar atât de rău. Schimbările nu sunt întotdeauna în bine.

Cuvintele rămaseră suspendate în aer, iar Amanda nu răspunse nimic. Dar când el se rezemă de Stingray, îi aduse aminte de ceva. Amanda făcu un pas înspre el.

— Am uitat să-l întreb pe Tanner ce să fac cu maşina.

— Mă gândeam să termin eu treaba, dacă tot sunt aici. Apoi Tanner îl poate suna pe proprietar să vină după ea.

— Zău?

— Din câte văd, toate piesele sunt aici, răspunse el, şi sunt convins că Tuck ar fi vrut să termin eu treaba. Şi-apoi, tu vei lua cina împreună cu mama ta. Nu prea am ce face în seara asta.

— Cât va dura? Amanda cercetă din priviri cutiile care conțineau piesele de schimb.

— Nu ştiu. Câteva ore, poate?

Ea îşi întoarse atenția din nou la maşină, plimbându-se pe lângă ea, înainte să se întoarcă cu fața la el.

— Bine, zise ea. Ai nevoie de ajutor?

Dawson făcu o grimasă.

— Ai învățat să repari motoare de când te-am văzut ultima

oară?

— Nu.

— Mă ocup de ea după ce pleci tu, zise el. Nu-i cine ştie ce. Întorcându-se, el arătă înspre casă. Putem merge înăuntru dacă preferi. E destul de cald aici.

— Nu vreau să fii nevoit să munceşti până târziu, zise ea şi, ca şi când şi-ar fi redescoperit un vechi obicei, ea se îndreptă către locul care fusese cândva al ei. Dădu deoparte un cric din fier ruginit şi se urcă pe masa de lucru, apoi se aşeză confortabil.

— Ne aşteaptă o zi importantă mâine. Şi-apoi, întotdeauna mi-a plăcut să te privesc cum lucrezi.

Lui i se păru că sesizează în cuvintele ei ceva ce semăna cu o promisiune şi avu brusc sentimentul că se întoarce în timp, în vremurile şi în locurile când fusese cel mai fericit. Revenind, îşi aduse aminte că Amanda era căsătorită. Ultimul lucru de care avea nevoie era genul de complicații care rezulta din încercarea de a retrăi trecutul. Trase încet şi adânc aer în piept şi se întinse după o cutie care se afla la capătul celălalt al mesei de lucru.

— Te vei plictisi. Îmi va lua ceva timp, îi zise el, încercând să-şi ascundă gândurile.

— Nu-ți face griji în privința mea. Sunt obişnuită.

— Să te plictiseşti?

Ea îşi ridică picioarele la piept.

— Stăteam aici cu orele aşteptând să-ți termini treaba şi să putem pleca într-un final ca să ne petrecem timpul împreună.

— Trebuia să-mi fi spus.

— Când nu mai aveam răbdare, asta făceam. Dar ştiam că dacă te luam prea des de la muncă, Tuck nu m-ar mai fi lăsat să vin pe-aici. Din acelaşi motiv nici nu te țineam prea mult de vorbă.

Fața îi era parțial umbrită, iar vocea ei suna într-un mod seducător. Erau prea multe amintiri – ea stând acolo cum obişnuise să facă odinioară şi vorbindu-i astfel. El scoase carburatorul din cutie şi îl examină cu atenție. Fusese recondiționat cât se poate de bine. Îl puse deoparte, apoi

verifică fişa.

Se duse în faţa maşinii, ridică încet capota şi aruncă o privire sub ea. Când o auzi dregându-şi glasul, el îşi îți capul de după capotă.

— Ei bine, având în vedere că Tuck nu mai este aici, zise ea, bănuiesc că putem vorbi cât vrem acum, chiar dacă lucrezi.

— Bine. El se ridică şi se duse la masa de lucru. Despre ce vrei să vorbim?

Ea căzu pe gânduri.

— Ce zici de asta? Ce-ți aduci aminte cel mai bine despre prima noastră vară împreună?

El se întinse după un set de chei, gândindu-se la întrebarea ei.

— Îmi amintesc că mă întrebam de ce Dumnezeu voiai să-ți petreci timpul cu mine.

— Vorbesc serios.

— Şi eu. Nu aveam nimic, iar tu aveai totul. Puteai să ieşi cu oricine altcineva. Şi chiar dacă încercam să ne ascundem, ştiam că nu vom avea decât probleme. Nu avea nicio logică pentru mine.

Ea îşi aşează bărbia pe genunchi, strângându-i şi mai tare la piept.

— Ştii ce îmi amintesc? Îmi amintesc de ziua în care eu şi cu tine am mers cu maşina la Atlantic Beach. Atunci când am văzut stelele de mare? Parcă toate eşuaseră pe țărm deodată, iar noi ne-am plimbat pe plajă şi le-am aruncat pe toate înapoi în apă. Apoi, mai târziu, am împărțit o porție de hamburger cu cartofi prăjiți şi atunci mi-am dat seama că eram o norocoasă. Erai primul băiat care nu încerca mereu să mă impresioneze. Ți-ai acceptat condiția şi mai mult decât atât, m-ai acceptat pe mine aşa cum eram. Nimic altceva nu mai conta – nici familia mea, nici familia ta, nici altcineva. Eram doar noi.Ea ezită. Nu ştiu dacă am mai fost la fel de fericită ca în acea zi dar, dacă stau să mă gândesc bine, mereu mă simțeam aşa când eram împreună. Voiam să nu se termine niciodată.

El îi întâlni privirea.

— Poate nu s-a terminat.

Ea înțelese atunci, în ciuda trecerii anilor şi a maturității care vine în schimb, cât de mult o iubise pe-atunci. „Şi încă te mai iubeşte", îi şopti o voce din lăuntrul ei şi, brusc, fu cuprinsă de sentimentul ciudat că ceea ce trăiseră ei în trecut fuseseră capitolele de început ale unei cărți al cărei final nu fusese scris încă.

Acest gând ar fi trebuit să o sperie, dar nu fu aşa. Îşi trecu degetele peste inițialele lor şterse, care fuseseră scrijelite în lemnul mesei de lucru cu atât de mulți ani în urmă.

— Ştii, am venit aici când a murit tata.

— Unde? Aici? Când ea încuviință, Dawson se întinse din nou după carburator. Parcă ziceai că ai început să-l vizitezi pe Tuck doar cu câțiva ani în urmă.

— El n-a ştiut. Nu i-am spus niciodată.

— De ce?

— N-am putut. Doar aşa am reuşit să mă adun şi voiam să fiu singură. Ea ezită. S-a întâmplat cam la un an după ce a murit Bea, iar eu încă încercam să-mi revin când m-a sunat mama ca să-mi spună că tata suferise un atac de cord. N-avea nicio logică. El şi cu mama ne vizitaseră cu o săptămână în urmă în Durham, iar următorul lucru pe care l-am făcut a fost să urc copiii în maşină ca să mergem la înmormântarea lui. Am condus toată dimineața şi când am ajuns în pragul casei, mama arăta ca scoasă din cutie şi, aproape imediat, a început să-mi povestească pe scurt despre întâlnirea pe care urma să o avem la biroul de pompe funebre. Nu şi-a dat nicio clipă în vileag trăirile. Părea mai îngrijorată în legătură cu alegerea florilor pentru slujbă şi voia să fie sigură că am anunțat toate rubedeniile. Era ca un vis urât şi, înainte ca ziua să ia sfârşit, mă simțeam atât de... singură. Aşa că am plecat de acasă în toiul nopții şi am condus o vreme fără o destinație anume, apoi, dintr-un motiv sau altul, m-am trezit parcând mai departe, lângă drum şi am venit pe jos până aici. Nu pot să explic de ce. Am stat aici şi am plâns ore în şir. Ea oftă, copleşită din nou de valul de amintiri. Ştiu că tata nu ți-a acordat niciodată vreo şansă, dar n-a fost un om rău. Întotdeauna m-am înțeles mai bine

cu el decât cu mama şi, pe măsură ce am înaintat în vârstă, am devenit din ce în ce mai apropiați. Îi iubea pe copii, mai ales pe Bea. Tăcu o clipă, apoi zâmbi trist. Crezi că e ciudat? Mă refer la faptul că am venit aici după ce-a murit?

Dawson se gândi o clipă.

— Nu, răspunse el. Nu cred că e ciudat deloc. Şi eu am venit aici după ce mi-am ispăşit pedeapsa.

— Tu nu aveai altundeva unde să te duci.

El ridică o sprânceană.

— Dar tu?

Avea dreptate, desigur: Deşi casa lui Tuck reprezenta locul amintirilor idilice, era şi locul unde ea venea mereu să plângă.

Amanda îşi împreună şi mai tare degetele, forțându-se să îndepărteze acea amintire, apoi se aşeză într-o poziție cât mai comodă şi îl privi pe Dawson, care începuse să asambleze motorul. Pe măsură ce orele după-amiezei se scurgeau, despre lucrurile obişnuite de zi cu zi, trecute şi prezente, despre aspecte nerostite din viața lor, povestiră despre orice, de la cărți şi până la locuri pe care visaseră mereu să le viziteze. Ea avu un sentiment puternic de déjà-vu când auzi clinchetul familiar pe care îl scoase cheia tubulară atunci când el încercă să o potrivească la locul ei. Observă cum se forțează să desfacă un şurub, strângând din dinți până când acesta cedă în cele din urmă, înainte să îl pună cu grijă deoparte. La fel cum făcea şi în adolescență, el se oprea din când în când din ceea ce făcea, dându-i de înțeles că asculta cu mare atenție tot ce îi povestea ea. Faptul că el voia să-i spună, în felul lui tacit, că ea fusese şi va fi mereu importantă pentru el, o izbi cu o intensitate aproape dureroasă. Mai târziu, când el făcu o pauză şi se duse în casă ca să aducă două pahare cu ice tea, există un moment, doar un moment, când ea reuşi să-şi imagineze o altă viață pe care ar fi putut-o avea, acea viață pe care ştia că şi-o dorise mereu.

*

Când soarele după-amiezei târzii începu să coboare în

spatele brazilor, Dawson şi Amanda părăsiră în cele din urmă garajul şi se îndreptară agale către maşina ei. Ceva se schimbase între ei în ultimele ore – o reînsufleţire subtilă a trecutului, poate – care o încânta, dar o îngrozea în acelaşi timp. Cât despre Dawson, el tânjea să-şi strecoare braţul în jurul taliei ei în vreme ce mergeau unul pe lângă celălalt, însă simţindu-i confuzia, se abţinu.

Zâmbetul Amandei era nesigur când ajunseră în cele din urmă lângă maşina ei. Îşi ridică privirea şi îi observă genele lungi şi dese, pe care le-ar fi invidiat orice femeie.

— Aş vrea să nu fiu nevoită să plec, recunoscu ea.

El se mută de pe un picior pe celălalt.

— Sunt sigur că tu şi cu mama ta veţi petrece o seară frumoasă împreună.

„Poate, gândi ea, dar mai mult ca sigur că nu."

— Închizi tu casa înainte să pleci?

— Desigur, răspunse el, observând cum razele soarelui îi mângâiau uşor pielea lucioasă şi cum adierea vântului se juca prin şuviţele ei desprinse din coadă. Cum vrei să procedăm mâine? Vrei să ne întâlnim acolo sau să vin în urma ta?

Ea analiză variantele, uşor contrariată.

— N-are rost să mergem cu două maşini, nu? întrebă ea în cele din urmă. Ce-ar fi să ne întâlnim aici pe la unsprezece şi să mergem cu o singură maşină?

El încuviinţă din cap şi o privi. Niciunul nu schiţă niciun gest. Într-un final, el păşi puţin în spate, rupând vraja, iarAmanda răsuflă uşurată. Nu îşi dăduse seama că îşi ţinuse respiraţia.

După ce ea se aşeză la volan, Dawson îi închise portiera. Conturul trupului lui se profila pe fundalul asfinţitului de soare, dându-i parcă impresia că nu era decât un străin. Simţindu-se brusc stânjenită, ea scotoci în geantă după chei. Îşi dădu seama că mâinile îi tremurau.

— Mulţumesc pentru prânz, zise ea.

— Oricând, răspunse el.

Când plecă de pe loc, ea îşi aruncă ochii în oglinda retrovizoare şi văzu că Dawson rămăsese nemişcat, acolo

unde îl lăsase ea, de parcă ar fi sperat că ea se va răzgândi şi va întoarce maşina. Simți un tumult de emoții periculoase, pe care încercase să le nege.

El o iubea încă, era sigură de asta, iar conştientizarea acestui fapt era amețitoare. Ştia că era greşit şi încerca să nege acel sentiment, însă Dawson şi trecutul lor prinseseră din nou contur, iar ea nu mai putea să nege adevărul simplu că, pentru prima oară după mulți ani, avea senzația că se întorsese în sfârşit acasă.

8

Ted o urmări cu privirea pe „domnişorica majoretă” când aceasta se îndepărtă în maşină de casa lui Tuck şi hotărî că arăta al naibii de bine pentru vârsta ei. Însă ea fusese întotdeauna atrăgătoare şi, în tinerețe, îi trecuse de multe ori prin cap să-i facă felul. S-o tragă în maşină, să-şi facă treaba, iar apoi să o îngroape undeva unde să n-o găsească nimeni. Însă intervenise tatăl lui Dawson şi-i spusese să nu se atingă de fată, iar pe vremea aceea Ted credea că Tommy Cole ştia ce făcea.

Dar Tommy Cole habar n-avea de nimic. Ted realiză acest lucru abia când ajunse la închisoare, iar când termină de ispăşit pedeapsa îl ura deja pe Tommy Cole aproape la fel de mult ca şi pe Dawson. Tommy nu luase nicio măsură după ce fiul lui îi umilise pe amândoi. Îi transformase în nişte măscărici, motiv pentru care Tommy sfârşise prin a fi primul pe lista lui Ted odată ce avea să fie eliberat. Nu îi fu greu să însceneze totul, încât să pară că Tommy băuse până când murise. Tot ce avusese de făcut fusese să-i toarne pe gât alcool din cereale odată ce leşinase şi, o clipă mai târziu, Tommy se înecase cu propria lui vomă.

Iar acum, în sfârşit avea să-l taie de pe listă şi pe Dawson. În timp ce aştepta ca Amanda să se îndepărteze, el se întrebă ce făcuseră cei doi acolo. Probabil recuperaseră timpul pierdut, tăvălindu-se între aşternuturi şi strigându-şi numele unul altuia. Dacă ar trebui să ghicească, Ted ar spune că ea era căsătorită. Se întrebă dacă soțul bănuia ce se întâmpla. Probabil că nu. Nu era un lucru pe care o femeie să-l spună în gura mare, mai ales o femeie care conducea o astfel de maşină. Probabil era măritată cu vreun tont şi îşi petrecea după-amiezele la salon făcându-şi manichiura, la fel ca maică-sa. Soțul ei era probabil doctor sau avocat, prea îngâmfat ca să ia măcar în calcul faptul că soția lui şi-ar putea face de cap pe ascuns.

Sigur se pricepea să păstreze un secret, la fel ca majoritatea femeilor. La naiba, el ar trebui să ştie. Căsătorite

sau nu, n-avea nicio importanță pentru el; dacă i se ofereau, el nu le refuza. Nu îl deranja nici dacă erau rude. Fusese cu jumătate din femeile de pe proprietatea lor, chiar şi cu cele căsătorite cu verii lui. Şi cu fiicele acestora. El şi Clare, soția lui Calvin, se întâlneau de câteva ori pe săptămână de-a lungul ultimilor şase ani, iar Clare nu suflase o vorbă nimănui. Probabil că Ella ştia ce se petrecea, deoarece ea îi spăla hainele, dar nu spunea nici ea nimic şi va continua să tacă din gură pentru că ştia că era spre binele ei. Bărbatul nu dădea socoteală.

Farurile din spate ale maşinii se făcură roşii când Amanda luă în sfârşit curba, făcându-se nevăzută. Ea nu îi observase camioneta – nici nu era de mirare, din moment ce el ieşise de pe drum şi o ascunsese cât putuse de bine într-un hățiş. Se hotărî să mai aştepte câteva minute, în caz că ea s-ar fi întors. Ultimul lucru pe care şi-l dorea erau martorii şi se întreba cum era mai bine să procedeze. Dacă Abee îl văzuse pe Dawson în acea dimineață, mai mult ca sigur că şi Dawson îl văzuse pe Abee, ceea ce îl pusese pe gânduri. Poate că Dawson îl aştepta cu arma de vânătoare în poală. Poate că îşi făcuse şi el un plan, în caz că familia lui şi-ar fi făcut apariția.

„Ca şi ultima dată."

Ted îşi lovi uşor cu arma coapsa, gândindu-se că cel mai bine era să-l ia pe Dawson prin surprindere. Să se apropie îndeajuns de mult încât să poată trage, apoi să-i arunce trupul în camionetă şi să scape de maşina închiriată, părăsind-o undeva în afara proprietății. Să-i şteargă seria şi să-i dea foc, ca să se facă scrum. Nici de cadavru nu îi va fi greu să scape. Nu trebuia decât să-l scoată din maşină, să-l arunce în râu şi să lase apa şi timpul să se ocupe de restul. Sau poate îl va îngropa undeva în pădure, unde erau puține şanse să îl descopere cineva. Era greu să dovedeşti crima fără cadavru. „Domnişorica majoretă" şi chiar şi şeriful n-aveau decât să-l suspecteze cât voiau – suspiciunea era departe de a se transforma în dovadă. Va fi mare agitație, firește, dar în cele din urmă, lucrurile se vor linişti. După aceea, el şi Abee aveau să pună lucrurile la punct. Hai să

spunem că dacă Abee nu avea grijă, s-ar putea trezi el însuşi pe fundul râului.

Simțindu-se în sfârşit pregătit, Ted coborî din maşină şi începu să înainteze prin pădure.

*

Dawson puse cheia deoparte şi lăsă în jos capota; terminase cu motorul. De când plecase Amanda, nu reuşise să scape de sentimentul că era urmărit. Prima dată când simțise asta, apucase strâns cheia şi privise de după capotă, dar nu văzuse pe nimeni.

Se îndreptă către ieşirea din garaj şi cercetă cu privirea împrejurimile. Văzu stejarii şi pinii ale căror trunchiuri erau acoperite de *kuzu*[2] şi observă că umbrele începuseră să se alungească. Pe deasupra trecu un vultur, conturul lui prelingându-se tremurând de-a lungul aleii, iar graurii începură să țipe de pe ramuri. În rest, totul era nemişcat în dogoarea acelui început de vară.

Însă cineva îl urmărea. Cineva se afla acolo, undeva, era convins de asta şi prin minte îi trecu brusc imaginea armei de vânătoare care rămăsese îngropată sub stejarul de lângă colțul casei în toți aceşti ani – nu adânc, poate la o jumătate de metru, învelită în muşama şi protejată de factorii externi. Şi Tuck ținea arme în casă, probabil ascunse sub patul lui, însă Dawson nu era sigur dacă erau autorizate. Din câte reuşi să-şi dea el seama nu se afla nimeni acolo însă, în clipa următoare, sesiză o mişcare uşoară la capătul îndepărtat al aleii.

Totuşi, când îşi concentră atenția într-acolo, nu văzu nimic. Clipi, aşteptând o altă mişcare şi încercând să-şi dea seama dacă îşi imaginase, când simți cum părul de pe ceafă începe să i se ridice încet.

*

[2] Plantă originală din sudul Japoniei şi China, folosită de către nativi în medicina tradițională pentru a trata durerile de cap, hipertensiunea şi alcoolismul (n.tr.).

Ted avansă încet, ştiind că ar face o mare greşeală dacă s-ar grăbi. Îşi dori brusc să-l fi adus şi pe Abee cu el. Ar fi fost bine dacă Abee s-ar fi apropiat dintr-o altă direcție. Cel puțin Dawson se afla încă acolo, doar dacă nu se hotărâse să plece. Ted ar fi auzit dacă ar fi pornit maşina.

Se întrebă unde mai exact era Dawson. În casă sau în garaj, sau pe-afară pe undeva? Speră să nu fie înăuntru; era greu să te apropii de casă fără să nu fii observat. Casa lui Tuck era aşezată într-un mic luminiş, pârâul curgând prin spatele ei, însă avea ferestre pe toate părțile, iar Dawson l-ar fi putut vedea apropiindu-se. În acest caz, poate era mai bine să stea ascuns şi să aştepte până când, într-un târziu, Dawson ar fi ieşit afară. Problema era că Dawson putea ieşi prin față sau prin spate, iar Ted nu avea cum să fie în două locuri în acelaşi timp.

Ceea ce trebuia să facă era să-i distragă atenția. Astfel, atunci când Dawson va ieşi să cerceteze împrejurimile, va aştepta până când acesta va ajunge destul de aproape încât Ted să poată apăsa pe trăgaci. Era sigur pe arma lui până la o distanță de zece metri.

Dar cum să-i distragă atenția oare? Aceasta era întrebarea.

Înaintă tiptil, evitând grămezile de pietre care zăceau împrăştiate în fața lui; întreaga zonă a acelui ținut era acoperită cu marnă. Simplu, dar eficient. Să arunce cu câteva pietre, poate chiar să-i lovească maşina cu una sau să spargă un geam. Dawson va ieşi afară să verifice, iar Ted îl va aştepta.

Culese un pumn de pietre de pe jos şi le îndesă în buzunar.

*

Dawson se îndreptă încet către locul unde sesizase mişcarea, aducându-şi aminte de vedeniile pe care începuse să le aibă după explozia de pe platforma petrolieră, părându-i-se totul extrem de cunoscut. Ajunse la marginea luminişului şi scrută pădurea, încercând să-şi stăpânească bătăile rapide ale inimii.

Se opri puțin ascultând ciripitul graurilor, sute de țipete

auzindu-se prin copaci. Mii, poate. De copil fusese întotdeauna fascinat de felul în care aceştia îşi luau zborul din copaci ca un roi atunci când bătea din palme, de parcă ar fi fost legați laolaltă. Țipau în acel moment, țipau dintr-un motiv.

Să fie oare un avertisment?

Nu ştia. Dincolo de el, pădurea era vie; aerul era sărat şi încărcat cu miros de lemn putred. Crengile joase ale stejarilor măturau pământul, iar altele țâşneau înspre cer. *Kudzu* şi muşchiul spaniol ascundeau acea lume care se afla la doar câțiva metri distanță.

Observă din nou cu coada ochiului mişcarea şi se întoarse repede. I se tăie respirația când zări un bărbat brunet îmbrăcat într-un hanorac albastru care se ascunse după un copac. Dawson simți cum pulsul îi bubuie în tâmple. Nu, gândi el, nu era posibil. Nu era aievea, n-avea cum să fie aievea – ştia că avea vedenii.

Dând deoparte crengile, el se afundă în pădure pe urmele bărbatului.

*

„Mă apropii", gândi Ted. Zări printre frunze vârful hornului şi se aplecă în față, păşind cu grijă. Fără zgomot, fără sunete. Acesta era secretul vânătorii, iar Ted fusese întotdeauna foarte bun la asta.

Om sau animal, nu avea nicio importanță dacă vânătorul era îndeajuns de priceput.

*

Dawson înaintă prin desiş, ocolind copacii. Respira greu, pentru că încerca să micşoreze distanța dintre el şi silueta zărită. Îi era teamă să se oprească, iar teama lui se accentua din ce în ce mai mult pe măsură ce avansa.

Ajunse în locul unde îl zărise pe bărbatul brunet şi îşi continuă drumul, încercând să-i dea de urmă. Era ud leoarcă din cauza transpirației, iar cămaşa i se lipise de spate. Rezistă impulsului de a striga, întrebându-se dacă ar fi reuşit în cazul în care ar fi încercat. Gâtul îi era uscat.

Pământul era tare, iar crenguțele de pin trosneau sub picioarele lui. Când sări peste un copac căzut la pământ, el îl zări pe bărbatul brunet care înainta printre crengi, apoi dispăru după un copac, cu hanoracul albastru fluturând în urma lui.

Dawson o luă la goană.

*

Ted ajunse în cele din urmă la câțiva centimetri de stiva de lemne care se afla la marginea luminişului. Casa se înălța chiar dincolo de aceasta. Din locul în care stătea, el vedea în garaj. Lumina era încă aprinsă, iar Ted privi aproape un minut, încercând să surprindă vreo mişcare. Dawson reparase maşina care se afla înăuntru, era aproape sigur de asta, dar nu era nici acolo, nici în față.

Trebuie să fie ori în casă, ori în spate. Ted se aplecă, intrând din nou la adăpostul pădurii, apoi ocoli casa până ajunse în spatele ei. Nu era nici acolo. Făcând cale întoarsă, porni din nou spre stiva de lemne. Dawson nu îşi făcuse apariția în garaj. Ceea ce însemna că trebuia să fie în casă. Probabil să ia ceva de băut sau să se uşureze. Oricum ar fi fost, avea să iasă în curând.

Se puse la pândă.

*

Dawson îl zări pe bărbat a treia oară, de data asta era mai aproape de drum. Alergă înspre necunoscut, ramurile şi tufişurile biciuindu-i trupul, însă nu reuşi să micşoreze distanța. Gâfâind, începu să încetinească ritmul şi se opri la marginea drumului.

Bărbatul dispăruse. Dacă, desigur, îl văzuse într-adevăr în pădure. Dawson nu mai era convins de asta. Sentimentul puternic că era urmărit dispăruse, la fel şi acea spaimă cutremurătoare, lăsând în urma lor doar senzația că îi era foarte cald şi era foarte obosit, precum şi un amestec de frustrare şi de nebunie.

Şi Tuck obişnuia să o vadă pe Clara, iar acum Dawson vedea un bărbat brunet îmbrăcat într-un hanorac, într-o zi

toridă de vară. Oare şi Tuck fusese la fel de nebun ca şi el? Rămase nemişcat, aşteptând ca respirația să îi revină la normal. Era sigur că bărbatul îl urmărea, iar dacă era aşa, atunci cine putea fi? Şi ce voia acel bărbat de la el?

Habar nu avea, însă cu cât încerca să se concentreze mai mult la ceea ce văzuse cu adevărat, cu atât mai tare se estompa imaginea. Asemenea viselor înainte de momentul trezirii, imaginea se dizolvă, până când nu mai fu sigur de nimic.

Clătină din cap, bucuros că aproape terminase de reparat maşina. Voia să se întoarcă la pensiune să facă un duş şi să se întindă în pat şi să mediteze la toate lucrurile care se întâmplaseră. La bărbatul brunet, la Amanda... de când avusese loc accidentul de pe platforma petrolieră, viața lui devenise tumultuoasă. Se uită în direcția dinspre care venise şi hotărî că nu avea rost să hoinărească înapoi prin pădure. Era mai simplu să meargă de-a lungul şoselei şi să urce aleea. Păşi pe asfalt şi începu să o ia la pas, când observă o camionetă veche parcată în afara şoselei, în spatele unor tufişuri.

Se întrebă ce căuta acolo; nu era nimic interesant în acea zonă împădurită decât casa lui Tuck. Cauciucurile nu aveau pană, aşadar, se gândi că poate se stricase, iar proprietarul ei o luase pe jos de-a lungul aleii în căutare de ajutor. Intrând în tufişuri, Dawson observă că maşina era închisă; îşi aşeză mâna pe capotă. Era caldă, dar nu fierbinte. Probabil stătea acolo de o oră sau două.

I se păru ciudat că fusese parcată în spatele tufişurilor, ca să nu fie zărită. Dacă trebuia remorcată, ar fi fost mai bine să fi fost lăsată lângă şosea. Parcă şoferul dorise ca nimeni să nu vadă camioneta.

„Ca şi când cineva ar fi ascuns-o intenționat?”

Acest gând îl ajută să facă legătura, începând cu momentul în care îl zărise pe Abee. Aceasta nu era camioneta lui Abee – cea pe lângă care trecuse dimineața –, dar asta nu însemna nimic. Dawson înaintă cu grijă pe lângă camionetă şi se opri când observă nişte ramuri date la o parte.

Intrarea.

Cineva intrase pe acolo şi se îndreptase către casă.

*

Sătul să mai aştepte, Ted scoase o bucată de marnă, gândindu-se că dacă ar sparge un geam cât timp era Dawson înăuntru, acesta s-ar putea hotărî să se ascundă. Însă un zgomot ar fi fost altceva. Atunci când auzeai un sunet în partea laterală a casei, ieşeai să vezi ce se întâmplase. Probabil Dawson ar trece chiar pe lângă grămada de lemne, la doar câțiva metri distanță. Imposibil să-l rateze.

Mulțumit, el îşi vârî mâna în buzunar şi scoase primele bucăți de marnă. Îşi îți capul cu grijă de după stiva de lemne, dar nu văzu pe nimeni în dreptul ferestrelor. Apoi, ridicându-se repede, aruncă prima bucată cât putu de tare şi se lăsă repede jos când aceasta se izbi de un perete al casei, provocând un sunet puternic şi ascuțit.

În spatele lui, ceata de grauri începu să țipe prin copaci.

*

Dawson auzi o bufnitură, iar pe deasupra lui trecu un nor de grauri, înainte să se aştearnă din nou liniştea. Nu fusese o împuşcătură; fusese altceva. El încetini pasul, apropiindu-se cu grijă de casa lui Tuck.

Acolo era cineva. Era convins de asta. Un membru al familiei lui, fără îndoială.

*

Ted stătea ca pe ace, întrebându-se unde naiba era Dawson. N-avea cum să nu fi auzit zgomotul, dar unde era? De ce nu ieşise afară?

Scoase o altă piatră din buzunar şi o azvârli cât putu de tare.

*

Dawson încremeni când auzi cel de-al doilea zgomot, mai puternic de astă dată. Se relaxă treptat şi se furişă mai aproape, încercând să găsească sursa zgomotului.

Era Ted, ascuns după stiva de lemne. Avea o armă.

Era cu spatele la Dawson şi privea cu atenție casa pe deasupra stivei de lemne. Oare aştepta ca Dawson să iasă din casă? Făcea zgomot ca să-l momească să iasă afară şi să vadă ce se întâmpla?

Dawson îşi dori să fi dezgropat arma de vânătoare. Sau să fi avut la el orice alt mijloc de apărare. În garaj erau nişte scule, dar era imposibil să ajungă la ele fără să-l vadă Ted. Se gândi să se întoarcă la şosea, însă Ted nu părea că ar fi avut de gând să renunțe, nu fără un motiv întemeiat. Oricum, îşi dădea seama din poziția sucită în care stătea Ted că acesta începea să devină agitat şi nu era semn bun. Nerăbdarea era cel mai mare duşman al vânătorului.

Dawson se ascunse după un copac, gândindu-se, sperând să găsească o cale să se ocupe de problema asta fără să fie împuşcat.

*

Trecură cinci minute, apoi zece, iar Ted începuse să fiarbă. Nimic, absolut nimic. Nicio mişcare în față, sau măcar la nenorocitele alea de ferestre. Dar pe alee era parcată o maşină închiriată – vedea abțibildul de pe bara de protecție – iar cineva lucrase în garaj. Şi sigur nu fuseseră Tuck sau Amanda. Deci, dacă Dawson nu era în față şi nu era nici în spate, atunci trebuia să fie în casă.

Dar de ce nu ieşise?

Poate se uita la televizor sau asculta muzică... sau dormea sau făcea un duş sau Dumnezeu ştie ce altceva. Indiferent de motiv, probabil nu auzise nimic.

Ted mai rămase ghemuit acolo câteva minute, înfuriindu-se din ce în ce mai mult, apoi, în cele din urmă, hotărî să nu mai stea cu mâinile în sân. Ieşind aplecat de după stiva de lemne, se îndreptă în fugă către partea laterală a casei şi aruncă o privire în partea din față. Deoarece nu văzu nimic, se puse din nou în mişcare şi urcă în vârful picioarelor treptele verandei. Se lipi de peretele dintre uşă şi fereastră.

Ciuli urechea ca să audă vreun zgomot din interior, însă fără succes. Nici scârțâit de podele, nici zgomotul televizorului, nici bubuitul muzicii. Odată convins că nu

fusese zărit, privi înăuntru de după cadranul geamului. Apucă mânerul rotund al uşii şi îl învârti încet.

Era deschis. Perfect.

Ted îşi pregăti arma.

*

Dawson privi cum Ted deschide încet uşa. De îndată ce acesta o închise în spatele lui, Dawson alergă la garaj, calculând că avea un minut la dispoziție, poate mai puțin. Apucă cricul ruginit de pe masa de lucru şi sprintă către partea din față a casei, gândindu-se că Ted intrase deja în bucătărie sau în dormitor. Se rugă să aibă dreptate.

Sări pe verandă şi se lipi de perete, în acelaşi loc unde stătuse şi Ted. Strânse bine în mână cricul şi se pregăti. Nu dură mult; îl auzi pe Ted înjurând înăuntru în timp ce se apropia cu paşi apăsați de uşă. Când aceasta se deschise, Dawson apăru brusc în fața lui Ted şi zări panica de pe chipul acestuia când îl văzu.

Dawson legănă cricul, simțind vibrația prin braț când îl lovi pe Ted în nas. Când Ted se dădu împleticindu-se în spate, cu nasul plin de sânge, Dawson îl urmă. Ted căzu pe jos, iar Dawson îl lovi tare cu cricul peste brațul întins, făcând ca arma să zboare cât colo. Când auzi cum îi trosnesc oasele, Ted începu să urle.

În timp ce Ted se zvârcolea pe jos, Dawson se întinse după armă şi o îndreptă către el.

— Ți-am spus să nu te mai întorci.

Acelea fură ultimele cuvinte pe care le auzi Ted, înainte să-şi dea ochii peste cap. Durerea îngrozitoare îl făcu să leşine.

*

Oricât de mult îşi ura familia, nu putea să îl omoare pe Ted. În acelaşi timp, nu era sigur ce să facă cu el. Putea să-l cheme pe şerif, dar odată ce avea să plece din oraş ştia că nu o să se mai întoarcă, şi fie că ar fi existat sau nu un proces, Ted nu ar fi pățit oricum nimic. Însă Dawson ar fi pierdut ore întregi cu declarații referitoare la toată întâmplarea, care ar fi fost privite cu suspiciune, fără îndoială. La urma urmei, era

tot un Cole şi avea cazier. Nu, hotărî el, nu avea nevoie de bătăi de cap.

Dar nici nu îl putea lăsa pe Ted acolo. Avea nevoie de îngrijire medicală şi dacă l-ar fi lăsat la spital, acest lucru ar fi presupus în cele din urmă şi apariția şerifului. La fel ar fi fost şi dacă ar fi chemat ambulanța.

Se aplecă şi scotoci prin buzunarele lui Ted. Găsi un telefon mobil. După ce deschise clapeta, apăsă pe nişte butoane şi intră în agenda telefonică. Nu erau multe nume acolo, dar le cunoştea pe majoritatea. Suficient. Scotoci din nou după cheile camionetei lui Ted, apoi dădu fuga până în garaj de unde aduse nişte cordoane elastice şi sârmă, cu care îl legă pe vărul său. Apoi, după ce se lăsă întunericul, îl săltă pe Ted pe umăr.

Porni pe alee în jos şi îl aruncă în spatele camionetei. Apoi se urcă la volan, porni motorul şi îndreptă camioneta în direcția parcelei de pământ pe care crescuse. Nedorind să atragă atenția, el stinse farurile în timp ce se apropia de marginea proprietății familiei Cole. Se opri în fața indicatorului pe care stătea scris „NU TRECEȚI”. Ajuns acolo, îl scoase afară pe Ted din spatele camionetei şi îl propti de stâlp.

Deschise telefonul şi apăsă pe buton când ajunse în dreptul numelui lui Abee. Telefonul sună o vreme înainte ca Abee să răspundă. Dawson auzi în fundal muzica zgomotoasă.

— Ted? strigă acesta încercând să acopere gălăgia. Unde naiba eşti?

— Nu-i Ted. Dar trebuie să vii după el. E grav rănit, răspunse Dawson.

Înainte ca Abee să apuce să răspundă, Dawson îi spuse unde îl putea găsi pe Ted. După ce închise, azvârli telefonul pe jos, între picioarele lui Ted.

Se urcă înapoi în camionetă şi se îndepărtă în viteză de proprietate. După ce aruncă arma lui Ted în râu, se hotărî să treacă pe la pensiune ca să-şi ia lucrurile. Apoi va schimba maşinile, lăsând camioneta lui Ted acolo unde o parcase inițial acesta, iar pe urmă va căuta un motel în afara

orașului Oriental, unde să poată să facă în sfârșit un duș și să mănânce ceva înainte de culcare.

Era obosit. Fusese o zi lungă. Era bucuros că se sfârșise.

9

Abee Cole îşi simţea stomacul de parcă i l-ar fi înfierat cineva, iar febra începuse să crească; probabil ar trebui să îl roage pe doctor să se uite şi la rana lui data viitoare când va veni în salon să îl examineze pe Ted. Fireşte că vor vrea să îl interneze şi pe el, dar asta n-avea să se întâmple. L-ar fi putut întreba lucruri la care Abee nu avea chef să răspundă.

Era târziu, aproape de miezul nopţii, iar forfota din spital începuse în sfârşit să se liniştească. El îşi privi fratele în lumina slabă, gândindu-se că Dawson îl umilise în ultimul hal. La fel ca şi data trecută. Abee îl crezuse mort când îl găsise. Avea faţa acoperită de sânge, braţul îi era răsucit, iar el nu se putea gândi decât la faptul că Ted începuse să facă greşeli. Ori asta, ori Dawson îl aşteptase – ceea ce îl făcu să creadă că poate Dawson îşi făcuse propriile planuri.

Abee simţi o durere ascuţită în măruntaie, care îi declanşă valuri de greaţă. Nici mirosul din spital nu îl ajuta. Se simţea ca într-un afurisit de cuptor acolo. Singurul motiv pentru care Abee se mai afla încă în salon era acela că voia să fie prin preajmă când se trezea Ted, ca să poată afla dacă Dawson punea ceva la cale. Era uşor paranoic şi recunoscu în sinea lui că poate nu gândea limpede. Ar fi fost bine ca antibioticele să-şi facă efectul, şi asta cât mai repede.

Seara fusese un dezastru şi asta nu doar din cauza lui Ted. Hotărâse mai devreme să treacă s-o vadă pe Candy, dar când ajunse la Tidewater, jumătate din tipii din bar se adunaseră în jurul ei. Îşi dădu seama dintr-o singură privire că ea punea ceva la cale. Era îmbrăcată într-un maiou, care se lega după gât şi care dezvăluia tot ce avea ea mai de valoare, şi o pereche de pantaloni foarte scurţi, care abia dacă îi acopereau fundul. Când îl văzu intrând, ea începu brusc să se agite, ca şi când ar fi fost prinsă asupra faptului şi cu siguranţă nu se bucura să-l vadă. Vru s-o scoată afară din bar în clipa aceea, dar pentru că erau prea mulţi oameni de faţă, hotărî că s-ar putea să nu fie o idee prea bună. Ştia că vor avea o *discuţie* mai târziu, iar ea îşi va băga mînţile în

cap. Nu încăpea nicio îndoială, însă pentru moment, era mai bine să încerce să-şi dea seama de ce se fâstâcise ea atunci când intrase el în bar. Sau, mai degrabă, din cauza cui se fâstâcise.

Era limpede ca lumina zilei ce se petrecea. Era vreun tip de la bar, fără îndoială, şi chiar dacă era ameţit din cauza febrei şi simţea că stomacul îi luase foc, avea de gând să afle care dintre ei era mai exact.

Aşadar aşteptă şi, după puţin timp, identifică pe cineva care putea fi acel individ. Era un tânăr brunet care flirta puţin cam mult cu Candy ca să pară o chestie nevinovată. El o urmări cum ea îi atinge braţul individului, oferindu-i o privelişte a decolteului său atunci când îi duse berea. Tocmai se ridicase să se ocupe de problemă, când telefonul începu să-i sune. La capătul celălalt era Dawson. O clipă mai târziu, lovea furios volanul în timp ce conducea către spital. Ted stătea răşchirat pe bancheta din spate. În timp ce conducea în viteză către New Bern, el şi-o imagina pe Candy cu ratatul acela încrezut, dezbrăcându-şi maioul şi gemând în braţele lui.

Era ora la care ea ieşea de la muncă, iar acel gând îl înfurie cumplit. Ştia exact cine o conducea la maşină, iar el nu putea face nimic în privinţa asta. Trebuia să afle ce punea la cale Dawson.

*

În timpul nopţii, Ted îşi reveni, apoi îşi pierdu din nou cunoştinţa. Se simţea buimac din cauza medicamentelor şi a comoţiei, chiar şi atunci când era treaz. Însă în dimineaţa zilei următoare, nu mai simţea decât furie din cauza lui Abee, care îl tot întreba dacă Dawson era şi pe urmele lui; din cauza Ellei, care se văita, îşi făcea griji şi îşi trăgea nasul; din cauza şuşotelilor rubedeniilor lui pe care le auzea afară, pe coridor, şi care nu ştiau dacă să se teamă de el sau nu. Dar în cea mai mare parte, furia lui era concentrată asupra lui Dawson. Întins în pat, Ted încerca încă să-şi dea seama ce se întâmplase. Ultimul lucru pe care şi-l aminti, înainte să se trezească în spital, era Dawson aplecat deasupra lui. Îi luă

mult timp până să înțeleagă ceea ce îi povesteau Abee şi Ella. Într-un final, doctorii fură nevoiți să-l lege şi să-l amenințe că vor chema poliția.

De-atunci îşi păstrase calmul, ştiind că doar astfel putea să plece de-acolo. Abee şedea pe un scaun, iar Ella, pe pat, lângă el. Ea îl cocoloşea până la exasperare, iar el îşi înfrână intenția de a-i trage un dos de palmă, cu toate că era legat de pat şi nu avea cum să facă asta chiar dacă ar fi încercat. Smuci din nou legătorile, cu gândul la Dawson. Îl va omorî, nu încăpea nicio îndoială. Puțin îi păsa lui de sfatul doctorului de a mai rămâne acolo încă o noapte ca să-l monitorizeze sau de avertismentul acestuia că nu era bine să se mişte prea mult. Dawson putea părăsi oraşul în orice clipă. Când o auzi pe Ella sughițând printre suspine, el şuieră printre dinți.

— Pleacă! Vreau să vorbesc cu Abee.

Ella îşi şterse fața şi ieşi din salon fără să scoată un sunet. După ce femeia plecă, Ted se întoarse către Abee, gândindu-se că fratele lui arăta ca naiba. Era roşu la față şi transpira. Din cauza infecției. Abee trebuia să fie internat, nu el.

— Scoate-mă de-aici.

Abee se crispă când se aplecă în față.

— Vrei să te duci după el?

— Nu s-a terminat încă.

El arătă către ghips.

— Şi cum ai de gând să-i faci de hac cu brațul rupt în halul ăsta? Când n-ai fost în stare să-i faci de petrecanie ieri cu două brațe sănătoase?

— Pentru că o să vii cu mine. Mai întâi mă duci acasă să-mi iau o altă armă. Apoi, eu şi cu tine o să punem capăt poveştii ăsteia.

Abee se rezemă din nou de spătar.

— Şi de ce-aş face asta?

Ted îl privi fix în ochi, gândindu-se la îngrijorarea pe care o sesizase mai devreme, în întrebările lui Abee.

— Pentru că ultimul lucru pe care mi l-a spus înainte să-mi pierd cunoştința a fost că tu urmezi.

10

Dawson alerga pe nisipul bătătorit de pe malul apei, urmărind fără tragere de inimă păsările de mare care plonjau şi apoi ieşeau din valuri. Deşi era dimineața devreme, plaja era plină de alergători, de oameni care îşi plimbau câinii şi de copii care construiau deja castele din nisip. Dincolo de duna de nisip, oamenii stăteau pe punțile lor din lemn cu cafeaua în mână şi cu picioarele proptite pe balustradă, bucurându-se de primele ore ale dimineții.

Avusese noroc că găsise o cameră. În acea perioadă a anului, hotelurile de pe plajă erau de obicei pline ochi. Dăduse câteva telefoane până să găsească un loc unde cineva renunțase la o rezervare. Avusese de ales între o cameră în zona aceea sau un hotel în New Bern. Ținând cont că spitalul se afla în New Bern, hotărî că era mai bine să se țină departe. Trebuia să rămână nevăzut. Bănuia că Ted nu avea să renunțe prea uşor.

În ciuda eforturilor sale, nu reuşi să şi-l scoată din minte pe bărbatul brunet. Dacă nu s-ar fi dus după el, nu ar fi aflat că Ted stătea la pândă. Imaginea aceea – fantoma – îl chemase printr-un gest, iar el îl urmase, la fel cum făcuse şi când se aflase printre valurile oceanului, după ce explodase platforma.

Două întâmplări se învârteau în mintea lui, într-o cursă nesfârşită. Se poate să fi fost doar o iluzie că îi salvase viața o dată, dar şi a doua oară? Pentru prima dată începu să se întrebe dacă nu cumva vizitele bărbatului brunet aveau un scop măreț, de parcă era salvat dintr-un motiv anume, cu toate că nu ştia care ar putea fi acesta.

Încercând să scape de aceste gânduri, Dawson mări pasul, iar respirația îi deveni mai accelerată. Îşi scoase tricoul fără să încetinească şi îl folosi drept prosop ca să îşi şteargă transpirația de pe față. Îşi concentră atenția asupra cheiului din depărtare, hotărând să alerge şi mai repede până când va ajunge acolo. Câteva minute mai târziu, muşchii de la picioare îi ardeau. Alergă mai repede, încercând să se

concentreze asupra efortului pe care îl depunea ca să-şi forțeze trupul la maximum. În tot acest timp, îşi mişca ochii necontenit într-o parte şi-n alta, scrutând involuntar trecătorii de pe plajă în căutarea bărbatului brunet.

După ce ajunse la chei, în loc să încetinească, el alergă în ritm susținut până când ajunse la hotel. Pentru prima dată de când alerga, termină cursa simțindu-se mai rău decât atunci când o începuse. Se aplecă în față, încercând să-şi recapete răsuflarea, dar fără să fi găsit un răspuns concret. Simțea că lumea lui suferise o transformare majoră de când se întorsese în oraş. Totul în jurul lui părea complet schimbat. Nu din cauza bărbatului brunet sau a morții lui Tuck. Totul părea schimbat din cauza Amandei. Nu mai era o simplă amintire; ea devenise brusc reală – o versiune vibrantă şi vie a trecutului pe care nu îl uitase, de fapt, niciodată. Nu o dată îi apăruse în vis o versiune mai tânără a Amandei, iar el se întrebă dacă visurile pe care le avea cu ea se vor schimba în viitor. Cum va arăta? Nu era sigur. Tot ce ştia sigur era că atunci când se afla în compania Amandei avea un sentiment de împlinire de care puțini aveau parte de-a lungul vieții.

Forfota de pe plajă se mai linişti, vizitatorii matinali se întorceau la maşinile lor, iar cei care se aflau în concediu îşi întindeau prosoapele. Valurile se rostogoleau liniştite, iar sunetul pe care îl scoteau era hipnotizant. Dawson privi marea, cu ochii pe jumătate închişi, simțind cum îl cuprinde disperarea gândindu-se la viitor. Indiferent cât de mult ținea la ea, trebuia să accepte că Amanda avea soț şi copii. Îi fusese foarte greu să pună capăt relației o dată; gândul că trebuia să renunțe din nou la ea era insuportabil. Briza mării se înteți, şoptindu-i că timpul lui alături de ea se apropia de sfârşit. Se îndreptă către recepția hotelului, copleşit de acest gând şi dorindu-şi din tot sufletul ca situația să fi fost alta.

*

Cu cât bea mai multă cafea, cu atât se simțea mai pregătită să o înfrunte pe mama ei. Se aflau pe veranda din spate, care dădea înspre grădină. Mama ei stătea în fotoliul

din răchită, ținându-şi spatele drept. Era îmbrăcată de parcă ar fi aşteptat vizita vreunui guvernator şi analiza în amănunt evenimentele care avuseseră loc cu o seară în urmă. Părea încântată să descopere conspirații nesfârşite şi judecăți ascunse în vocile şi cuvintele pe care prietenele ei le rostiseră în timpul cinei şi a partidei de bridge.

Deoarece partida de bridge se prelungise, cu toate că Amanda sperase ca vizita să nu dureze mai mult de o oră, poate două, aceasta se terminase la zece şi jumătate. Chiar şi atunci, Amanda avu impresia că nimeni nu voia să plece acasă.Începuse să caşte, nemaiaducându-şi aminte despre ce povestea mama ei. Din punctul ei de vedere, discuțiile nu fuseseră diferite față de cele din trecut, sau de cele din orice alt orăşel. Se vorbise despre vecini, despre nepoți, despre cine preda Biblia în momentul acela, despre cum trebuia să atârni corect draperiile sau despre prețul piperat al cărnii, toate asezonate cu puțină bârfa nevinovată. Lucruri lumeşti, cu alte cuvinte, cărora mama ei reuşea să le confere o importanță internațională, indiferent cât de mult se înşela. Mama ei putea găsi defecte sau o tragedie până şi în dulapul ei, iar Amanda se bucură că aceasta nu îşi începuse litania de văicăreli decât după ce Amanda îşi terminase prima ceaşcă de cafea.

Capacitatea ei de a se concentra era afectată de faptul că nu îşi putea lua gândul de la Dawson. Încercă să se convingă că totul era sub control, dar atunci de ce avea mereu în fața ochilor părul lui negru care îi cădea peste guler, sau silueta lui în blugi, şi se gândea la cât de firească fusese prima lor îmbrățişare după sosirea lui? Era căsătorită de prea mult timp ca să nu ştie că aceste lucruri erau mai puțin importante decât prietenia simplă şi încrederea, susținute de interesele comune; câteva zile petrecute împreună după mai mult de douăzeci de ani nu erau suficiente pentru a stabili astfel de legături. Este nevoie să treacă mult timp până să-ți câştigi un prieten adevărat, iar încrederea se câştiga treptat. Femeile, gândea ea, aveau tendința să vadă în bărbați ceea ce voiau ele, cel puțin la început, şi se întrebă dacă nu făcea şi ea aceeaşi greşeală.În timp ce cugeta la aceste întrebări fără

răspuns, mama ei sporovăia întruna. Trăncănea încontinuu...

— Mă asculți? o întrebă mama ei, întrerupându-i şirul gândurilor.

Amanda lăsă ceaşca jos.

— Bineînțeles că te ascult.

— Ziceam că trebuie să-ți pui la punct tehnica.

— A trecut ceva timp de când n-am mai jucat.

— Tocmai de aceea ziceam că ar trebui să intri într-un club sau să înființezi unul, îi sugeră ea. Sau n-ai auzit partea asta?

— Scuze. Am multe pe cap azi.

— Da. Micuța ceremonie, nu?

Amanda ignoră acea remarcă ironică, pentru că nu avea niciun chef de ceartă. Exact ce îşi dorea mama ei, era convinsă. Mama ei se lăsase purtată de furie toată dimineața, reamintindu-şi discuțiile aprinse avute cu o seară înainte, care erau oarecum o justificare a inevitabilei tirade.

— Ți-am spus că Tuck a vrut să-i fie împrăştiată cenuşa, îi explică Amanda, încercând să nu ridice tonul. Şi soția lui,Clara, a fost incinerată. Poate aşa a considerat că vor fi din nou împreună.

Mama ei nu părea să o asculte.

— Cu ce să te îmbraci la un astfel de eveniment? Pare atât de... murdar.

Amanda îşi întoarse privirea spre râu.

— Nu ştiu, mamă. Nu m-am gândit la asta.

Fața mamei ei era la fel de inexpresivă şi de artificială ca şi cea a unui manechin.

— Şi copiii? Ce mai fac?

— N-am vorbit cu Jared şi cu Lynn în dimineața asta. Dar, din câte ştiu eu, sunt bine.

— Şi Frank?

Sorbi din cafea, încercând să tragă de timp. Nu voia să vorbească despre el. Nu după ce se certaseră cu o seară în urmă, aceeaşi ceartă care devenise ceva obişnuit pentru ei, aceeaşi ceartă de care el cu siguranță nu-şi mai aducea aminte. Căsătoriile, reuşite sau nu, erau caracterizate de

repetiție.

— Este bine.

Mama dădu din cap, aşteptând mai multe detalii. Amanda nu mai adăugă nimic.

Evelyn îşi aranjă tăcută şervețelul din poală, înainte să continue.

— Şi cum vei proceda azi? împrăştii pur şi simplu cenuşa acolo unde a vrut el?

— Ceva de genul ăsta.

— Ai nevoie de autorizație ca să faci asta? Nu-mi place să mă gândesc că oamenii au voie să facă treaba asta oriunde au ei chef.

— Avocatul n-a zis nimic, aşadar, sunt sigură că este în regulă. Sunt onorată că Tuck a vrut ca eu să fac parte din planul lui.

Mama ei se aplecă în față şi zâmbi afectat.

— O, am uitat, doar ați fost prieteni, zise ea.

Amanda se întoarse, sătulă de toate astea – de mama ei, de Frank, de toate dezamăgirile care deveniseră parte integrantă din viața ei.

— Da, mamă, am fost prieteni. Mi-a plăcut să petrec timp în compania lui. A fost unul dintre cei mai cumsecade oameni pe care i-am cunoscut.

Pentru prima dată, mama ei păru pusă în încurcătură.

— Unde va avea loc ceremonia?

— Ce-ți pasă? Este evident că nu eşti de acord cu asta.

— Făceam doar conversație, pufni ea. Nu trebuie să fii obraznică.

— Poate că par obraznică pentru că sufăr în tăcere. Sau poate pentru că n-ai de spus nimic încurajator. Nici măcar un: „Îmi pare rău pentru pierderea ta. Ştiu că ai ținut mult la el”. Asta spun oamenii în general atunci când moare un apropiat.

— Poate că aş fi spus dacă aş fi ştiut mai multe despre această *relație.* Însă tu m-ai mințit mereu.

— Te-ai gândit vreodată că poate tu eşti motivul pentru care a trebuit să mint?

Mama ei îşi dădu ochii peste cap.

— Nu fi ridicolă. Nu eu ți-am pus cuvintele în gură. Nu eu m-am întors acasă pe furiş. Tu ai făcut această alegere, nu eu, şi fiecare alegere are şi consecințe. Trebuie să înveți să îți asumi responsabilitatea pentru faptele tale.

— Crezi că eu nu ştiu asta? Amanda simți cum se roşeşte toată.

— Cred, spuse mama ei, rostind următoarele cuvinte apăsat, că uneori eşti puțin cam egoistă.

— Eu? zise Amanda clipind. Crezi că *eu* sunt egoistă?

— Bineînțeles, răspunse mama ei. Toată lumea este, într-o anumită măsură. Spuneam doar că tu exagerezi uneori.

Amanda se uită la ea, prea şocată ca să vorbească. Faptul că mama ei, dintre toți oamenii – *mama ei!*– sugera asta, nu făcea decât să o înfurie şi mai tare. În lumea mamei ei, oamenii nu erau decât nişte oglinzi. Îşi alese cuvintele cu grijă:

— Nu cred că este o idee bună să vorbim despre asta.

— Ba eu cred că este, răspunse mama ei.

— Pentru că nu ți-am povestit despre Tuck?

— Nu, răspunse ea. Pentru că eu consider că are legătură cu problemele pe care le ai cu Frank.

Amanda simți cum creşte furia în ea când auzi acest comentariu, însă se strădui să păstreze un ton şi o atitudine calme.

— Ce te face să crezi că aş avea probleme cu Frank?

Mama ei păstră un ton neutru, în care se simțea puțină duioşie.

— Te cunosc mai bine decât crezi tu, iar faptul că nu ai negat nimic nu face decât să întărească bănuiala mea. Nu sunt supărată pentru că preferi să nu vorbeşti despre problemele dintre voi. Vă priveşte pe tine şi pe Frank şi nimic din ce aş spune sau aş face eu nu ar fi de ajutor. Amândouă ştim asta. Căsătoria este un parteneriat, nu o democrație. Ceea ce justifică nedumerirea mea referitoare la discuțiile pe care le-ai avut cu Tuck în toți aceşti ani. După părerea mea, nu te-ai dus să îl vizitezi pe Tuck pur şi simplu. Te-ai dus pentru că simțeai nevoia să *împărtăşeşti* anumite lucruri cu el.

Mama ei tăcu şi ridică o sprânceană în aşteptarea unui răspuns. Se aşternu tăcerea, iar Amanda încercă să-şi revină din şoc. Mama ei îşi aranjă şervetul.

— Bănuiesc că vei sosi la timp pentru cină. Preferi să mâncăm în oraş sau acasă?

— Asta-i tot? izbucni Amanda. Faci presupuneri şi acuzații, apoi închizi subiectul?

Mama ei îşi împreună mâinile în poală.

— Nu l-am închis. Tu eşti cea care refuză să vorbească despre acest subiect. Dar dacă aş fi în locul tău, m-aş gândi bine la ce mi-aş dori, deoarece când te vei întoarce acasă, va trebui să iei nişte decizii în legătură cu mariajul tău. În fond, totul se rezumă la a vrea să continui sau nu. Iar asta depinde de tine în cea mai mare parte.

Cuvintele ei erau dureros de adevărate. Nu se rezuma totul doar la ea şi la Frank; mai era vorba şi despre copiii pe care îi creşteau. Amanda se simți brusc sleită de puteri. Aşează ceaşca pe farfurioară, simțind cum furia o părăseşte încetul cu încetul, lăsând în urmă o senzație pronunțată de înfrângere.

— Mai ții minte familia de vidre care se juca lângă docul nostru? întrebă ea într-un final, neaşteptând un răspuns. Când eram mică? Tata mă lua în brațe şi mă ducea afară, în spatele casei, de fiecare dată când îşi făceau apariția. Stăteam pe iarbă şi le priveam cum stropesc şi cum aleargă una după cealaltă. Pe-atunci credeam că sunt cele mai fericite animale din lume.

— Nu văd ce legătură are asta cu restul...

— Am revăzut vidrele, continuă Amanda, întrerupând-o pe mama ei. Anul trecut, când ne-am petrecut vacanța pe plajă, am vizitat acvariul de la Pine Knoll Shores. Eram nerăbdătoare să văd noua familie de vidre. Cred că i-am povestit lui Annette despre vidrele din spatele casei noastre de zeci de ori, iar ea abia aştepta să le vadă, însă când am ajuns în cele din urmă acolo, nu a mai fost la fel ca pe vremea când eram eu mică. Vidrele erau acolo, desigur, însă dormeau întinse pe o buturugă. Deşi am stat la acvariu mai multe ore, acestea nu s-au mişcat deloc. În drum spre ieşire,

Annette m-a întrebat de ce nu se jucau, iar eu nu am ştiut ce să-i răspund. După ce am plecat, m-am... întristat, pentru că ştiam exact de ce acele vidre nu se mai jucau.

Ea tăcu şi îşi plimbă degetul pe marginea ceştii de cafea, înainte să întâlnească privirea mamei sale.

— Nu erau fericite. Vidrele ştiau că nu trăiau într-un râu adevărat. Probabil că nu pricepeau cum se întâmplase asta, dar păreau să înțeleagă că se aflau într-o cuşcă din care nu puteau ieşi. Nu era viața pe care ar fi trebuit să o aibă sau pe care şi-o doreau, dar nu puteau face nimic ca să o schimbe.

Pentru prima dată de când stătea la masă, mama ei nu ştia ce să spună. Amanda împinse ceaşca de cafea deoparte înainte să se ridice de la masă. În timp ce se îndepărta, o auzi pe mama ei dregându-şi vocea. Se întoarse.

— Bănuiesc că povestea ta are şi o morală? întrebă mama ei.

Amanda schiță un zâmbet.

— Da, răspunse ea încet. Are.

11

Dawson coborî capota maşinii Stingray şi se rezemă de ea în aşteptarea Amandei. Aerul era înăbuşitor, prevestind o furtună pentru acea după-amiază. Se întrebă dacă Tuck nu avea cumva o umbrelă ascunsă pe undeva prin casă. Puțin probabil. Nu-l vedea pe Tuck folosind o umbrelă cum nu se vedea pe el purtând o rochie, dar cine ştie? După cum aflase pe propria piele, Tuck era omul surprizelor.

O umbră se mişcă pe pământ, iar Dawson urmări cu privirea un vultur pescar zburând încet în cercuri până când maşina Amandei urcă aleea. Auzi pietrişul scrâşnind sub roți când ea opri în locul umbros, lângă maşina lui.

Amanda coborî din maşină, surprinsă de pantalonii negri şi cămaşa albă şi scrobită cu care era îmbrăcat Dawson, însă hainele se asortau perfect. Cu sacoul aruncat neglijent peste umăr, el arăta prea chipeş pentru binele lui – şi atunci se gândi că vorbele mamei ei sunaseră ca o avertizare. Ea inspiră adânc, gândindu-se la ce avea să facă.

— Am întârziat? întrebă ea, îndreptându-se către el.

Dawson o privi cum se apropie. Chiar şi de la câțiva metri depărtare, razele dimineții scoteau în evidență albastrul ochilor ei, care semăna cu valurile unui lac azuriu mângâiate de razele soarelui.

— Deloc, răspunse el. Am venit mai devreme ca să mă asigur că maşina e pregătită.

— Şi?

— Se vede că cel care a reparat-o e priceput.

Ea îi zâmbi când ajunse lângă el şi, acționând sub imboldul momentului, îl sărută pe obraz. Dawson nu ştiu ce să înțeleagă din asta, fiind la fel de confuz ca şi ea. Vorbele mamei ei îi răsunară din nou în minte. Ea porni spre maşină, încercând să scape de acel moment stânjenitor.

— Ai coborât acoperişul? întrebă ea.

Întrebarea îl făcu să-şi îndrepte atenția către ea.

— M-am gândit să îl ridicăm când vom ajunge la Vandemere.

— Nu este maşina noastră.

— Ştiu, zise el. Dar trebuie să o conduc ca să mă asigur că totul funcționează cum trebuie. Crede-mă, proprietarul va dori să ştie dacă funcționează perfect înainte să iasă la plimbare seara prin oraş.

— Şi dacă se va strica?

— Nu se va întâmpla asta.

— Eşti sigur?

— Absolut.

Pe buzele ei apăru un zâmbet.

— Atunci de ce trebuie s-o testăm?

El îşi ridică mâinile, prins asupra faptului.

— Recunosc, vreau s-o conduc. Este practic un păcat ca o astfel de maşină să zacă într-un garaj, mai ales că proprietarul nu va afla, iar cheile sunt aici.

— Lasă-mă să ghicesc – după ce ne vom întoarce, vom pune maşina pe butuci şi o vom băga în marşarier, astfel încât kilometrajul să meargă în spate, corect? Ca proprietarul să nu-şi dea seama?

— Chestia asta nu funcționează.

— Ştiu. Am văzut asta când am urmărit emisiunea *Ferris Bueller's Day Off*.

Ea afişă un zâmbet atotştiutor.

El se dădu uşor în spate, contemplând-o.

— Arăți uluitor, apropo.

Când auzi cuvintele lui, ea simți cum o cuprinde un val de căldură şi se întrebă dacă va înceta vreodată să roşească în prezența lui.

— Mulțumesc, răspunse ea, dându-şi o şuviță de păr după ureche şi studiindu-l şi ea la rândul ei, păstrând însă o mică distanță între ei. Nu cred că te-am mai văzut vreodată îmbrăcat în costum. Este nou?

— Nu, dar nu-l port prea des. Doar la ocazii speciale.

— Cred că i-ar fi plăcut lui Tuck, zise ea. Ce-ai făcut aseară până la urmă?

El se gândi la Ted şi la tot ce se întâmplase, inclusiv la faptul că se mutase în hotelul de pe plajă.

— Nu mare lucru. Cum a decurs cina cu mama ta?

— N-are rost să vorbim despre asta, răspunse ea. Ea intră în maşină şi îşi trecu mâna peste volan înainte să îşi ridice privirea către el. Dar am avut o discuție interesantă azi-dimineață.

— Zău?

Ea încuviință din cap.

— M-a făcut să mă gândesc la aceste ultime două zile. La mine, la tine... la viață. La tot. Şi venind încoace, mi-am dat seama că m-am bucurat că Tuck nu ți-a povestit niciodată despre mine.

— De ce spui asta?

— Pentru că ieri, când ne aflam în garaj... Ea ezită, încercând să găsească cuvintele potrivite. Cred că am exagerat. Mă refer la modul cum m-am comportat. Şi aş vrea să-mi cer scuze.

— De ce să-ți ceri scuze?

— Mi-e greu să-ți explic. Vreau să spun că...

Când ea ezită din nou, Dawson o privi înainte să se apropie de ea.

— Eşti bine, Amanda?

— Nu ştiu, răspunse ea. Nu mai sunt sigură de nimic. Când eram tineri, lucrurile erau mult mai simple.

El ezită.

— Ce încerci să spui?

Ea îşi ridică privirea spre el.

— Trebuie să înțelegi că nu mai sunt fata care eram mai demult, zise ea. Acum sunt mamă şi soție şi, la fel ca toți ceilalți, nu sunt perfectă. Mă chinui cu alegerile pe care le-am făcut, fac greşeli şi mă întreb foarte des cine sunt cu adevărat sau ce fac sau dacă viața mea are vreun sens. Nu sunt deloc deosebită, Dawson, iar tu trebuie să ştii asta. Trebuie să înțelegi că sunt... o persoană obişnuită.

— Nu eşti obişnuită.

Cu toate că privirea ei era fermă, se vedea durerea.

— Ştiu că tu asta crezi. Dar aşa sunt. Problema este că nu există nimic obişnuit în contextul actual. Nu mă simt deloc în elementul meu. Aş fi vrut, totuşi, ca Tuck să-mi fi povestit despre tine, ca să mă fi pregătit pentru acest sfârşit de

săptămână. Fără să-şi dea seama, ea îşi atinse medalionul din argint. Nu vreau să fac o greşeală.

Dawson se mută de pe un picior pe celălalt, înțelegând exact de ce spusese ea ceea ce spusese. Era unul dintre motivele pentru care o iubise întotdeauna, chiar dacă ştia că nu trebuia să rostească acele cuvinte cu voce tare. Nu ar fi fost ceea ce ar fi vrut ea să audă. În schimb, încercă să-şi păstreze tonul blând.

— Am vorbit, am mâncat, am depănat amintiri, sublinie el. Atâta tot. N-ai făcut nimic greşit.

— Ba da. Ea zâmbi, însă nu reuşi să-şi ascundă tristețea. Nu i-am spus mamei că eşti aici. Nici soțului meu.

— Şi ai vrea? întrebă el.

Asta era întrebarea, nu? Fără să-şi dea seama, mama ei o întrebase acelaşi lucru. Ştia ce să răspundă, însă atunci, în acel moment, pur şi simplu nu reuşea să rostească acel cuvânt. În schimb, începu să clatine uşor din cap.

— Nu, şopti ea în cele din urmă.

Dawson păru că simte frica subită care o cuprinse atunci când recunoscu, şi îşi întinse mâna ca să o atingă pe a Amandei.

— Hai să mergem la Vandemere, zise el. Hai să-i aducem un ultim omagiu lui Tuck, bine?

Ea dădu din cap şi se lăsă pradă atingerii lui blânde. Simți cum o parte din ea cedează şi începu să accepte că nu mai deținea controlul a ceea ce ar putea să se întâmple în continuare.

*

Dawson o conduse în partea cealaltă a maşinii şi îi deschise portiera. Amanda se aşeză pe locul pasagerului, simțindu-se amețită în timp de Dawson luă cutia care conținea cenuşa lui Tuck din maşina sa închiriată. O aşeză pe locul din spatele scaunului şoferului, împreună cu sacoul, înainte să urce în maşină. După ce scoase hârtia cu direcțiile, Amanda îşi aşeză geanta în spatele scaunului ei.

Dawson apăsă pe pedală înainte să învârtă cheia în contact, iar motorul prinse viață cu un huruit. Îl ambală de

câteva ori, iar maşina trepidă uşor. Când maşina intră la ralanti, Dawson o scoase cu spatele din garaj şi conduse încet către şoseaua principală, încercând să evite gropile. Huruitul motorului deveni mai puțin intens atunci când traversară oraşul Oriental şi intrară pe autostrada neaglomerată.

Aşezându-se confortabil, Amanda îşi dădu seama că putea urmări totul cu coada ochiului. Dawson îşi ținea o mână pe volan, o poziție dureros de cunoscută ei datorită nenumăratelor plimbări pe care obişnuiseră să le facă împreună cu maşina. Atunci era cel mai relaxat, iar ea ştia că şi în acel moment, în timp ce schimba vitezele, el se simțea la fel. Muşchii antebrațului i se încordau, iar apoi i se relaxau.

Părul îi flutură în jurul feței când maşina prinse viteză, iar Amanda şi-l răsuci într-o coadă de cal. Motorul huruia prea tare ca să poată purta o conversație normală, iar asta îi convenea de minune. Prefera să fie singură cu gândurile ei, singură cu Dawson. Pe măsură ce străbăteau kilometri, simți cum neliniştea ei anterioară începea să se risipească, ca şi când ar fi fost îndepărtată puțin câte puțin de vântul care sufla.

Dawson păstră viteza constantă, cu toate că autostrada era liberă. Nu se grăbea nicăieri – nici ea. Amanda se afla în maşină cu bărbatul pe care îl iubise cândva, călătorind spre un loc pe care niciunul din ei nu îl ştia, şi se gândea că această idee i s-ar fi părut scandaloasă în urmă cu câteva zile. Era o idee nebunească şi inimaginabilă, dar exista şi ceva incitant. Măcar pentru puțină vreme nu mai era soție, mamă sau fiică şi, pentru prima dată în mulți ani, se simți aproape liberă.

Însă Dawson o făcuse întotdeauna să se simtă aşa. Când el îşi sprijini un cot pe geam, ea se uită pe furiş la el, încercând să se gândească la cineva care să îi semene câtuşi de puțin. În ridurile din colțul ochilor lui erau întipărite durerea şi tristețea, dar şi inteligența, iar ea se trezi că se întreabă ce fel de tată ar fi fost. Unul bun, presupuse ea. Îi era uşor să şi-l imagineze ca fiind acel gen de tată care ar

arunca o minge de baseball încoace şi-ncolo ore în şir, sau care ar încerca să împletească părul fiicei sale, chiar dacă habar n-ar avea cum se face. Era ceva chinuitor şi interzis în acest gând.

Când Dawson îşi întoarse privirea spre ea, ştiu instantaneu că se gândea la ea. Se întrebă câte nopți îşi petrecuse el pe platforma petrolieră făcând acelaşi lucru. La fel ca şi Tuck, Dawson se număra printre puținii oameni care puteau iubi doar o dată în viață, iar despărțirea nu făcuse decât să întețească acest sentiment. În urmă cu două zile, acea realizare o tulburase, însă acum înțelegea că, pentru Dawson, nu mai existase nicio altă opțiune. La urma urmei, dragostea spunea întotdeauna mai multe despre cei care o simțeau decât despre cei către care era îndreptată.

Începu să bată briza dinspre sud, aducând cu ea mirosul mării. Amanda închise ochii, savurând clipa. Când ajunseră în cele din urmă la marginea oraşului Vandemere, Dawson desfăcu hârtia cu direcțiile pe care i-o dăduse Amanda şi aruncă o privire peste ea, apoi dădu din cap.

Vandemere semăna mai mult cu un cătun decât cu un oraş, trăind acolo doar câteva sute de oameni. Ea zări câteva case răspândite la o oarecare depărtare de şosea şi un magazin universal, care avea în față o singură pompă de benzină. Un minut mai târziu, Dawson vira pe un drum de țară, brăzdat de făgaşe, la ieşirea de pe autostradă. Amanda nu-şi imagină cum de reuşise să-l vadă, deoarece era aproape invizibil de pe autostradă din cauza tufişurilor. Îşi continuară drumul, luând cu grijă curbele şi ocolind trunchiurile copacilor doborâți de furtuni. Motorul, care huruise cu putere pe autostradă, amuțise, de parcă fusese înghițit de peisajul luxuriant care îi înconjura. Pe măsură ce înaintau, drumul de pământ se îngusta şi mai mult, iar ramurile joase acoperite cu muşchi spaniol atingeau uşor maşina în timp ce trecea pe sub ele. Azaleele, cu florile lor bogate şi sălbatice, concurau cu *kudzu* pentru lumina soarelui, obstrucționând vederea.

Dawson se aplecă înspre volan, luând virajele uşoare, atent să nu zgârie vopseaua maşinii. Deasupra, soarele se

ascunse după un nor, făcând ca lumea verde care îi înconjura să se întunece.

De îndată ce trecură de câteva curbe, drumul începu să se lărgească uşor.

— E absurd, zise ea. Eşti sigur că am luat-o pe unde trebuie?

— Aşa scrie pe hartă.

— De ce este aşa de departe de şosea?

Dawson ridică din umeri, la fel de nedumerit ca şi ea, dar după ce trecură de ultima curbă, el opri brusc maşina şi amândoi îşi dădură imediat seama care era răspunsul.

12

Ultima porțiune de drum se termina în fața unei căsuțe, adăpostite de o pădurice de stejari bătrâni. Construcția degradată din cauza intemperiilor, cu zugrăveală scorojită şi obloane care începuseră să se înnegrească pe margini, era prevăzută la intrare cu o verandă mică din piatră, încadrată de coloane albe. De-a lungul anilor, vița-de-vie se încolăcise în jurul uneia dintre coloane, urcând către acoperiş. Pe marginea verandei se afla un scaun din metal, iar într-un colț, aducând o pată de culoare acelei lumi verzi, stătea un ghiveci mic cu muşcate înflorite.

Însă atenția le fu atrasă inevitabil de florile de câmp. Erau cu miile, un covor de flori care se întindea până aproape de treptele căsuței, o mare de roşu, portocaliu, violet, albastru şi galben care ajungea aproape până la brâu, legănându-se în adierea vântului. Sute de fluturi zburau deasupra acestui covor, care semăna cu nişte valuri multicolore care se unduiau sub soare. Câmpul era mărginit de un gard mic din şipci, abia zărindu-se de tufele de crini şi gladiole.

Amanda se uită uimită la Dawson, apoi privi din nou câmpul cu flori. Părea un tărâm de basm, o întruchipare a raiului. Chiar dacă ea se întrebă cum şi când le plantase Tuck, Amanda ştiu că acesta plantase florile pentru Clara. Le sădise acolo pentru a-i arăta cât de mult însemna ea pentru el.

— Este incredibil! zise ea, cu respirația întretăiată.

— Ai ştiut de asta? o întrebă el cu aceeaşi voce mirată.

— Nu, răspunse ea. A fost micul lor secret.

În timp ce rostea aceste cuvinte, Amanda şi-o imagina pe Clara şezând pe verandă în timp ce Tuck stătea rezemat de o coloană, admirând frumusețea îmbătătoare a florilor din grădină. Dawson îşi luă în cele din urmă piciorul de pe frână, iar maşina îşi continuă drumul spre casă. Culorile se estompau ca nişte picături de acuarelă care se întindeau către soare.

După ce parcară lângă casă, cei doi coborâră din maşină şi

continuară să admire peisajul. Printre flori şerpuia o cărăruie îngustă. Păşiră hipnotizați în acea mare de culori care se întindea sub cerul presărat pe alocuri cu nori. Soarele apăru de după un nor, iar Amanda simți cum căldura acestuia împrăştia mirosul parfumat care o înconjura. Simți cum i se trezesc toate simțurile, de parcă ziua respectivă fusese creată special pentru ea.

Păşind alături de ea, Dawson o luă de mână. Ea nu şi-o retrase, gândindu-se cât de natural părea totul, şi simți anii îndelungați de muncă grea gravați în bătăturile lui. Palmele îi erau brăzdate de răni micuțe, însă atingerea lui era neaşteptat de blândă, iar atunci ea realiză brusc că şi Dawson ar fi aranjat o astfel de grădină pentru ea dacă ar fi ştiut că şi-o dorea.

Pentru totdeauna. El gravase aceste cuvinte în masa de lucru a lui Tuck. O promisiune adolescentină, nimic mai mult, însă cu toate astea, el reuşise să o păstreze vie. Simțea puterea acelei promisiuni în acel moment, deoarece umplea spațiul dintre ei în timp ce se plimbau printre flori. Undeva în depărtare, ea auzi bubuitul înăbuşit al tunetului, şi avu sentimentul ciudat că i se adresa ei, îndemnând-o să asculte.

Umărul ei îl atinse pe-al lui, iar ea simți cum îi creşte pulsul.

— Mă întreb dacă florile astea cresc singure sau dacă a trebuit să le planteze în fiecare an, cugetă el.

Sunetul vocii lui o trezi din visare.

— Ambele, răspunse ea. Vocea îi sună ciudat chiar şi în propriile urechi. Le recunosc pe unele dintre ele.

— Aşadar, a venit aici mai devreme, anul acesta? Ca să planteze semințele?

— Aşa se pare. Văd nişte tulpini de traista-ciobanului. Avea şi mama acasă. Se ofileşte când vine iarna.

Îşi petrecură următoarele minute plimbându-se pe cărăruie în timp ce ea îi arăta plantele anuale pe care le cunoştea: echinaceea, stele strălucitoare, zorele şi ochiul-boului, care erau amestecate cu cele perene, precum florile de nu-mă-uita, pălăriile mexicane şi macii orientali. Grădina nu părea să aibă o structură anume, de parcă Dumnezeu şi

natura făcuseră alte planuri în ciuda celor ale lui Tuck. Însă, într-un fel sau altul, nota aceea de sălbăticie aducea un plus de frumusețe grădinii, în timp ce se plimbau prin acea expoziție haotică de culori, ea nu se putea gândi la altceva decât la faptul că se bucura că Dawson era cu ea ca să poată admira împreună priveliştea.

Vântul se înteți, răcorind aerul şi aducând cu el mai mulți nori. Ea continuă să admire peisajul, iar el îşi ridică ochii spre cer.

— Vine furtuna, observă el. Cred c-ar trebui să ridic acoperişul maşinii.

Amanda încuviință din cap, dar nu îl lăsă de mână. O parte din ea se temea că s-ar putea să nu i-o mai ia, că nu se va mai ivi ocazia. Dar el avea dreptate; norii deveneau din ce în ce mai negri.

— Ne vedem înăuntru, zise el cu o voce şovăielnică şi îşi desprinse încet degetele dintr-ale ei.

— Crezi că uşa este descuiată?

— Aş putea paria pe asta. El zâmbi. Ne vedem într-un minut.

— Îmi iei şi mie geanta, te rog?

El dădu din cap şi, în timp ce îl urmărea cu privirea, ea îşi aduse aminte că înainte să ajungă să-l iubească, fusese înnebunită după el. Începuse ca o simpatie copilărească, de genul celei care o făcea să-i mâzgălească numele pe caiet în timp ce ar fi trebuit să-şi facă temele. Nimeni, nici măcar Dawson, nu aflase că nu ajunseseră parteneri la ora de chimie din pură întâmplare. Când profesorul îi rugase pe elevi să îşi aleagă partenerul, ea se scuzase ca să meargă la toaletă, iar când se întorsese, Dawson rămăsese, ca de obicei, singur. Prietenii ei îi aruncaseră priviri compătimitoare, însă ea jubila în sinea ei că va putea petrece timpul alături de acel băiat tăcut şi misterios care părea mai înțelept decât ar fi trebuit să fie la vârsta lui.

În acel moment, când el se apropia de maşină, istoria părea că se repetă, iar ea simți din nou acea emoție. El avea acel ceva care îi vorbea doar ei, o legătură căreia îi dusese dorul în toți acei ani în care fuseseră despărțiți. Ea ştia că,

într-o oarecare măsură, îl aşteptase tot aşa cum o aşteptase şi el.

Nu îşi putea imagina să nu îl mai vadă vreodată; nu accepta ca Dawson să se transforme într-o simplă amintire. Soarta – în întruchiparea lui Tuck – intervenise şi, în timp ce se îndrepta către căsuță, ea ştiu că trebuia să existe un motiv. Toată această întâmplare trebuia să însemne ceva. Trecutul nu mai exista, doar viitorul le mai rămăsese.

*

Uşa de la intrare era descuiată, după cum bănuise şi Dawson. Când intră în căsuță, primul gând al Amandei fu că acela era locul de refugiu al Clarei. Cu toate că avea aceleaşi podele din pin zgâriate, aceleaşi lambriuri din cedru şi aproape aceeaşi amenajare interioară ca şi casa din Oriental, pe canapea se aflau perne viu colorate, iar pe pereți erau aranjate cu măiestrie fotografii alb-negru. Lambriul din lemn de cedru fusese bine şlefuit şi vopsit în albastru-deschis, iar prin ferestrele mari pătrundea lumina naturală, care inunda încăperile. Mai existau două rafturi albe în perete, pline cu cărți şi despărțite de figurine din porțelan, pe care Clara le colecționase de-a lungul anilor. Pe spătarul unui fotoliu era aşezată o cuvertură, cu un model complicat, cusut de mână, iar pe măsuțele rustice nu se afla nici urmă de praf. Într-o parte şi în cealaltă a încăperii se aflau două lămpi cu picior, iar lângă radioul din colț, stătea atârnată o versiune mai mică a fotografiei de la aniversarea celor doi.

Ea îl auzi pe Dawson păşind în urma ei în căsuță. Rămase tăcut în prag, cu sacoul şi cu geanta ei în mână, la fel de uluit ca şi ea.

Ea nu îşi putu ascunde uimirea.

— Uluitor, nu-i aşa?

Dawson intră încet în încăpere.

— Mă întreb dacă nu am greşit cumva casa.

— Nu-ți face griji, zise ea, arătând către fotografie. Aceasta este casa. Este clar locuința Clarei, nu a lui, iar el n-a schimbat nimic.

Dawson îşi aşează sacoul pe spătarul unui scaun, şi geanta

Amandei lângă acesta.

— Nu-mi aduc aminte ca locuința lui Tuck să fi fost vreodată atât de curată. Cred că Tanner a angajat pe cineva care să pregătească locul pentru noi.

„Fără îndoială", gândi Amanda. Îşi aminti că Tanner menționase despre planurile lui de a merge acolo şi despre instrucțiunile lui de a face această călătorie doar în ziua următoare întâlnirii lor. Faptul că găsiseră uşa descuiată nu făcea decât să le confirme bănuielile.

— Ai vizitat şi restul casei? o întrebă el.

— Încă nu. Am fost prea preocupată să-mi dau seama unde-i da voie Clara lui Tuck să se aşeze. Este limpede că nu l-a lăsat să fumeze înăuntru.

El arătă cu degetul peste umăr, în direcția uşii deschise.

— Ceea ce explică scaunul de pe verandă. Probabil că acolo îl punea să stea.

— Chiar şi după ce-a murit?

— Poate îi era teamă să nu îşi facă apariția fantoma ei şi să îl certe că fumează înăuntru.

Ea zâmbi, apoi începură să inspecteze şi restul căsuței. Se atinseră uşor când traversară camera de zi. La fel ca şi în casa din Oriental, bucătăria se afla în spate, cu privelişte la râu, însă aici amprenta Clarei se vedea peste tot, de la dulapurile albe cu ornamentele complicate în formă de spirală până la faianța alb cu albastru din spatele chiuvetei. Pe aragaz se afla un ceainic, iar în vaza de pe blatul mobilei, nişte flori culese, fireşte, din grădina din față. Sub fereastră se afla o masă; pe ea se odihneau două sticle cu vin, roşu şi alb, alături de două pahare curate.

— Devine previzibil deja, comentă Dawson când observă sticlele.

Ea ridică din umeri.

— Există lucruri şi mai rele.

Admirară tăcuți privelişte pe fereastra care dădea înspre Bay River. În timp ce stăteau unul lângă celălalt, Amanda profită de linişte, bucurându-se de acel sentiment de familiaritate. Simțea cum pieptul lui Dawson se ridica şi cobora în timp ce acesta respira şi fu nevoită să-şi înăbuşe

dorința de a-l lua de mână. Se întoarseră la unison de la fereastră şi îşi continuară turul.

Față în față cu bucătăria se afla un dormitor în care domnea un pat confortabil cu baldachin. Draperiile erau albe, iar pe masa de scris nu era nici dezordinea, nici zgârieturile care existau pe mobila lui Tuck din Oriental. Pe fiecare noptieră se afla acelaşi gen de veioză din cristal, iar pe peretele opus dulapului era atârnat un tablou impresionist, care înfățişa un peisaj.

Din dormitor se intra într-o baie prevăzută cu o cadă cu picioare; genul de cadă pe care Amanda şi-o dorise întotdeauna. O oglindă antică atârna deasupra chiuvetei, iar ea îşi surprinse reflexia alături de-a lui Dawson. Era prima oară când avea o imagine cu ei doi împreună de când reveniseră în Oriental. Îi trecu prin minte că în adolescență nu îşi făcuseră niciodată o poză împreună, ca un cuplu. Vorbiseră despre asta, dar nu mai apucaseră s-o facă.

Regreta asta acum, dar ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi avut o fotografie? Ar fi vârât-o undeva, într-un sertar, şi ar fi uitat de ea, apoi ar fi descoperit-o din când în când de-a lungul anilor? Sau ar fi ascuns-o undeva, într-un loc ştiut numai de ea? Nu avea de unde să ştie, dar văzând chipul lui Dawson alături de-al ei în oglinda din baie se simți invadată de un sentiment de intimitate. De mult timp n-o mai făcuse cineva să se simtă atrăgătoare însă, în acel moment, aşa se simțea. Ştia că era atrasă de Dawson. Adora felul în care el o privea, precum şi mişcările leneşe ale trupului lui; era din ce în ce mai conştientă de felul instinctiv în care se înțelegeau unul pe altul. În ciuda faptului că se revăzuseră doar de câteva zile, ea avea încredere în el instinctual şi ştia că îi putea spune orice. Avuseseră o discuție în contradictoriu în prima seară la cină, adevărat, iar apoi în legătură cu familia Bonner, dar existase şi o sinceritate fățişă în spusele lor. Nu existaseră nici înțelesuri ascunse, nici încercări secrete de a se judeca unul pe celălalt. Pe cât de aprinse fuseseră discuțiile lor, pe atât de repede se stinseseră.

Amanda continuă să îl studieze pe Dawson în oglindă. El se întoarse şi îi surprinse privirea în imaginea reflectată.

Continuând să se uite la ea, el îşi întinse mâna şi îi îndepărtă uşor o şuviță de păr care îi acoperea ochii. Apoi dispăru, lăsând-o cu certitudinea că, indiferent de consecințe, viața ei se schimbase deja irevocabil, într-un mod pe care ea nu îl crezuse posibil.

*

După ce îşi luă geanta din camera de zi, Amanda îl găsi pe Dawson în bucătărie. Acesta deschisese o sticlă cu vin şi umpluse cele două pahare. Îi întinse unul, apoi ieşiră tăcuți pe verandă. Norii negri se adunaseră la orizont, aducând cu ei un văl subțire de ceață. Pe malul abrupt şi împădurit care ducea la râu, frunzişul căpătase o nuanță de verde-închis.

Amanda puse deoparte paharul şi scotoci prin geantă. Scoase două dintre plicuri, întinzându-i-l lui Dawson pe cel adresat lui, iar pe cel care trebuia să-l deschidă înainte de ceremonie îl ținu în poală. Privi cum Dawson îl pliază pe al lui şi îl vâră în buzunarul de la spate.

Amanda îi întinse plicul nescris.

— Eşti pregătit?

— Mai mult ca niciodată.

— Vrei să-l deschizi tu? Trebuie să îl citim înainte de ceremonie.

— Nu, dă-i drumul, zise el, aducându-şi scaunul mai aproape. Îl voi citi de aici.

Amanda ridică colțul sigiliului, apoi îl dezlipi uşor. Când desfăcu scrisoarea, fu şocată de mâzgăliturile de pe paginile scrisorii. Pe ici, pe colo, unele cuvinte erau barate, iar rândurile neregulate arătau o slăbiciune generală care reflecta vârsta lui Tuck. Era o scrisoare lungă, de trei pagini scrise pe față şi pe verso, iar Amanda se întrebă cât timp îi luase lui Tuck să o scrie. Era datată din 14 februarie, anul curent. Sfântul Valentin. Într-un fel sau altul, se potrivea.

— Gata? întrebă ea.

Când Dawson încuviință din cap, Amanda se aplecă în față şi începură să citească amândoi.

Amanda şi Dawson,

Vă mulțumesc că ați venit. Şi vă mulțumesc pentru că faceți asta pentru mine. Nu am ştiut la cine să apelez.

Nu mă prea pricep la scris, aşadar, presupun că cea mai bună cale de a începe este să vă spun că aceasta este o poveste de dragoste. A mea şi a Clarei, mai exact, şi, deşi aş putea să vă plictisesc cu detalii referitoare la perioada de curtare sau la primii ani de căsnicie, povestea noastră – partea pe care veți dori să o aflați – începe, de fapt, în 1942. Eram căsătoriți deja de trei ani, iar ea pierduse prima sarcină. Ştiam cât de mult suferea, la fel şi eu pentru că nu puteam face nimic.Momentele de grea cumpănă îi îndepărtează pe unii oameni. Dar pe alții, cum eram noi, îi apropie şi mai mult.

Dar mă îndepărtez de la subiect. Apropo, ți se întâmplă des după ce îmbătrâneşti. Aşteptați şi veți vedea.

După cum spuneam, era în 1942 şi ca să sărbătorim aniversarea noastră, am mers să vedem Pentru mine şi prietena mea, *cu Gene Kelly şi Judy Garland. Era pentru prima oară când vizionam un film la cinematograf şi pentru asta a trebuit să mergem cu maşina până în Raleigh. După ce s-a terminat şi s-au aprins luminile, am rămas în scaunele noastre, căzuți pe gânduri. Mă îndoiesc că l-ați văzut, aşa că n-am să vă plictisesc cu prea multe detalii, dar filmul este despre un bărbat care se mutilează ca să nu participe la Marele Război, apoi trebuie să o cucerească din nou pe femeia pe care o iubeşte şi care îl consideră un laş. Pe vremea aceea primisem şi eu o înştiințare de la Armată, deci mă identificam oarecum cu acțiunea, deoarece nici eu nu voiam să o părăsesc pe iubita mea ca să merg la război. Niciunul nu voia să se gândească la asta. Am vorbit despre melodia tematică ce avea acelaşi titlu ca şi filmul. A fost cel mai uşor de reținut şi cel mai frumos cântec pe care l-am auzit vreodată. La întoarcere, l-am cântat neîncetat. O săptămână mai târziu, m-am înrolat în flota militară.*

Este oarecum ciudat, mă refer la faptul că urma să mă

alătur Armatei şi ştiind ceea ce ştiu acum, Armata ar fi fost locul potrivit pentru mine dacă stăm să ne gândim ce pot scoate dintr-un motor şi la faptul că eu nu ştiu să înot. Aş fi putut ajunge în parcul auto unde m-aş fi ocupat de autocamioanele şi jeepurile care urmau să străbată Europa. Armata nu e prea eficientă dacă vehiculele nu funcționează cum trebuie, nu? Chiar dacă nu eram decât un băiat de la țară, ştiam că Armata te trimite acolo unde vrea ea, nu unde îți doreşti tu, iar oamenii ştiau deja că era doar o chestiune de timp înainte să plecăm în Europa. Ike[3] *tocmai pătrunsese în Africa deNord. Aveau nevoie de infanterie, de soldați pedeştri, şi, oricât de încântat eram că vom lupta împotriva lui Hitler, gândul că urma să mă alătur infanteriei nu mă prea mulțumea.*

Pe peretele biroului de înrolare se afla un poster de recrutare. Pentru flota militară. Man the Gun, *scria pe el. Înfățişa un bărbat cu bustul dezgolit care încărca un obuz, iar ceva în legătură cu acest poster mi-a atras atenția. „Pot să fac şi eu asta, mi-am zis." Prin urmare, m-am dus la biroul flotei militare, nu la cel al Armatei şi m-am înrolat pe loc. Când am ajuns acasă, Clara a plâns ore în şir. Apoi m-a făcut să-i promit că mă voi întoarce înapoi la ea. Iar eu i-am promis.*

Am primit instructajul de bază şi am urmat şcoala de artilerie. Apoi, în noiembrie 1943, am fost trimis pe USSJohnston,*un distrugător care se afla în largul Pacificului. Să nu credeți niciodată când vi se spune că dacă eşti în flota militară este mai puțin periculos decât în Armată sau în Marină. Sau mai puțin înspăimântător. Te afli la mila navei, nu deții controlul, pentru că dacă nava se scufundă, mori şi tu. Dacă se întâmplă să cazi peste bord, mori, căci niciun vas din convoi nu va risca să se oprească şi să te salveze. Nu poți fugi, nu te poți ascunde, iar gândul că nu deții controlul îți intră în cap şi nu-ți mai dă pace. N-am fost niciodată mai speriat ca atunci când*

[3] Poreclă dată preşedintelui Statelor Unite, Dwight D. Eisenhower (n.tr.).

am fost în flota militară. Bombe şi fum peste tot, iar de pe punte se trăgea încontinuu. Tunurile bubuie, iar zgomotul este infernal, aşa cum n-ai mai auzit niciodată. Poate de zece ori mai puternic decât bubuitul tunetului, deşi nu se compară. În timpul marilor bătălii, avioanele japoneze Zero bombardau neîncetat flota, iar obuzele ricoşau în toate direcțiile. În tot acest timp, tu trebuie să-ți vezi de treaba ta, ca şi când nu s-ar întâmpla nimic nefiresc.

În octombrie 1944, ne aflam în largul Samarei şi ne pregăteam să invadăm Filipinele. În grupul nostru existau treisprezece nave, ceea ce pare mult, dar în afară de portavion, majoritatea erau distrugătoare şi vase de escortă, aşadar, nu prea aveam cine ştie ce artilerie. Apoi, la orizont am zărit făcându-şi apariția ceea ce părea o întreagă flotă japoneză.Patru vase de război, opt crucişătoare, unsprezece distrugătoare, pornite cu toatele să ne trimită pe fundul oceanului. Mai târziu, am auzit pe cineva spunând că eram precum David în fața lui Goliat, doar că noi nu aveam nici praştie. Şi avea dreptate. Tunurile noastre nici măcar nu răzbăteau până la ele în momentul în care s-a deschis focul. Şi-atunci ce să facem? Ştiind că nu aveam nicio şansă? Am pornit la atac. „Bătălia din Golful Leyte" îi spune acum. Ne-am îndreptat țintă către ei. Eram pe primul vas care a deschis focul, primul care a lansat fum şi torpile şi am reuşit să nimerim atât crucişătorul, cât şi vasul de război. Am provocat daune serioase. Dar pentru că ne aflam în prima linie, am fost primii care ne-am scufundat. Două crucişătoare inamice s-au apropiat de noi şi au deschis focul, apoi am fost doborâți. La bord se aflau 327 de oameni, iar 186, dintre care prieteni apropiați ai mei, au murit în acea zi. Eu m-am numărat printre cei 141 care au supraviețuit.

Pun rămăşag că vă întrebați de ce vă povestesc toate astea – probabil credeți că bat câmpii din nou – aşa că mai bine ar fi să trec la subiect. Pe plută, în mijlocul acelei bătălii care se dezlănțuise în jurul nostru, mi-am dat seama că nu îmi mai era teamă. Brusc, am ştiut că voi scăpa cu viață, pentru că povestea mea şi a Clarei nu

luase încă sfârşit şi am simțit cum mă inundă un sentiment de liniște. N-aveți decât să-i spuneți şoc din cauza exploziei, dacă vreți, însă eu ştiu ce ştiu, şi chiar acolo, sub un cer brăzdat de explozii şi de fum, mi-am adus aminte de aniversarea noastră din urmă cu doi ani şi am început să cânt Pentru mine şi prietena mea, *la fel cum cântasem cu Clara pe drumul de întoarcere de la Raleigh. Cântam din toți rărunchii, de parcă n-aveam nicio grijă, pentru că ştiam că mă va auzi Clara cumva şi va înțelege că nu avea niciun motiv să se îngrijoreze. Îi făcusem o promisiune, înțelegeți? Şi nimic, nici măcar faptul că mă scufundam în Pacific, nu putea să mă oprească să nu o îndeplinesc.*

E o nebunie, ştiu. Dar după cum ziceam, am fost salvat. Primăvara următoare, am fost repartizat pe o altă navă care transporta puşcaşii marini la Iwo Jima. Apoi războiul a luat sfârşit şi m-am întors acasă. N-am vorbit despre război după ce m-am întors. N-am putut. Nici măcar un cuvânt. Era prea dureros, iar Clara a înțeles acest lucru. Încetul cu încetul, ne-am văzut în continuare de viața noastră. În 1955, am început să construim căsuța de aici. Eu m-am ocupat aproape de tot. Într-o după-masă, după ce mi-am terminat treaba pe ziua respectivă, m-am dus la Clara, care croşeta la umbră. Am auzit-o cântând Pentru mine şi prietena mea.

Am încremenit, iar amintirile din război au venit de-a valma. Nu mă mai gândisem la acel cântec de multă vreme. Nu i-am povestit niciodată ce s-a întâmplat în acea zi pe plută. Trebuie să fi observat ceva pe chipul meu, pentru că m-a privit îndelung.

— E de la aniversarea noastră, mi-a zis ea, apoi şi-a văzut în continuare de croşetat. Nu ți-am spus niciodată, dar când ai fost în flota militară, am avut un vis, a continuat ea. Se făcea că mă aflam pe un câmp cu flori şi chiar dacă nu te puteam vedea, te auzeam cum îmi cântai acest cântec, iar când m-am trezit, nu mi-a mai fost teamă. Până atunci, îmi era mereu teamă că nu te vei mai întoarce.

Am rămas pe loc, ca trăsnit.

— N-a fost un vis, i-am zis eu într-un sfârşit.

Ea a zâmbit şi mi s-a părut că se aştepta la acest răspuns.

— Ştiu. După cum îți ziceam, te-am auzit.

După aceea, gândul că între Clara şi mine exista o legătură puternică – spirituală, ar zice unii – nu mi-a mai dat pace. Prin urmare, câțiva ani mai târziu m-am apucat de grădină şi am adus-o aici cu ocazia aniversării noastre ca să i-o arăt. Pe-atunci nu era cine ştie ce, nu semăna cu cea de acum, dar ea a jurat că era cel mai frumos loc din lume. Anul următor am mai arat un petic de pământ şi am mai plantat şi alte semințe, fredonând în tot acest timp cântecul nostru. Am făcut acelaşi lucru în fiecare an până când şi-a dat duhul. I-am împrăştiat cenuşa aici, în locul pe care ea l-a iubit atât de mult.

După ce-a murit ea, am fost dărâmat. Eram furios, apoi am început să trag la măsea şi să nu mai fiu eu însumi. N-am mai lucrat pământul, n-am mai plantat şi n-am mai cântat, deoarece Clara nu mai era şi nu mai aveam niciun motiv să întrețin grădina. Uram lumea şi nu mai voiam să trăiesc. Nu o dată mi-a trecut prin cap să mă sinucid, dar apoi a apărut Dawson. Mi-a prins bine să-l ştiu prin preajmă. Într-un fel sau altul m-a ajutat să-mi aduc aminte că aparțineam acestei lumi, că scopul meu pe acest pământ nu fusese încă îndeplinit. Dar apoi mi-a fost luat şi el. După aceea, am venit aici şi am văzut locul pentru prima oară după mulți ani. Cu toate că nu mai era sezonul lor, unele flori erau încă înflorite şi, cu toate că nu ştiu de ce, când am cântat cântecul nostru, am început să plâng. Plângeam după Dawson, presupun, dar îmi plângeam şi mie de milă. Dar, în special, plângeam după Clara.

Atunci a început totul. Seara târziu, când am ajuns acasă, am văzut-o pe Clara prin fereastra din bucătărie. Chiar dacă nedesluşit, o auzeam fredonând cântecul nostru. Însă era neclară, nu în carne şi oase, şi până am intrat eu în casă, ea dispăruse. Drept urmare, m-am

întors la căsuță şi am început din nou să plantez. Am pregătit terenul, cum se zice, şi am văzut-o din nou, de astă dată pe verandă. Câteva săptămâni mai târziu, după ce am împrăştiat semințele, ea a început să îşi facă apariția regulat, poate o dată pe săptămână, şi am reuşit să mă apropii de ea înainte să dispară. Apoi, după ce au înflorit bobocii, am venit aici şi m-am plimbat printre flori, iar când m-am întors acasă am putut să o văd şi să o aud clar. Stătea pe verandă şi mă aştepta, de parcă s-ar fi întrebat de ce îmi luase atât de mult timp să înțeleg. Astfel stau lucrurile de atunci.

E parte din flori, înțelegeți? Cenuşa ei a făcut ca florile să crească şi, cu cât creşteau mai mult, cu atât mai vie devenea ea. Atâta vreme cât îngrijesc florile, Clara va găsi o cale să se întoarcă la mine.

Prin urmare, de aceea vă aflați voi aici şi de aceea v-am rugat să faceți asta pentru mine. Acesta este locul nostru, un colț micuț de lume unde dragostea face totul posibil. Cred că voi doi, mai mult decât oricine altcineva, veți înțelege asta.

Dar acum a venit momentul să o însoțesc. A venit momentul să cântăm împreună. Mi-a venit vremea şi nu regret nimic. Sunt din nou împreună cu Clara şi acesta este locul unde mi-am dorit întotdeauna să fiu. Dați-mi cenuşa vântului şi florilor şi nu plângeți după mine. Aş vrea, în schimb, să zâmbiți în amintirea noastră; zâmbiți bucuroşi în amintirea mea şi a fetei mele.

Tuck

Dawson se aplecă în față, rezemându-şi coatele pe coapse, şi încercă să şi-l imagineze pe Tuck scriind acea scrisoare. Nu semăna deloc cu bărbatul laconic şi necioplit care îi oferise găzduire. Acesta era un Tuck pe care Dawson nu îl întâlnise niciodată, o persoană pe care Dawson nu o cunoscuse niciodată.

Amanda avea o expresie blândă când împături scrisoarea cu mare grijă ca să n-o rupă.

— Ştiu cântecul despre care vorbeşte, zise ea după ce puse

scrisoarea în geantă. L-am auzit cântându-l odată când stătea în balansoar. Când l-am întrebat despre el, nu mi-a dat un răspuns clar. În schimb, mi l-a pus să-l ascult la pick-up.

— Acasă la el?

Ea încuviință din cap.

— Îmi amintesc că mi s-a părut molipsitor, însă Tuck şi-a închis ochii, părând că se lasă... copleşit de el. Când s-a terminat, s-a ridicat şi a pus deoparte discul. Atunci n-am ştiut ce să înțeleg din comportamentul lui. Însă acum mi-e clar. Ea se întoarse către el. O chema pe Clara.

Dawson îşi învârti uşor paharul cu vin.

— Îl crezi? Mă refer la ce spune în legătură cu Clara?

— Nu l-am crezut. Aproape deloc, de fapt. Însă acum nu mai sunt atât de sigură.

Tunetul bubuia în depărtare, aducându-le din nou aminte motivul pentru care veniseră acolo.

— Cred că a sosit momentul, spuse Dawson.

Amanda se ridică în picioare, îşi îndreptă cutele pantalonilor şi coborâră împreună în grădină. Vântul sufla uşor, însă ceața devenise mai densă. Prospețimea dimineții dispăruse, lăsând locul după-amiezei mohorâte, care reflecta povara întunecată a trecutului.

După ce Dawson luă cutia, ei găsiră cărăruia care ducea în mijlocul grădinii. Părul Amandei flutura în vânt, iar Dawson o privi cum îşi trece degetele prin el, încercând să şi-l aranjeze. Ajunseră în mijlocul grădinii şi rămaseră pe loc.

Dawson simțea greutatea cutiei pe care o ținea în mâini.

— Ar trebui să spunem câteva cuvinte, murmură el.

Când ea încuviință din cap, el începu primul, aducând un omagiu celui care îi oferise un acoperiş deasupra capului şi care devenise prietenul lui. La rândul ei, Amanda îi mulțumi lui Tuck pentru că fusese confidentul ei şi îi spuse că ajunsese să țină la el ca la un tată. Când terminară, vântul se înteți dintr-odată, iar Dawson îndepărtă capacul.

Cenuşa îşi luă zborul, formând vârtejuri deasupra florilor şi, în timp ce privea scena, Amanda nu se putu abține să nu se gândească la faptul că Tuck o căuta pe Clara, că o chema

pentru ultima oară.

*

Se retraseră apoi în casă şi, în liniştea aceea reconfortantă, gândurile lor zburară la Tuck. Afară începuse să plouă. O ploaie neîntreruptă, însă nu torenţială, asemenea unei averse liniştite de vară, care venea ca o binecuvântare.

Când li se făcu foame, fugiră prin ploaie la maşină şi coborâră drumul şerpuitor care dădea în autostradă. Deşi s-ar fi putut întoarce în Oriental, porniră spre New Bern. În centrul orăşelului, găsiră un restaurant numit The Chelsea. Era aproape gol când ajunseră ei, însă înainte să plece, fiecare masă fusese deja ocupată.

Ploaia se opri pentru o perioadă scurtă de timp, iar ei profitară şi se plimbară pe trotuarele liniştite, intrând în magazinele care mai erau încă deschise. Când Dawson intră într-un anticariat, Amanda profită de ocazie şi rămase afară ca să sune acasă. Vorbi cu Jared şi cu Lynn înainte să îl sune pe Frank. O sună şi pe mama ei şi îi lăsă un mesaj pe robot, anunţând-o că s-ar putea să întârzie şi o rugă să lase uşa descuiată. Ea închise tocmai când se apropie Dawson şi simţi o durere subită la gândul că seara avea să ia sfârşit în curând. Ca şi când i-ar fi citit gândul, Dawson îi oferi braţul, iar ea se conformă, apoi se întoarseră agale la maşină.

Când ajunseră pe autostradă, începu din nou să plouă. Ceaţa deveni mai deasă aproape imediat după ce traversară Râul Neuse. Fuioare de pâclă înaintau dinspre pădure ca nişte degete fantomatice. Farurile nu prea reuşeau să lumineze şoseaua, iar copacii păreau să absoarbă şi puţina lumină care mai exista. Dawson încetini maşina în acea întunecime umedă, de nepătruns.

Ploaia lovea constant în acoperişul maşinii, auzindu-se ca huruitul unui tren care trecea undeva, în depărtare, iar gândurile Amandei zburară la ziua care tocmai trecuse. În timpul cinei, îl surprinse de mai multe ori pe Dawson privind-o lung şi, în loc să se simtă ruşinată, îşi dori ca el să o privească în continuare.

Ştia că nu era bine. Viaţa pe care o avea nu îi permitea să

îşi dorească astfel de lucruri; nici societatea nu trecea cu vederea un asemenea comportament. Ar putea să încerce să considere sentimentele pe care le nutrea ca fiind trecătoare, rezultatul unei conjuncturi din viața ei. Însă ştia că nu era adevărat. Dawson nu era un străin pe care ea îl întâlnise întâmplător; era prima şi singura ei dragoste adevărată, cea mai trainică dintre toate.

Frank ar fi fost dărâmat dacă ar fi ajuns să afle ce gândeşte.În ciuda problemelor pe care le aveau, ea ştia că îl iubea pe Frank. Cu toate astea, chiar dacă nu se va întâmpla nimic semnificativ – chiar dacă se va întoarce acasă în acea zi – ştia că Dawson va fi mereu în gândul ei. Deşi avea probleme în căsătorie de mulți ani, ea nu căuta mângâiere în altă parte. Era Dawson – şi ideea de *noi* care apărea întotdeauna când erau împreună, care făcea acea situație firească şi inevitabilă. Nu se putea abține să nu se gândească la faptul că povestea dintre ei era oarecum neterminată; că amândoi aşteptau să se contureze o finalitate.

După ce trecură de Bayboro, Dawson încetini maşina. Se apropiau de intrarea pe o altă autostradă, una care ducea înspre sud, către Oriental. În fața lor se afla Vandemere. Dawson urma să schimbe direcția, însă pe măsură ce se apropiau de intersecție, ea ar fi vrut să-i spună să meargă mai departe. Nu voia să se trezească a doua zi întrebându-se dacă avea să-l mai vadă vreodată. Gândul era chinuitor, însă nu reuşea să rostească niciun cuvânt.

Nu mai era nimeni pe şosea. Apa de pe asfalt se scurgea în şuvoaie de o parte şi de cealaltă a autostrăzii. Când ajunseră la intersecție, Dawson apăsă uşor pe frână. Spre surprinderea ei, el opri maşina.

Ştergătoarele plimbau apa dintr-o parte în alta a parbrizului. Stropii de ploaie străluceau în lumina farurilor. Când motorul începu să toarcă, Dawson se întoarse către ea, cu fața umbrită.

— Cred că mama ta te aşteaptă.

Ea simți cum inima începe să-i bată din ce în ce mai tare.

— Da. Ea dădu din cap şi nu mai spuse nimic.

El se uită la ea vreme îndelungată, citindu-i gândurile,

simțind toată speranța şi teama şi dorința care se reflectau în acei ochi care îl priveau. Apoi, schițând un zâmbet, el se întoarse cu fața la volan, iar maşina porni uşor către Vandermere. Niciunul dintre ei nu voia şi nu putea să se împotrivească.

*

Nu apăru niciun moment stânjenitor când ajunseră la uşa căsuței. Amanda merse până în bucătărie, în timp ce Dawson aprinse veioza. Umplu din nou paharele cu vin, simțind deopotrivă şi nelinişte, şi o încântare ascunsă.

Dawson, care se afla în camera de zi, porni radioul şi căută un post care difuza muzică jazz, apoi dădu volumul încet. Luă una dintre cărțile vechi de pe o poliță şi tocmai îi frunzărea paginile îngălbenite, când Amanda se apropie de el cu paharele cu vin în mână. Aşezând cartea la loc pe raft, el luă paharul şi se aşeză lângă ea pe canapea. O privi cum se descalță încet.

— E atâta linişte aici, zise ea. Aşezându-şi paharul cu vin pe măsuță, îşi ridică picioarele şi îşi cuprinse genunchii cu brațele. Înțeleg de ce Tuck şi Clara voiau să rămână aici.

Lumina slabă din camera de zi îi conferea o înfățişare misterioasă. Dawson îşi drese vocea.

— Crezi că vom mai veni aici vreodată? întrebă el. După acest sfârşit de săptămână, vreau să spun?

— Habar n-am. Dacă aş şti că locul va rămâne neschimbat, atunci da. Ştiu însă că nu va fi aşa, pentru că nimic nu durează o veşnicie. Aş vrea să-mi aduc aminte de acest loc exact cum este azi, cu florile în toată splendoarea lor.

— Ca să nu mai pomenim de casa asta impecabilă.

— Şi asta, fu ea de acord. Se întinse după vin şi roti uşor paharul. Mai devreme, când cenuşa era purtată de vânt, ştii la ce mă gândeam? Mă gândeam la noaptea aceea de pe ponton, când am privit ploaia de meteoriți. Nu ştiu de ce, dar m-am imaginat brusc acolo. Mi-am amintit cum stăteam întinşi pe pătură, vorbind în şoaptă şi ascultând greierii – acel ecou perfect şi melodios. Iar deasupra noastră cerul era

atât de... plin de viață.

— De ce-mi spui toate astea? întrebă Dawson cu o voce blândă.

Privirea ei era melancolică.

— Pentru că în noaptea aceea mi-am dat seama că te iubeam. Că mă îndrăgostisem cu adevărat. Şi cred că mama a ştiut exact ce se întâmplase.

— De ce spui asta?

— Pentru că în dimineața următoare m-a întrebat despre tine şi când i-am spus ceea ce simțeam, am sfârşit prin a țipa una la cealaltă – a fost o ceartă grozavă, una dintre cele mai urâte pe care le avusesem până atunci. Chiar mi-a tras o palmă. Am fost atât de şocată, încât nu am ştiut cum să reacționez. În tot acel timp ea îmi spunea întruna cât de ridicol mă comportam şi că nu ştiam ce făceam. Atunci mi s-a părut că era furioasă din cauza ta, însă acum, dacă stau şi mă gândesc mai bine, ştiu că s-ar fi înfuriat indiferent despre cine ar fi fost vorba. Însă problema nu erai tu, sau noi, sau chiar numele tău de familie. Problema era ea. Conştientiza că începeam să mă maturizez şi îi era teamă că nu va mai deține controlul asupra mea. N-a ştiut cum să facă față situației – nici atunci şi nici acum. Ea luă o înghițitură, apoi învârti paharul ținându-l de picior cu degetele. Azi-dimineață mi-a spus că sunt egoistă.

— Se înşală.

— Asta am crezut şi eu, zise ea. Cel puțin la început. Însă acum nu mai sunt atât de convinsă.

— Ce te face să spui asta?

— Păi, nu prea mă comport ca o femeie măritată, nu?

El o privi în tăcere, dându-i un răgaz să-şi cântărească răspunsul.

— Vrei să te duc înapoi? o întrebă el în cele din urmă.

Ea ezită înainte să scuture din cap.

— Nu, răspunse ea. Asta-i problema. Vreau să fiu aici, cu tine. Chiar dacă ştiu că este o greşeală. Ea îşi coborî privirea, iar genele îi mângâiau pomeții. Are vreo logică?

El trasă o linie cu degetul pe mâna ei.

— Chiar vrei să-ți răspund?

— Nu, zise ea. Deloc. Dar este... complicat. Mă refer la căsătorie. Ea simți cum el desena modele delicate pe pielea ei.

— Îți place să fii căsătorită? o întrebă Dawson cu o voce nesigură.

În loc să răspundă imediat, Amanda sorbi din nou din vin, încercând să-şi adune gândurile.

— Frank este un om bun. În cea mai mare parte a timpului, oricum. Însă căsnicia nu este aşa cum îşi imaginează majoritatea oamenilor. Ei vor să creadă că este acel echilibru perfect, dar nu este aşa. Unul iubeşte întotdeauna mai mult decât celălalt. Ştiu că Frank mă iubeşte, iar eu îl iubesc pe el... dar nu la fel de mult. N-am făcut-o niciodată.

— De ce?

— Nu ştii? Ea îl privi. Din cauza ta. Chiar şi în faţa altarului, când ne pregăteam să ne spunem jurămintele, îmi amintesc că îmi doream să fi fost tu acolo, în locul lui. Nu era un sentiment trecător, ci o dragoste profundă, şi am bănuit încă de pe atunci că nu voi simți acelaşi lucru pentru Frank.

Dawson simți că i se usucă gura.

— Atunci de ce te-ai căsătorit cu el?

— Pentru că mi s-a părut potrivit. Şi am sperat că mă voi schimba. Că poate, în timp, voi nutri aceleaşi sentimente faţă de el ca cele pe care le-am nutrit faţă de tine. Dar nu s-a întâmplat asta şi, pe măsură ce au trecut anii, cred că a început să-şi dea seama. L-a durut, ştiu că l-a durut, şi cu cât se străduia mai mult să îmi arate cât de importantă eram pentru el, cu atât mai sufocată mă simțeam. Uram asta. Îl uram pe el. Ea se cutremură la auzul propriilor cuvinte. Ştiu că asta mă face să par o persoană îngrozitoare.

— Nu eşti îngrozitoare, zise Dawson. Eşti sinceră.

— Lasă-mă să termin, bine? zise ea. Vreau să înțelegi. Vreau să ştii că îl iubesc şi că prețuiesc familia noastră. Frank îi adoră pe copiii noştri. Sunt centrul universului lui şi cred că de aceea ne-a fost atât de greu în momentul în care am pierdut-o pe Bea. Habar nu ai cât de îngrozitor este să îți vezi propriul copil îmbolnăvindu-se din ce în ce mai grav şi să

ştii că nu poți face nimic ca să îl ajuți. Sfârşeşti prin a experimenta un tumult de emoții şi trăiri, totul de la sentimentul de mânie față de divinitate şi de trădare până la un sentiment de eşec complet şi devastare. În cele din urmă am reuşit să supraviețuiesc durerii. Însă Frank nu şi-a revenit niciodată cu adevărat. Pentru că în spatele altor lucruri se află acea disperare fără sfârşit care, pur şi simplu, te goleşte pe dinăuntru. O prăpastie adâncă ia locul bucuriei. Iar Bea asta a reprezentat. Era bucuria întruchipată. Obişnuiam să spunem în glumă că a ieşit din pântece cu zâmbetul pe buze. Chiar şi când era doar un bebeluş plângea foarte rar. Şi nu s-a schimbat. Râdea tot timpul; pentru ea, tot ce era nou reprezenta o descoperire palpitantă. Jared şi Lynn concurau ca să-i câştige atenția. Îți vine să crezi?

Ea tăcu, apoi continuă cu o voce aspră.

— Apoi au început durerile de cap şi ea a ajuns să se lovească de toate lucrurile în timp ce mergea legănându-se prin casă. Prin urmare, am consultat o mulțime de specialişti şi fiecare ne-a spus că nu se poate face nimic pentru ea. Ea înghiți în gol. După aceea... lucrurile au început să se înrăutățească. Dar ea era cine era, înțelegi? Fericirea întruchipată. Chiar şi către sfârşit, când abia reuşea să stea dreaptă de una singură, Bea a continuat să râdă. De fiecare dată când auzeam acel râset, simțeam cum mi se frânge inima. Amanda tăcu din nou, privind în gol pe fereastra întunecată. Dawson aşteptă. Către sfârşit, mă întindeam în pat lângă ea şi stăteam acolo ore în şir, ținând-o în brațe în timp ce dormea, iar când se trezea stăteam întinse pe o parte şi ne priveam una pe cealaltă. Nu-mi puteam întoarce privirea, voiam să am o amintire a chipului ei în cele mai mici detalii: nasul ei, bărbia ei, cârlionții ei. Când adormea într-un final, o îmbrățişam strâns şi plângeam din cauza acestei nedreptăți.

Amanda clipi când termină de povestit, fără să realizeze că lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Nu făcu nicio mişcare să le şteargă, şi nici Dawson. El rămase nemişcat, atent la fiecare cuvânt.

— După ce a murit, o parte din mine a murit odată cu ea.

Multă vreme eu şi Frank abia dacă ne priveam unul pe altul. Şi asta nu pentru că eram furioşi, ci pentru că era dureros. O vedeam pe Bea în Frank, iar Frank o vedea în mine şi era... insuportabil. Abia reuşeam să ne stăpânim trăirile interioare, chiar dacă Jared şi Lynn aveau nevoie de noi mai mult ca niciodată. Eu am început să beau două sau trei pahare de vin în fiecare seară, ca să îmi amorțesc toate simțurile, însă Frank bea mai mult decât mine. În cele din urmă mi-am dat seama că nu mă ajuta la nimic. Şi m-am oprit. Dar pentru Frank nu a fost la fel de uşor. Ea tăcu şi îşi prinse podul nasului cu vârful degetelor; amintirea îi provoca o uşoară durere de cap, familiară, de altfel. Nu se putea opri. M-am gândit că naşterea unui nou copil îl va vindeca, dar nu s-a întâmplat aşa. El este alcoolic, iar de zece ani trăieşte doar pe jumătate. Eu am ajuns în punctul în care nu ştiu cum aş putea să-i redau cealaltă jumătate.

Dawson înghiți.

— Nu ştiu ce să spun.

— Nici eu. Îmi spun uneori că dacă Bea n-ar fi murit, Frank n-ar fi ajuns aşa. Mă întreb dacă nu cumva declinul lui nu a fost provocat într-o oarecare măsură şi de mine şi asta pentru că l-am rănit ani la rând, chiar înainte de Bea. Pentru că ştia că nu îl iubeam la fel de mult cum mă iubea el.

— Nu este vina ta, zise el.

Aceste cuvinte îi sunară nepotrivit până şi lui.

Ea clătină din cap.

— Este amabil din partea ta şi ştiu că ai dreptate, într-o oarecare măsură. Dar dacă bea ca să uite acele zile, probabil vrea să uite şi de mine. Ştie că sunt supărată şi dezamăgită şi ştie că nu are cum să şteargă cei zece ani de regrete, orice ar face. Şi cine n-ar vrea să uite? Mai ales când este vorba despre persoana pe care o iubeşti? Când tu nu îți dorești decât ca acea persoană să te iubească la fel de mult cum o iubeşti şi tu?

— Nu face asta, zise el, privind-o drept în ochi. Nu poți să te învinuieşti pentru problemele lui şi să le iei asupra ta.

— Vorbeşti ca un om care nu a fost căsătorit niciodată. Ea

schiță un zâmbet. Dă-mi voie să-ți spun că în toți aceşti ani de căsnicie am ajuns să realizez că puține lucruri sunt negru pe alb. Nu spun că problemele pe care le avem sunt numai din vina mea. Spun doar că s-ar putea să mai apară şi unele nuanțe de gri pe ici, pe colo. Nimeni nu este perfect.

— Parcă ar fi cuvintele unui psiholog.

— Se prea poate. La câteva luni după ce a murit Bea, am început să merg la psiholog de două ori pe săptămână. Nu ştiu cum aş fi supraviețuit fără ajutorul ei. Jared şi Lynn au fost şi ei la ea, dar nu pentru mult timp. Copiii îşi revin mai uşor, presupun.

— Te cred pe cuvânt.

Ea îşi sprijini bărbia de genunchi, iar pe fața ei se citea suferința.

— Nu i-am spus niciodată lui Frank despre noi.

— Nu?

— Ştia că am avut un prieten în liceu, dar nu i-am spus cât de serioasă fusese relația. Nici nu cred că i-am spus vreodată numele tău. Bineînțeles, mama şi tata se străduiau din răsputeri să uite că relația noastră existase vreodată. Au tratat-o ca pe un secret ascuns şi ruşinos al familiei. Fireşte că mama mea a răsuflat uşurată când i-am spus că m-am logodit. N-a fost entuziasmată, ține minte. Pe mama nimic nu reuşeşte să o entuziasmeze. Probabil crede că asta ar denigra-o. Dar dacă te face să te simți mai bine, a trebuit să-i amintesc numele lui Frank. De două ori. Numele tău, în schimb…

Dawson izbucni în râs, apoi încetă brusc. Amanda sorbi din nou din vin şi simți cum o învăluie căldura; abia percepea muzica uşoară care se auzea în surdină.

— S-au întâmplat atât de multe, nu-i aşa? De când nu ne-am mai văzut? Vocea ei era suavă.

— Viața şi-a văzut de cursul ei firesc.

— Nu este vorba doar despre viață.

— La ce te referi?

— La toate astea. La faptul că ne aflăm aici, la revederea noastră. Mă duce cu gândul la vremurile trecute când credeam că toate visurile mele vor deveni realitate. Nu m-am

mai simțit aşa de mult timp. Ea se întoarse către el, iar feţele lor se aflau la doar câțiva centimetri depărtare. Crezi că am fi reuşit? Dacă am fi plecat şi am fi început o viață împreună?

— Greu de spus.

— Şi dacă ar fi să ghiceşti?

— Da. Cred că am fi reuşit.

Ea încuviință din cap, simțind cum se spulberă ceva înlăuntrul ei auzind răspunsul lui.

— Şi eu cred la fel.

Afară, o rafală de vânt provocă valuri de ploaie care loveau geamul de parcă cineva ar fi azvârlit o mână de pietriş. În surdină se auzea o muzică din alte vremuri, ale cărei acorduri se amestecau cu ritmul constant al ploii. În cameră era cald şi bine, iar Amanda se simțea de parcă nimic altceva nu mai exista.

— Pe vremuri erai timid, murmură ea. Când am devenit parteneri de laborator la şcoală, abia dacă vorbeai cu mine. Eu tot băteam apropouri, aşteptând să mă inviți în oraş şi întrebându-mă dacă o vei face vreodată.

— Erai frumoasă. Dawson ridică din umeri. Eu eram un nimeni. Mă intimidai.

— Te mai intimidez şi acum?

— Nu, răspunse el, apoi se răzgândi. Pe buzele lui apăru un zâmbet timid. Poate puțin.

Ea ridică o sprânceană.

— Aş putea face ceva în privința asta?

El îi luă mâna şi i-o întoarse cu palma în sus, apoi cu palma în jos, observând cât de perfect se potrivea cu a lui şi amintindu-i ce pierduse. În urmă cu o săptămână fusese mulțumit. Poate nu cu adevărat fericit, poate puțin retras, dar mulțumit. Înțelesese cine era şi care era rostul lui în lume. Era singur, dar aceasta fusese o alegere conştientă, pe care nici măcar acum nu o regreta. Mai ales acum. Pentru că nimeni nu ar fi putut să o înlocuiască pe Amanda şi nimeni nu o va face.

— Dansezi cu mine? o întrebă el în cele din urmă.

Ea îi răspunse, schițând un zâmbet.

— Da.

El se ridică de pe canapea şi, uşor, o ajută şi pe ea. Ea se ridică şi simți cum îi tremură picioarele când se îndreptară împreună către mijlocul micuței încăperi. Muzica parcă umplea camera de dorință şi, pentru o clipă, niciunul nu ştiu ce să facă. Amanda aşteptă, privindu-l pe Dawson care se întoarce spre ea, cu fața lipsită de orice expresie. În cele din urmă îi aşează o mână pe şold şi o trase mai aproape. Trupurile lor se apropiară, iar ea se lipi de el, simțindu-i fermitatea pieptului când el îşi încolăci brațul în jurul taliei ei. Apoi, uşor, începură să se învârtă şi să se legene în ritmul muzicii.

Atingerea lui era atât de reconfortantă. Ea îi adulmecă mirosul, proaspăt şi real, exact aşa cum şi-l amintea. Îi simțea abdomenul încordat şi picioarele ferme, care le atingeau pe ale ei în ritmul muzicii. Ea închise ochii şi îşi aşează capul pe umărul lui, copleşită de dorință. Îşi aminti de prima noapte în care făcuseră dragoste. Tremurase atunci, aşa cum tremura şi în acel moment.

Melodia se termină însă ei rămaseră îmbrățişați, aşteptând să înceapă o melodie nouă. Îi simțea respirația fierbinte pe gât şi îl auzi oftând a uşurare. El îşi apropie fața şi mai mult, iar ea îşi lăsă capul pe spate, dorindu-şi ca acel dans să nu se mai termine niciodată. Dorindu-şi ca ei să nu se mai despartă niciodată.

El îi atinse uşor gâtul cu buzele, apoi obrazul şi, cu toate că în mintea ei răsună un semnal îndepărtat de avertizare, ea tânjea după acea atingere care îi provoca fluturi în stomac.

Apoi buzele lor se uniră, timid la început, apoi din ce în ce mai pasional, de parcă ar fi vrut să recupereze timpul cât fuseseră departe unul de celălalt. Îi simțea mâinile pe trupul ei, peste tot, şi când se desprinseră din îmbrățişare, Amanda îşi dădu seama cât de mult râvnise un astfel de moment. Cât de mult tânjise după el. Se uită la Dawson cu pleoapele pe jumătate închise. Îl dorea aşa cum nu mai dorise pe nimeni, îl dorea cu totul, acolo şi atunci. Amanda îi simți dorința pulsând şi, făcând o mişcare aproape predestinată, ea îl sărută încă o dată înainte să îl conducă în dormitor.

13

Era o zi mizerabilă. Începuse mizerabil, după-masa şi seara fuseseră mizerabile, iar vremea, la fel de mizerabilă. Abee se simțea de parcă atunci şi-ar fi dat duhul. Plouase ore în şir şi apa îl udase până la piele şi oricât încercase, nu reuşise să pună capăt valurilor alternative de tremurat şi de transpirație.

Îşi dădea seama că nici Ted nu se simțea mai bine. Când se externase din spital, abia reuşise să se țină pe picioare până la maşină. Însă asta nu îl oprise să se ducă țintă în camera din spate a cocioabei lui, unde îşi ținea tot arsenalul de arme. Le încărcaseră în camionetă înainte să pornească spre casa lui Tuck.

Numai că era o problemă – acolo nu se afla nimeni. În fața casei erau parcate două maşini, dar nici urmă de proprietari. Abee ştia că Dawson şi fata urmau să se întoarcă. Trebuiau, din moment ce îşi lăsaseră maşinile acolo, prin urmare, el şi Ted se despărțiră înainte să se aşeze la pândă.

Aşteptară. Şi aşteptară.

Se aflau deja de două ore acolo când începu să plouă. Încă o oră în ploaie şi îl apucară frigurile. De fiecare dată când tremura, ochii i se încețoşau din cauza durerii cumplite pe care o simțea în stomac. Putea să jure că se simțea de parcă atunci şi-ar fi dat duhul. Încercă să se gândească la Candy ca să treacă timpul mai repede, dar nu făcu decât să se întrebe dacă *individul* avea să-şi facă din nou apariția la bar şi în acea seară. Acest gând îl înfurie, ceea ce îl făcu să tremure şi mai tare, şi iar o luă de la început. Se întrebă pe unde naiba umbla Dawson şi, mai ales, ce căuta acolo. Nu era sigur că ar trebui să creadă ce îi povestise Ted despre el – de fapt, era foarte convins că nu era adevărat – însă surprinzând privirea lui Ted, se gândi că era mai bine să nu spună nimic. Ted nu avea de gând să renunțe. Şi, pentru prima oară în viață, lui Abee îi era puțin teamă de ce ar fi fost în stare să facă fratele lui dacă s-ar fi dus la el şi i-ar fi spus să întoarcă acasă.

În tot acest timp, Candy şi *individul* erau probabil la bar. Râdeau şi îşi zâmbeau cu subînțeles. Numai imaginându-şi această scenă şi simți cum îi creşte pulsul, fiind cuprins de turbare. Durerea îl lovi din nou şi, pentru a doua oară, fu convins că va leşina. O să-i facă de petrecanie individului. Dumnezeu îi era martor. Data următoare când îl va vedea, îl va omorî şi va face în aşa fel încât Candy să înțeleagă regulile. Însă mai întâi trebuia să rezolve acea problemă de familie, ca Ted să meargă cu el şi să-l ajute. Nu se simțea în stare să se ocupe singur de treaba aceea.

*

Mai trecu o oră, iar soarele începu să coboare pe cer. Lui Ted îi venea să vomite. De fiecare dată când făcea o mişcare, avea senzația că îi explodează capul. Brațul îl mânca atât de rău sub gips, încât îi venea să rupă drăcovenia aia şi să o arunce cât colo. Nu putea respira pe nas, pentru că îi era umflat şi nu-şi dorea decât ca Dawson să-şi facă apariția şi să pună capăt poveştii odată pentru totdeauna.

Nici măcar nu-i păsa dacă micuța majoretă era cu el. Cu o zi în urmă îşi făcuse griji în legătură cu martorii, însă în acel moment nu-i mai păsa. O să-i ascundă pur şi simplu trupul. Poate oamenii vor crede că cei doi au fugit împreună.

Chiar şi aşa, unde naiba era Dawson? Unde putuse să dispară toată afurisita aceea de zi? Şi pe ploaie? Cu siguranță că nu se aşteptase la una ca asta. În partea cealaltă, Abee arăta de parcă era pe moarte. Tipul se înverzise practic la față, însă Ted nu putea termina treaba aceea de unul singur. Nu cu o singură mână, în timp ce creierul i se plimba când într-o parte când în cealaltă a craniului. Îl durea şi când respira, pentru numele lui Dumnezeu! Ori de câte ori făcea o mişcare, ameța atât de tare, încât trebuia să se țină de ceva ca să nu se prăbuşească.

Pe măsură ce se întuneca, iar ceața începea să învăluie totul, Ted îşi spunea că cei doi se vor întoarce dintr-o clipă într-alta, însă îi venea din ce în ce mai greu să se convingă de asta. Nu mai mâncase din ziua precedentă, iar amețeala era

din ce în ce mai puternică.

Cei doi nu îşi făcură apariția nici la ora zece. Nici la unsprezece. Nici la miezul nopții, când stelele începură să se ivească printre nori, formând o perdea de lumini pâlpâitoare deasupra lor.

Era paralizat de frig şi începu să aibă frisoane. Ted tremura incontrolabil, nereuşind să se încălzească.

Ora unu noaptea şi tot nimic. Când se făcu ora două, Abee se apropie de el împleticindu-se, abia reuşind să se țină pe picioare. Ted îşi dăduse şi el seama că respectivii nu aveau să se mai întoarcă în noaptea aceea, aşa că amândoi porniră clătinându-se către camionetă. Nu îşi mai amintea cum reuşise să se întoarcă acasă şi cum el şi Abee se agățaseră unul de celălalt în timp ce traversaseră aleea. Singurul lucru pe care şi-l amintea înainte să se prăbuşească pe pat era furia pe care o simțea. După aceea, totul se întunecă.

14

Când se trezi duminică dimineața, Amanda avu nevoie de câteva secunde să-şi dea seama unde se afla şi să îşi aducă aminte ce se întâmplase cu o seară în urmă. Auzea păsările cântând afară, în timp ce lumina soarelui pătrundea timid prin despărțitura dintre draperii. Se întoarse uşor pe o parte şi găsi locul de lângă ea gol. Se simți dezamăgită şi totodată confuză.

Ridicându-se puțin, se înfăşură în cearşaf şi se uită în direcția băii, întrebându-se unde era Dawson. Văzând că hainele lui nu erau acolo, coborî din pat, învelită în cearşaf şi se îndreptă către uşa dormitorului. Ițindu-şi capul de după colț, ea îl văzu şezând pe treptele verandei din față. Se întoarse în cameră, se îmbrăcă în grabă şi intră în baie. Îşi pieptănă repede părul şi se duse la uşa de la intrare, ştiind că trebuia să vorbească cu el. Ştiind că el trebuia să vorbească cu ea.

Dawson se întoarse când auzi uşa scârțâind în spatele lui. Îi zâmbi, şi văzu că barba neagră şi nerasă îi conferea un aer ştrengăresc.

— Salut! zise el şi se întinse după ceva. Îi oferi un pahar de unică folosință din care ieşeau aburi; pe celălalt îl ținea în poală. M-am gândit că ți-ar prinde bine nişte cafea.

— De unde ai cumpărat-o?

— De la magazinul universal din apropiere. Din câte mi-am dat eu seama, este singurul loc din Vandemere unde poți cumpăra cafea. S-ar putea să nu fie la fel de bună ca aceea pe care ai băut-o vineri dimineața.

El o privi în timp ce ea luă paharul şi se aşeză lângă el.

— Ai dormit bine?

— Da, răspunse ea. Tu?

— Nu prea. Ridică uşor din umeri, apoi îşi întoarse privirea şi îşi concentră atenția asupra florilor. S-a oprit, în sfârşit, şi ploaia, comentă el.

— Am observat.

— Cred că ar trebui să spăl maşina înainte să o duc înapoi

în garajul lui Tuck, zise el. Pot să-l sun eu pe Morgan Tanner dacă vrei.

— Îl sun eu, zise ea. Sunt sigură că vom vorbi oricum. Amanda ştia că aveau acea conversaţie neimportantă pentru a evita să discute despre subiectul arzător. Ceva nu este în regulă cu tine, nu-i aşa?

El îşi coborî umerii, dar nu răspunse nimic.

— Eşti supărat, şopti ea, simţind că i se frânge inima.

— Nu, răspunse el, spre surprinderea ei. El îşi petrecu braţul pe după ea. Deloc. De ce aş fi supărat? Se aplecă înspre ea şi o sărută tandru, apoi se retrase încet.

— Uite, începu ea, în legătură cu noaptea trecută...

— Ştii ce-am găsit? o întrerupse el. Stând aici?

Ea clătină din cap, mirată.

— Am găsit un trifoi cu patru foi, zise el. Chiar aici, lângă scări, înainte să vii tu. Parcă a răsărit de nicăieri. Îi arătă firicelul verde, care era presat într-o bucăţică de hârtie împăturită. Cică ar trebui să aducă noroc, iar eu m-am gândit îndelung la asta în dimineaţa asta.

Amanda simţi neliniştea din vocea lui şi avu un presentiment.

— Despre ce vorbeşti, Dawson? îl întrebă încet.

— Despre noroc, răspunse el. Despre fantome. Despre soartă.

Cuvintele lui nu îi risipiră nedumerirea, iar ea îl privi în timp ce el mai luă o gură de cafea. Dawson lăsă paharul jos şi privi în depărtare.

— Era să mor, zise el într-un final. Nu ştiu. Probabil era mai bine dacă muream. Căderea ar fi trebuit să mă omoare. Sau explozia. La naiba, probabil a fost cât pe ce să mor acum două zile.

El tăcu, pierdut în gânduri.

— Mă sperii, zise ea în cele din urmă.

Dawson îşi îndreptă umerii, întorcându-şi atenţia asupra ei.

— În primăvară a izbucnit un incendiu pe platforma petrolieră, începu el.

Îi povesti totul: incendiul care se transformase într-un

infern pe platformă; cum căzuse în apă şi îl văzuse pe bărbatul brunet; cum străinul îl ghidase până la colacul de salvare; cum îşi făcuse din nou apariția într-un hanorac albastru, apoi dispăruse subit mai târziu, pe vasul care transporta provizii. Îi povesti tot ce se întâmplase în următoarele săptămâni – senzația că era urmărit, şi cum îl văzuse din nou pe străin în port. În cele din urmă îi povesti despre întâlnirea de vineri cu Ted, inclusiv despre apariția inexplicabilă a bărbatului brunet şi dispariția lui în pădure.

Când termină, Amanda simți că inima îi bătea să-i sară din piept în timp ce încerca să înțeleagă toate cele auzite.

— Vrei să spui că Ted a încercat să te omoare? Că s-a dus acasă la Tuck cu o armă ca să te vâneze, şi totuşi n-ai simțit nevoia să-mi spui nimic ieri?

Dawson clătină din cap cu o indiferență aparentă.

— S-a terminat. Am rezolvat problema.

Ea începu să vorbească pe un ton ridicat.

— Îl laşi lângă vechea fermă şi îl suni pe Abee? Îi iei arma şi te descotoroseşti de ea? Asta numeşti tu a rezolva problema?

El părea prea obosit ca să se certe.

— Este familia mea, zise el. Aşa rezolvăm noi problemele.

— Tu nu eşti ca ei.

— Întotdeauna am fost unul de-al lor, spuse el. Sunt un Cole, ai uitat? Vin, ne încăierăm, apoi revin. Aşa facem noi.

— Ce vrei să spui? Că nu s-a terminat încă?

— Nu pentru ei.

— Şi ce-ai de gând să faci?

— Acelaşi lucru pe care l-am făcut mereu. Încerc să mă ascund şi să nu le ies în cale pe cât posibil. N-ar trebui să fie prea greu. După ce spăl maşina şi fac o vizită la cimitir, nu mai am niciun motiv să rămân aici.

Un gând rapid, la început nedesluşit, începu să se contureze în mintea ei, un gând care o făcu să intre în panică.

— De aceea nu ne-am întors acasă noaptea trecută? vru ea să ştie. Pentru că te-ai gândit că s-ar putea ca ei să fie acasă la Tuck?

— Sunt sigur că au fost acolo, răspunse el. Dar nu, nu acesta este motivul pentru care încă suntem aici. Nu m-am gândit deloc la ei ieri. Am petrecut o zi perfectă alături de tine.

— Nu eşti supărat pe ei?

— Nu neapărat.

— Cum reuşeşti? Îți goleşti mintea pur şi simplu? Chiar şi atunci când ştii că stau la pândă să te vâneze? Amanda simți cum adrenalina începe să-i invadeze corpul. Asta e vreo idee nebunească a ta despre destinul tău ca membru al clanului Cole?

— Nu. El clătină aproape imperceptibil din cap. Nu m-am gândit la ei pentru că m-am gândit la tine. De când ai intrat pentru prima oară în viața mea, aşa a fost mereu. Nu mă gândesc la ei pentru că te iubesc pe tine, şi nu e loc pentru toți.

Ea îşi cobori privirea.

— Dawson...

— Nu trebuie s-o spui, o întrerupse el.

— Ba da, trebuie, se încăpățână ea, şi se aplecă înspre el, iar buzele ei le întâlniră pe ale lui. Când se despărțiră, cuvintele îi ieşiră la fel de firesc ca şi respirația. Te iubesc, Dawson Cole.

— Ştiu, zise el, petrecându-şi brațul tandru pe după talia ei. Şi eu te iubesc.

*

Furtuna luase cu ea umiditatea din aer, lăsând în urmă cerul senin şi parfumul dulce al florilor. Din când în când mai cădea câte un strop de apă de pe acoperiş şi ateriza pe ferigi şi pe iederă, făcându-le să tremure sub razele aurii ale soarelui. Dawson îşi petrecu brațul pe după mijlocul Amandei, iar ea se sprijini de el, bucurându-se să-i simtă trupul lipit de-al ei.

Amanda înveli din nou trifoiul în hârtie şi îl aşeză în buzunar, apoi se ridicară în picioare şi se plimbară îmbrățişați prin împrejurimi. Ocolind grădina cu flori – cărăruia pe care merseseră cu o zi înainte era noroioasă – se

îndreptară înspre partea din spate a casei. Aceasta se afla lângă un mal stâncos, dincolo de care se întindea Bay River, aproape la fel de mare ca şi Neuse. Pe mal zăriră un bâtlan albastru care păşea tacticos prin apa mică; puțin mai încolo, pe o buturugă, se odihneau la soare câteva broaşte țestoase.

Rămaseră o vreme acolo, admirând priveliştea, apoi o luară agale înapoi înspre casă. Când ajunseră pe verandă, Dawson o trase înspre el, o sărută din nou, iar ea îi răspunse la sărut, copleşită de sentimentul de dragoste pe care îl nutrea pentru el. Când se depărtară, ea auzi sunetul vag al unui celular care începuse să sune. Era telefonul ei, care îi aducea aminte de viața pe care o avea încă în altă parte. La această atenționare, Amanda îşi aplecă cu părere de rău capul, şi la fel făcu şi Dawson. Frunțile lor se uniră în timp ce telefonul continua să sune, iar ea închise ochii. Parcă suna de-o veşnicie, dar când se opri, Amanda deschise ochii şi îl privi pe Dawson, sperând că el va înțelege.

Acesta dădu din cap şi îi deschise uşa. Ea păşi înăuntru, întorcându-se când simți că el nu o urmează. Apoi, după ce îl văzu aşezându-se pe o treaptă, se îndreptă fără tragere de inimă către dormitor. Îşi luă geanta şi scotoci prin ea după celular, apoi îl deschise şi privi lista de apeluri nepreluate.

Dintr-odată simți că i se face rău, iar mintea ei o luă razna. Se duse la baie, dezbrăcându-se pe drum. Fără să vrea, începu să facă o listă în minte cu ceea ce trebuia să facă, cu ceea ce avea să spună. Porni duşul şi scotoci prin dulap după şampon şi săpun, găsind totul pe micile etajere. Apoi intră sub duş, încercând să îndepărteze sentimentul de panică. După aceea se şterse cu prosopul şi se îmbrăcă la loc, încercând să-şi usuce părul cât putu de bine. Aplică cu grijă fardurile pe care le avea tot timpul la ea.

Cu mişcări rapide, făcu ordine în dormitor. Aranjă patul şi aşeză pernele la locul lor; luă apoi sticla de vin aproape goală şi goli ce mai rămăsese în ea în chiuvetă. După ce puse sticla în găleata de gunoi de sub chiuvetă, se gândi de două ori dacă să ia sacul menajer cu ea, apoi se hotărî să-l lase acolo. Strânse cele două pahare pe jumătate goale de pe măsuță. După ce le limpezi cu apă, le şterse şi le aşeză la locul lor în

bufet. Ascundea dovezile.

Dar apelurile telefonice. Apelurile nepreluate. *Mesajele.*

Va fi nevoită să mintă. Nici nu îi trecea prin minte să-i spună lui Frank unde îşi petrecuse noaptea. Nu suporta să se gândească la ce-ar zice copiii ei. Sau mama ei. Trebuia să rezolve problema. Trebuia să repare totul, cumva, dar cu toate astea, auzea în minte o voce persistentă, care şoptea: „Ştii ce-ai făcut?"

„Da. Dar îl iubesc", răspundea o altă voce.

Stând în bucătărie, copleşită de emoţie, simţi că îi vine să plângă. Şi poate că ar fi făcut-o, însă un moment mai târziu, anticipându-i parcă frământarea, Dawson îşi făcu apariţia în bucătăria cea mică. El o îmbrăţişă şi îi şopti din nou că o iubeşte, iar pentru o secundă, oricât de imposibil ar fi părut, ea simţi că totul avea să fie bine.

*

Parcurseră în tăcere drumul de întoarcere către Oriental. Dawson simţea neliniştea Amandei şi ştia că era mai bine să tacă – încordat, strângea de volan.

Amanda îşi simţi gâtul uscat – stresul, gândi ea. Numai prezenţa lui Dawson reuşea să o împiedice să nu clacheze. Gândul ei se muta de la amintiri la planuri, de la trăiri la griji, toate succedându-se unele după celelalte, un caleidoscop care îşi schimba mereu imaginea. Abia observă cum se succedau kilometrii, atât era de pierdută în gânduri.

Ajunseră în Oriental puţin înainte de prânz şi trecură pe lângă port; câteva minute mai târziu, intrau pe alee. Observă vag cum Dawson începuse să se încordeze şi să cerceteze cu privirea copacii care mărgineau aleea, aplecat peste volan. Era chiar precaut. Verii lui, se gândi brusc Amanda, şi pe măsură ce maşina încetinea, pe chipul lui Dawson apăru uimirea.

Urmărindu-i privirea, Amanda îşi întoarse atenţia către casă. Garajul şi casa păreau exact la fel; maşinile lor erau parcate în acelaşi loc. Dar când Amanda văzu ceea ce Dawson observase deja, îşi dădu seama că nu simţea aproape nimic. Ştiuse tot timpul că se va ajunge aici.

Dawson încetini maşina până când se opri, iar ea se întoarse către el şi îi zâmbi scurt, încercând să îi dea de înțeles că putea să facă față.

— Mi-a lăsat trei mesaje.

Amanda ridică neputincioasă din umeri. Dawson încuviință din cap, ştiind că trebuie să o lase să se descurce singură. Trăgând aer în piept, Amanda deschise portiera şi coborî din maşină, deloc surprinsă că mama ei arăta de parcă se îmbrăcase special pentru o ocazie deosebită.

15

Dawson privi cum Amanda porneşte spre casă, lăsând-o pe mama ei să o urmeze dacă voia. Evelyn nu ştiu ce să facă. Era limpede că nu mai fusese acasă la Tuck până atunci; nu era chiar destinația ideală pentru cineva care reprezenta crema societății, mai ales după o zi ploioasă. Ezitând, ea privi în direcția lui Dawson. Se holbă la el, cu o față inexpresivă, de parcă ar fi vrut să-i arate că nu avea de gând să se coboare la nivelul lui.

În cele din urmă se întoarse şi o urmă pe fiica ei pe verandă. Amanda se aşezase deja într-un balansoar. Dawson băgă maşina în viteză şi o luă uşor spre garaj.

Coborî din maşină şi se rezemă de masa de lucru. Din locul în care se afla, Dawson nu o mai putea vedea pe Amanda, şi nu îşi putea imagina ce îi spunea mamei ei. Plimbându-şi privirea prin garajul lui Tuck, lui Dawson îi veni ceva în minte, ceva ce spusese Morgan Tanner când el şi Amanda se aflaseră în biroul lui. Spusese că atât Dawson, cât şi Amanda vor şti când să citească scrisorile pe care Tuck le scrisese pentru fiecare în parte şi, brusc, el ştiu că Tuck şi-ar fi dorit ca el să o citească pe-a sa în acel moment. Probabil că Tuck prevăzuse cum urmau să se desfăşoare lucrurile.

Atent, scoase plicul din buzunar. După ce îl desfăcu, îşi trecu degetele peste numele său. Era acelaşi scris neglijent pe care îl observase când el şi Amanda citiseră prima scrisoare împreună. Întorcând plicul, îl deschise. Spre deosebire de cealaltă scrisoare, aceasta avea o singură pagină, pe față şi pe verso. În liniştea garajului, pe care Dawson îl numise cândva casă, el îşi concentra atenția asupra cuvintelor şi începu să citească.

Dawson,

Nu ştiu exact cum să încep această scrisoare, aşa că îți spun că, de-a lungul anilor, am ajuns s-o cunosc pe Amanda destul de bine. Mi-ar plăcea să cred că nu s-a

schimbat de când am văzut-o pentru prima oară însă, sincer, nu pot spune asta cu siguranță. Pe vremuri, erați destul de discreți şi, ca mulți alți tineri, deveneați amândoi foarte tăcuți când mă aflam şi eu prin preajmă. Apropo, asta nu m-a deranjat. Şi eu făceam la fel cu Clara. Nu ştiu dacă tatăl ei m-a auzit vreodată vorbind până ne-am căsătorit, dar asta-i o altă poveste.

Ce vreau să spun este că nu am ştiut cu adevărat cine a fost, dar ştiu cine este acum şi, hai să zicem că înțeleg de ce nu ai reuşit niciodată s-o uiți. Are un suflet bun. Este iubitoare, foarte răbdătoare, are o minte sclipitoare şi este şi cea mai frumoasă creatură din oraş, asta-i sigur. Însă ce-mi place cel mai mult la ea e bunătatea ei, pentru că am ajuns la o vârstă la care îmi dau seama că rar mai vezi aşa ceva.

Probabil nu-ți spun nimic nou, dar în ultimii ani am ajuns să o privesc ca pe fiica mea. Asta înseamnă că trebuie să-ți vorbesc ca şi cum aş fi tatăl ei, pentru că tații n-au nicio valoare dacă nu se îngrijorează măcar puțin. Mai ales când vine vorba despre ea. Mai mult decât orice, ar trebui să înțelegi că Amanda suferă şi cred că suferă de ceva vreme. Mi-am dat seama de asta de când a venit să mă vadă pentru prima dată şi am sperat să fie doar ceva trecător, însă cu cât mă vizita mai des, cu atât mai rău părea că se simte. Uneori, când mă trezeam, o vedeam plimbându-se prin garaj şi am început să înțeleg că tu erai unul dintre motivele pentru care ea se simțea aşa cum se simțea. Trecutul nu-i dădea pace, tu nu-i dădeai pace. Crede-mă când îți spun că amintirile sunt nişte lucruri ciudate. Uneori ele sunt reale, alteori se transformă în ceea ce vrem noi să fie şi, în felul ei, cred că Amanda încerca să-şi dea seama ce a însemnat cu adevărat trecutul pentru ea. Tocmai de aceea am făcut toate aceste pregătiri pentru acest sfârşit de săptămână. Am avut o presimțire că revăzându-te va fi singura cale prin care ea va putea ieşi din întuneric, indiferent ce ar însemna asta.

Dar după cum spuneam, suferă, şi dacă am învățat

ceva, atunci este că oamenii care au o suferință nu văd întotdeauna lucrurile la fel de limpede cum ar trebui. A ajuns într-un moment al vieții când trebuie să ia nişte decizii, iar aici intervii tu. Amândoi trebuie să înțelegeți ce se va întâmpla în continuare, dar ține minte că ea s-ar putea să aibă nevoie de mai mult timp decât tine. S-ar putea chiar să se răzgândească de câteva ori. Dar odată un lucru hotărât, amândoi trebuie să acceptați decizia. Şi dacă, dintr-un motiv sau altul, lucrurile nu vor fi în favoarea voastră, atunci trebuie să înțelegi că nu mai ai voie să priveşti înapoi. Te va distruge în cele din urmă şi pe ea la fel. Niciunul din voi nu poate trăi având regrete, pentru că o astfel de viață ajunge să te secătuiască. Mi se frânge inima numai gândindu-mă la asta. La urma urmei, dacă am ajuns s-o privesc pe Amanda ca pe o fiică, înseamnă că şi pe tine te privesc ca pe un fiu. Şi dac-ar fi să am o singură dorință înainte să mor, aş vrea ca amândoi, copiii mei, să fiți bine.

Tuck

*

Amanda o urmări cu privirea pe mama ei care studia scândurile şubrede ale verandei, de parcă s-ar fi temut să nu cadă printre ele. Când văzu balansoarul, ea ezită din nou, încercând să decidă dacă era absolut necesar să se aşeze.

O senzație familiară de oboseală o cuprinse pe Amanda în timp ce mama ei se aşează cu grijă în balansoar. Se cocoță în aşa fel încât să nu se atingă prea mult de el.

Odată aşezată, mama ei se întoarse şi o privi, aparent mulțumindu-se să aştepte ca Amanda să vorbească prima, însă aceasta din urmă rămase în continuare tăcută. Ştia că nimic din ce ar spune nu ar putea face mai uşoară acea conversație, aşadar îşi întoarse voit capul şi privi cum razele soarelui se jucau printre ramurile copacilor.

Într-un sfârşit, mama ei dădu ochii peste cap.

— Zău aşa, Amanda! Nu te mai purta ca un copil. Nu sunt duşmanul tău. Sunt mama ta.

— Ştiu ce ai de gând să-mi spui, spuse Amanda cu o voce

monotonă.

— Se prea poate, dar chiar şi aşa, una dintre responsabilitățile de a fi părinte este aceea de a te asigura că fiica ta ştie atunci când face o greşeală.

— Asta crezi tu că este?

Amanda miji ochii şi o privi furioasă pe mama ei.

— Tu cum i-ai spune? Eşti o femeie măritată.

— Crezi că eu nu ştiu asta?

— Cu siguranță nu te comporți ca una, zise ea. Nu eşti prima femeie din lume care este nefericită în căsnicie. Nici prima care te laşi influențată de această nefericire. Diferența este că tu crezi în continuare că este vina altcuiva.

— Despre ce vorbeşti?

Amanda simți cum începe să strângă tot mai tare cu degetele brațele balansoarului pe care stătea.

— Tu dai vina pe alții, Amanda. Mama ei strâmbă din nas. Dai vina pe mine, dai vina pe Frank, iar după moartea lui Bea, ai dat vina chiar şi pe Dumnezeu. Cauți sursa problemelor din viața ta în altă parte. Şi apoi faci pe martira. „Sărmana Amanda, încearcă să schimbe soarta lucrurilor într-o lume aspră şi nemiloasă." Adevărul este că viața nu este uşoară pentru niciunul dintre noi. N-a fost niciodată şi nici nu va fi. Dar dacă ai fi sinceră cu tine însăți, ai înțelege că ai şi tu partea ta de vină în toată povestea asta.

Amanda strânse din dinți.

— Şi eu care credeam că nu eşti capabilă să dai dovadă de empatie sau înțelegere. Cred că m-am înşelat.

— Chiar asta crezi? o întrebă Evelyn, culegând o scamă imaginară de pe rochie. Atunci spune-mi... ce ar trebui să-ți spun? Ar trebui să te țin de mână şi să te întreb ce simți acum? Ar trebui să te mint şi să-ți spun că totul va fi cât se poate de bine? Că nu vor exista consecințe chiar dacă ai reuşit cumva să ții povestea cu Dawson secretă? Ea făcu o pauză. Întotdeauna există consecințe, Amanda. Eşti destul de matură ca să ştii asta. Chiar e nevoie să-ți reamintesc?

Amanda încercă să vorbească pe un ton calm.

— Nu înțelegi ce vreau să-ți spun.

— Nici tu. Nu mă cunoşti atât de bine cum crezi tu.

— Te cunosc, mamă.

— A, da, ai dreptate. După cum spuneai, nu sunt capabilă să arăt nicio urmă de empatie sau de înțelegere. Își atinse cu mâna piatra mică de diamant din ureche. Desigur, asta te face să te întrebi de ce am mințit pentru tine noaptea trecută.

— Poftim?

— Când a sunat Frank. Prima dată m-am prefăcut că nu știu nimic, în timp ce el tot bătea câmpii despre o problemă legată de golf pe care plănuise s-o facă mâine împreună cu un prieten de-al lui pe care-l cheamă Roger. Mai târziu, când a sunat a doua oară, i-am spus că te-ai dus deja la culcare, cu toate că știam exact ce-ai pus la cale. Știam că ești cu Dawson, iar când s-a apropiat ora cinei am fost convinsă că nu vei veni acasă.

— De unde-ai știut? vru să știe Amanda, încercând să nu-și arate uluirea.

— N-ai observat niciodată cât de mic e Oriental? Nu prea sunt multe locuri unde să-ți petreci timpul. Când am sunat prima dată, am vorbit cu Alice de la pensiune. Apropo, am avut o conversație plăcută. Mi-a spus că Dawson plecase de acolo, însă mi-a fost de-ajuns să știu că este în oraș ca să-mi dau seama ce se întâmplă. Bănuiesc că tocmai de aceea mă și aflu aici, în loc să te aștept acasă. M-am gândit să renunțăm la toate minciunile și negațiile. Am crezut că vom reuși să avem o discuție sinceră.

Amanda simți că amețește.

— Mulțumesc, murmură ea. Că nu i-ai spus lui Frank.

— Nu sunt în măsură să-i spun ceva lui Frank sau să spun orice ar putea să creeze mai multe probleme căsniciei tale. Ceea ce-i vei spune lui Frank te privește. Din punctul meu de vedere, nu s-a întâmplat nimic.

Amanda înghiți în sec, încercând să scape de acel gust amar.

— Atunci de ce te afli aici?

Mama ei oftă.

— Pentru că ești fiica mea. Chiar dacă nu vrei să-mi vorbești, mă aștept să mă asculți. Amanda sesiză o undă de dezamăgire în glasul mamei sale. Nu vreau să aud detalii

legate de ce s-a întâmplat noaptea trecută, nici nu vreau să aud cât de îngrozitoare am fost că nu l-am acceptat niciodată pe Dawson. Nici nu vreau să discutăm problemele pe care le ai cu Frank. Ce mi-aş dori însă este să-ți dau un sfat. În calitate de mamă. În ciuda a ceea ce ai putea crede uneori, eşti fiica mea şi țin la tine. Întrebarea este dacă eşti dispusă să asculți.

— Da, spuse Amanda cu o voce stinsă. Ce ar trebui să fac?

Expresia aspră dispăru de pe chipul mamei ei, iar vocea îi deveni surprinzător de blândă.

— Este practic foarte simplu, zise ea. Să nu-mi urmezi sfatul.

Amanda aşteptă şi continuarea, însă mama ei tăcu şi nu mai făcu nicio altă precizare. Nu era sigură ce să înțeleagă.

— Îmi spui să-l părăsesc pe Frank? şopti ea într-un final.

— Nu.

— Atunci ar trebui să lămuresc lucrurile cu el?

— Nici asta nu spun.

— Nu înțeleg.

— Nu citi atâta printre rânduri. Mama ei se ridică în picioare şi îşi îndreptă haina. Porni spre trepte.

Amanda clipi, încercând să înțeleagă ce se întâmpla.

— Stai… pleci? N-ai spus nimic.

Mama ei se întoarse.

— Dimpotrivă. Am spus ce era mai important.

— Să nu-ți urmez sfatul?

— Exact, răspunse mama ei. Să nu-mi urmezi sfatul. Sau sfaturile altora. Ai încredere în tine. Bună sau rea, fericită sau nefericită, este viața ta, şi ce faci cu ea a fost întotdeauna alegerea ta. Evelyn îşi aşează pantoful din piele lustruit pe prima treaptă şubredă, iar fața ei deveni din nou inexpresivă. Bănuiesc că ne vom vedea mai târziu? Când vei veni să-ți iei lucrurile?

— Da.

— Atunci voi face nişte sendvişuri şi voi scoate nişte fructe.

Zicând acestea, continuă să coboare treptele. Când ajunse la maşină, îl observă pe Dawson care era în garaj şi, după ce-l cercetă scurt din priviri, se întoarse. Se urcă la volan, porni

motorul, apoi, dintr-odată, se făcu nevăzută.

*

Lăsând scrisoarea deoparte, Dawson ieşi din garaj şi îşi concentră atenția asupra Amandei. Ea privea în gol în direcția pădurii şi părea mai calmă decât s-ar fi aşteptat el, însă nu reuşea să citească mai mult pe chipul ei.

Când se apropie de veranda unde se afla Amanda, ea schiță un zâmbet, apoi privi în altă parte. Simți cum teama i se strecoară în suflet.

După ce se aşeză în balansoar, se aplecă în față, îşi împreună degetele şi rămase tăcut.

— Nu mă întrebi cum a decurs conversația? întrebă ea în cele din urmă.

— M-am gândit că-mi vei spune tu mai devreme sau mai târziu, răspunse el. Dacă vei vrea să discutăm despre asta, vreau să zic.

— Sunt chiar atât de previzibilă?

— Nu, răspunse el.

— Ba da, sunt. Mama, pe de altă parte... Ea începu să îşi frece uşor lobul urechii, încercând să câştige timp. Dacă îți voi spune vreodată că am reuşit s-o descifrez pe mama, aminteşte-mi de ziua de azi, ai înțeles?

El încuviință din cap.

— Am înțeles.

Amanda inspiră adânc şi încet, iar când începu să vorbească, vocea ei păru ciudat de distantă.

— Când a urcat treptele verandei, am ştiut exact cum se va desfăşura conversația noastră, începu ea. Urma să-mi ceară să-i spun ce se întâmplă şi să îmi spună că făceam o greşeală enormă. Apoi urma predica despre aşteptări şi responsabilități, apoi eu o întrerupeam, spunându-i că nu mă înțelegea deloc. Urma să-i spun că te iubeam pe tine şi că nu mai eram fericită alături de Frank. Că voiam să fiu cu tine. Ea se întoarse către el, implorându-l să o înțeleagă. Mă imaginam rostind aceste cuvinte, dar apoi... Dawson privi cum ea se întristează. Are metodele ei de a mă face să mă îndoiesc de tot.

— Te referi la noi, zise el, simțind tot mai pronunțat nodul din gât.

— Mă refer la mine, răspunse ea, aproape şoptit. Dar da, mă refer şi la noi. Pentru că am vrut să-i spun lucrurile astea. Am vrut să i le spun, pentru că sunt adevărate. Ea scutură din cap, ca şi când ar fi încercat să îndepărteze urmele unui vis. Dar când mama a început să vorbească, mi-am adus aminte de viața mea reală şi, dintr-odată, m-am trezit spunând cu totul altceva. De parcă ar fi fost două radiouri, fiecare emițând versiuni alternative. În cealaltă versiune m-am trezit spunând că nu voiam ca Frank să afle despre asta. Şi că am copii care mă aşteaptă acasă. Şi că indiferent ce aş spune sau cât aş încerca să explic, tot există o urmă de egoism în toată povestea asta.

Când ea făcu o pauză, Dawson privi cum îşi învârtea verigheta pe deget.

— Annette nu-i decât un copil, continuă ea. Nici nu mă gândesc să o părăsesc şi nici nu-mi pot imagina să o iau de lângă tatăl ei. Cum aş putea să-i explic aşa ceva? Ca să înțeleagă? Iar Jared şi Lynn? Sunt aproape adulți, dar oare mi-ar fi mai uşor cu ei? Să ştiu că am destrămat familia ca să fiu cu tine? Ca şi când aş încerca să-mi retrăiesc tinerețea? În vocea ei se simțea disperarea. Îmi iubesc copiii şi mi s-ar frânge inima dacă le-aş vedea dezamăgirea ori de câte ori s-ar uita la mine.

— Ei te iubesc, zise Dawson, înghițind cu noduri.

— Ştiu. Dar nu vreau să-i pun într-o astfel de situație, răspunse ea, dezlipind o bucată de vopsea de pe balansoar. Nu vreau să mă urască sau să-i dezamăgesc. Iar Frank... Ea inspiră greu. Într-adevăr, are probleme şi, da, mă lupt tot timpul cu sentimentele pe care le am față de el. Uneori am impresia că eu sunt motivul pentru care se menține pe linia de plutire. Dar nu este genul de bărbat care să se împace cu gândul că l-am părăsit pentru altcineva. Crede-mă, nu ar mai putea să-şi revină. L-ar... distruge. Şi-atunci ce se va întâmpla? Va bea şi mai mult decât o face acum? Sau ar cădea într-o stare de adâncă depresie din care nu ar mai putea ieşi? Nu ştiu dacă aş putea să-i fac una ca asta. Ea

lăsă umerii în jos. Şi-apoi, desigur, eşti tu.

Dawson simți ce avea să urmeze.

— Weekendul acesta a fost minunat, dar nu face parte din viața reală. A fost mai mult ca un fel de lună de miere, iar după o vreme, aceste emoții puternice vor dispărea. Ne-am putea minți că nu se va întâmpla asta, ne-am putea face toate promisiunile din lume, dar inevitabilul se va produce, iar apoi nu mă vei mai privi niciodată aşa cum mă priveşti acum. Nu voi mai fi femeia pe care o visezi sau fata pe care ai iubit-o cândva. Şi nici tu nu vei mai fi prima mea iubire, singura mea iubire. Vei fi cel pe care copiii mei îl vor disprețui pentru că ne-ai distrus familia şi atunci mă vei percepe aşa cum sunt în realitate. Peste câțiva ani voi fi doar o femeie care se apropie de cincizeci de ani, cu trei copii care s-ar putea sau nu s-o urască şi care s-ar putea urî ea însăşi pentru toate astea. Şi, în cele din urmă, vei ajunge şi tu să o urăşti.

— Nu este adevărat. Vocea lui Dawson era fermă.

Amanda încercă să pară curajoasă.

— Dar aşa este, zise ea. Lunile de miere iau sfârşit în cele din urmă.

El îşi întinse mâna şi o aşează pe coapsa ei.

— Faptul că suntem împreună n-are nicio legătură cu luna de miere. Are legătură cu ceea ce reprezentăm noi cu adevărat. Vreau să mă trezesc alături de tine dimineața, vreau să-mi petrec serile privindu-te cum stai în fața mea la cină. Vreau să-ți povestesc ce-am făcut peste zi şi să aud cum ți-a trecut şi ție ziua. Vreau să râd cu tine şi să adorm cu tine în brațe. Şi asta pentru că nu eşti, pur şi simplu, o femeie pe care am iubit-o cândva, în trecut. Ai fost cel mai bun prieten al meu, jumătatea mea bună şi nu mai vreau să renunț la asta. El ezită, căutând cuvintele potrivite. S-ar putea să nu înțelegi, dar ți-am oferit tot ce-a fost mai bun din mine, iar după ce ai plecat, nimic n-a mai fost la fel. Dawson îşi simți palmele transpirate. Ştiu că ți-e teamă. Şi mie mi-e teamă. Dar dacă vom da uitării totul, dacă ne vom preface că nu s-a întâmplat nimic, atunci nu sunt sigur că vom mai avea o altă şansă. El îşi ridică mâna şi îi îndepărtă o şuviță

de păr de pe frunte. Suntem încă tineri. Avem încă timp să îndreptăm lucrurile.

— Nu mai suntem chiar aşa de tineri...

— Ba da, suntem, insistă Dawson. Avem tot restul vieții.

— Ştiu, zise ea în şoaptă. De aceea vreau să te rog să faci ceva pentru mine.

— Orice.

Ea se prinse de podul nasului, încercând să nu plângă.

— Te rog... nu-mi cere să merg cu tine, pentru că dacă o vei face, voi veni. Te rog să nu-mi ceri să-i spun lui Frank despre noi, pentru că atunci voi face şi asta. Te rog nu-mi cere să renunț la responsabilități şi să-mi destram familia. Ea inspiră adânc, trăgând aerul pe nas ca şi când s-ar fi înecat. Te iubesc şi dacă şi tu mă iubeşti pe mine, atunci nu-mi poți cere să fac asta. Pentru că nu am destulă forță, încât să spun nu.

Când ea tăcu, Dawson rămase şi el tăcut. Cu toate că nu voia să recunoască, ştia că exista un grăunte de adevăr în spusele ei. Dacă i-ar fi destrămat familia, lucrurile s-ar fi schimbat total; s-ar fi putut schimba şi ea, iar acest gând îl înspăimânta.Îşi aduse aminte de scrisoarea lui Tuck. S-ar putea ca ea să aibă nevoie de mai mult timp, spusese acesta. Sau poate se terminase totul, iar el trebuia să-şi vadă în continuare de viața lui.

Dar nu era posibil. Se gândi la toți acei ani în care visase să o revadă; se gândi la viitorul pe care s-ar putea să nu îl trăiască împreună. Nu voia să-i lase mai mult timp, voia să-l aleagă în acel moment. Şi totuşi, ştia că ea avea nevoie de timp, poate mai mult ca niciodată. El expiră îndelung, sperând că vorbele vor veni mai uşor.

— Bine, şopti el într-un final.

Atunci Amanda începu să plângă. Luptându-se cu emoțiile care îl răvăşeau, Dawson se ridică în picioare. Se ridică şi ea, iar el o trase la pieptul lui, simțind cum ea se lipeşte neajutorată de el. În timp ce inspiră adânc, imaginile începură să se învârtă în mintea lui – lumina care îi mângâia părul când ea se apropiase de garaj atunci când el sosise pentru prima dată acasă la Tuck; grația cu care ea se

plimbase prin grădina de flori din Vandemere; acel moment tăcut şi plin de dorință când buzele lor se atinseseră pentru prima dată în intimitatea căsuței şi pe care nu îl mai trăise niciodată. Şi-acum, totul se apropia de sfârşit. I se părea că privea ultimul licăr de lumină în bezna unui tunel infinit.

Rămaseră vreme îndelungată îmbrățişați pe verandă. Amanda asculta bătăile inimii lui, convinsă că nu-i va mai fi niciodată la fel de bine ca atunci. Îşi dorea cu ardoare să o ia de la capăt, dar era imposibil. Va proceda corect de astă dată; va rămâne cu el, nu-l va mai părăsi niciodată. Erau făcuți unul pentru celălalt şi aparțineau unul celuilalt. *Mai aveau încă timp.* Când îi simți mâinile mângâindu-i părul, aproape că rosti aceste cuvinte. Dar nu putu. În schimb, nu reuşi decât să şoptească:

— Mă bucur că te-am revăzut, Dawson Cole.

Dawson îi simți părul bogat, neted şi lucios ca mătasea.

— Poate vom reuşi să ne mai vedem?

— Poate, zise ea. Ea îşi şterse o lacrimă de pe obraz. Cine ştie? Poate îmi va veni mintea la cap şi voi apărea, pur şi simplu, în Louisiana într-o bună zi. Adică eu şi copiii.

El schiță un zâmbet şi simți o umbră de speranță.

— Voi pregăti cina, zise el. Pentru toată lumea.

Era timpul ca ea să plece. Când părăsiră veranda, Dawson îşi întinse mâna, iar ea i-o luă şi i-o strânse atât de tare, încât aproape îl duru. O ajută să-şi ia lucrurile din Stingray, apoi se îndreptară încet către maşina ei. Simțurile lui Dawson erau extrem de ascuțite – soarele dimineții îi încălzea ceafa, adierea era uşoară ca o pană, iar frunzele foşneau, însă nimic din toate astea nu părea real. Tot ce ştia era că povestea lor se apropia de sfârşit.

Amanda se agăță de mâna lui. Când ajunseră lângă maşină, el deschise portiera şi se întoarse către ea. O sărută uşor, apoi cu buze moi care luară urma lăsată de la lacrimile ei pe obraji. Îi urmări uşor linia maxilarului, gândindu-se la cuvintele pe care i le scrisese Tuck. Nu va putea niciodată să meargă mai departe. Înțelese asta brusc, în ciuda a ceea ce îl rugase Tuck. Era singura femeie pe care o iubise vreodată, singura femeie pe care îşi dorise vreodată s-o iubească.

Amanda făcu un efort să se desprindă de el. Apoi, aşezându-se la volan, porni motorul, închise portiera şi lăsă geamul jos. El avea ochii plini de lacrimi, ca şi ea. Băgă maneta în marşarier fără tragere de inimă. Dawson făcu un pas în spate, fără să spună nimic, iar durerea pe care o simțea se oglindea în expresia disperată de pe chipul ei.

Amanda întoarse maşina, îndreptându-se spre şosea. Privirea i se înceţoşase din cauza lacrimilor. Înainte să ia curba de pe alee, ea aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi îşi înăbuşi un suspin când îl văzu pe Dawson devenind din ce în ce mai mic. Nu se mişcase din loc.

Amanda începu să plângă din ce în ce mai tare, pe măsură ce maşina prindea viteză. Copacii o împresurau din toate părțile. Voia să întoarcă şi să meargă la el, să-i spună că avea curajul să fie acea persoană care îşi dorea să fie. Îi rosti în şoaptă numele şi, deşi nu avusese cum să o audă, îl văzu pe Dawson că ridică mâna, salutând-o pentru ultima dată.

*

Mama ei şedea pe veranda din față când sosi Amanda. Savura un pahar cu ceai rece, iar muzica de la radio cânta în surdină. Amanda trecu pe lângă ea fără să spună un cuvânt şi urcă scările către camera ei. Dădu drumul la duş şi se dezbrăcă. Rămase goală în fața oglinzii, simțindu-se secătuită şi lipsită de viață ca o epavă.

Stropii de apă ca nişte ace parcă o pedepseau şi, când ieşi în cele din urmă de sub duş, îşi trase pe ea o pereche de blugi şi o bluză simplă din bumbac, apoi începu să-şi aşeze restul lucrurilor în valiză. Puse trifoiul într-un compartiment cu fermoar al genții ei. Aşa cum proceda de obicei, scoase aşternuturile de pe pat şi le duse în încăperea unde se afla maşina de spălat. Le aşeză în maşină şi alese programul potrivit.

Întorcându-se în cameră, îşi consultă lista cu lucrurile pe care trebuia să le facă. Îşi aduse aminte că aparatul de făcut gheață al frigiderului de acasă trebuia reparat; uitase să se ocupe de treaba asta înainte să plece. Apoi trebuia să se ocupe de organizarea evenimentului caritabil. Tot amânase,

dar septembrie era după colț. Avea nevoie de un furnizor şi era, probabil, o idee bună să înceapă să solicite donații pentru coşurile-cadou. Lynn trebuia să se înscrie la orele pregătitoare pentru SAT[4] şi nu îşi mai aducea aminte dacă plătiseră avansul pentru camera de cămin a lui Jared. Annette urma să se întoarcă acasă către sfârşitul săptămânii şi probabil va dori să mănânce ceva special la cină.

Făcea planuri. Încerca să uite de weekend şi să-şi reia viața normală. Când apa de la duş reuşi să îndepărteze mirosul lui Dawson de pe trupul ei, ea se simți de parcă tocmai fusese pedepsită.

Dar chiar şi atunci când se mai linişti, ea îşi dădu seama că nu era pregătită încă să coboare. Se aşeză în schimb pe pat în timp ce razele soarelui pătrundeau uşor în cameră şi, brusc, îşi aduse aminte de imaginea lui Dawson când rămăsese nemişcat pe alee. Imaginea era clară, la fel de vie ca şi când totul ar fi fost aievea şi, în ciuda ei – în ciuda a tot – îşi dădu brusc seama că lua decizia greşită. Nu era târziu să se întoarcă la Dawson şi să dea o şansă relației lor, indiferent de obstacolele pe care ar fi trebuit să le înfrunte. În timp, copiii o vor ierta; în timp, chiar şi ea s-ar putea ierta.

Dar chiar şi în acel moment, se simțea ca paralizată, incapabilă să se mişte.

— Te iubesc, şopti ea în camera cufundată în linişte, simțind cum viitorul se îndepărtează de ea asemenea firicelelor de nisip suflate de vânt, un viitor care i se păruse ca un vis.

[4] Test de evaluare şcolară pentru admiterea în facultățile din Statele Unite (n.tr.).

16

Marilyn Bonner stătea în bucătăria casei de la fermă, privind liniştită cum muncitorii făceau modificări la sistemul de irigare din livadă. În ciuda ploii torențiale de ieri, copacii aveau nevoie în continuare de apă, iar ea ştia că muncitorii vor fi acolo aproape toată ziua, chiar dacă era weekend. Ajunsese la concluzia că livada era ca un copil răsfățat, având mereu nevoie de mai multă atenție, de mai multă grijă şi nefiind niciodată pe deplin mulțumită.

Însă adevăratul motor al afacerii se afla dincolo de livadă, în mica fabrică unde erau pregătite borcanele cu dulceață şi conservele cu fructe. În timpul săptămânii, acolo lucrau o duzină de oameni, dar în timpul weekendurilor locul era pustiu.Îşi aduse aminte că atunci când începuse să o dezvolte, oamenii din oraş şuşotiseră că afacerea ei nu avea cum să suporte costurile unui astfel de stabiliment. Şi, într-adevăr, aşa ceva fusese greu de realizat la vremea aceea însă, rând pe rând, cârcotaşii tăcuseră. Nu avea să se îmbogățească niciodată din vânzarea de jeleu şi dulceață, dar ştia că afacerea mergea îndeajuns de bine, încât să o lase mai departe copiilor ei şi să le ofere şi acestora un trai decent. De fapt, asta îşi dorise întotdeauna.

Era încă îmbrăcată cu aceleaşi haine cu care mersese la biserică şi la cimitir. De obicei, se schimba imediat ce ajungea acasă, însă de astă dată nu părea să aibă forța necesară s-o facă. Nu îi era nici foame, ceea ce era la fel de neobişnuit. Un necunoscător ar fi zis că o păştea vreo răceală, însă Marilyn ştia exact ce o preocupa.

Întorcându-se de la fereastră, ea începu să inspecteze bucătăria. O renovase în urmă cu câțiva ani, odată cu baia şi mare parte a parterului, iar vechea casă de la fermă începuse, în sfârşit, să ia înfățişarea unui cămin – sau, mai degrabă, să arate ca acea casă pe care şi-o dorise dintotdeauna. Până să o renoveze, o percepuse mai mult ca fiind casa părintească, un sentiment care începuse să o deranjeze pe măsură ce îmbătrânise. O deranjaseră multe

lucruri şi în timpul maturității dar, oricât de greu îi fusese de-a lungul anilor, ea învățase din experiențe.În pofida acestora, avea mai puține regrete decât şi-ar fi putut imagina cineva.

Cu toate astea, era preocupată de ceva ce văzuse mai devreme şi se întreba ce să facă. Sau dacă chiar ar trebui să facă ceva. Ar putea să-i ignore semnificația şi să lase timpul să rezolve totul.

Dar învățase pe propria piele că dacă ignori o situație, aceasta nu se rezolvă întotdeauna cu bine. Întinzându-se după geantă, ea îşi dădu brusc seama ce avea de făcut.

*

După ce aşeză ultima cutie pe scaunul pasagerului, Candy intră din nou în casă şi luă statuia din aur, care îl reprezenta pe Buddha, de pe pervazul ferestrei din camera de zi. Cu toate că era urâtă, ei îi plăcuse întotdeauna şi-şi imaginase că îi aducea noroc. Reprezenta, de asemenea, şi polița ei de asigurare; norocoasă sau nu, ea plănuia să o amaneteze de îndată ce avea ocazia, ştiind că va avea nevoie de bani ca să o ia de la început.

Împachetă statueta într-un ziar şi o vârî în torpedo, înainte să îşi verifice încă o dată bagajele. Se minună că reuşise să bage totul în Mustang. Valiza abia se închidea, scaunul pasagerului era plin cu cutii de era imposibil să te mai uiți pe geam, şi multe alte lucruri fuseseră înghesuite în toate spațiile libere ale maşinii. Era timpul să înceteze să mai facă cumpărături pe Internet. În viitor va avea nevoie de o maşină mai încăpătoare, altfel îi va fi mult mai greu să plece pe fugă. Ar fi putut renunța la câteva lucruri, desigur. La aparatul pentru cappuccino de la Williams-Sonoma, de pildă, însă avusese nevoie de el în Oriental, ca să nu aibă impresia că trăise complet ruptă de lume. O amintire vagă a civilizației, ca să spunem aşa.

Oricum, partea asta fusese rezolvată. Îşi terminase tura la Tidewater seara târziu, apoi intrase pe autostradă şi o luase către sud de îndată ce ajunsese la I-95. Hotărâse să se mute în Florida. Auzise o mulțime de lucruri promițătoare despre

South Beach, care părea genul de loc unde ar fi putut rămâne o vreme. Sau chiar să se stabilească acolo. Ştia că mai spusese asta şi înainte, dar nu funcționase, însă avea dreptul să viseze, nu?

Sâmbătă fusese o mană cerească în privința bacşişului, însă cum vineri lucrurile nu merseseră prea bine, ea hotărâse să mai rămână o seară. Vineri seara începuse bine – se îmbrăcase într-o bluză decoltată şi pantaloni scurți, iar bărbații îşi goliseră practic portofelele, încercând să-i atragă atenția, dar apoi îşi făcuse apariția Abee şi stricase totul. Se aşezase la o masă, arătând extrem de bolnav şi transpirând de parcă tocmai ar fi ieşit din saună, şi se zgâise o jumătate de oră la ea ca un nebun.

Mai văzuse acea privire – un fel de obsesie paranoică – însă vineri seara, Abee dusese totul la un alt nivel. Abia aştepta să se termine cât mai repede weekendul. Avea presimțirea că Abee era pe punctul să facă o tâmpenie, poate chiar una periculoasă. Era sigură că el avusese de gând să stârnească ceva în seara aceea şi poate chiar ar fi făcut-o, dacă, din fericire, nu ar fi primit un apel telefonic şi nu ar fi ieşit valvârtej din bar. Ea se aşteptase să-l găsească în fața casei sâmbătă dimineața sau la bar sâmbătă seara, dar în mod ciudat, el nu îşi făcuse apariția. Spre uşurarea ei, nu apăruse nici în ziua aceea. Ceea ce era bine, având în vedere că planurile ei erau cât se poate de evidente dacă te uitai la maşină, iar Abee nu ar fi fost deloc încântat de această idee. Deşi nu voia să recunoască, Abee o speria. Îi speriase şi pe majoritatea celor aflați în bar vinerea trecută. Oamenii începuseră să plece de îndată ce el intrase, motiv pentru care ea nu se alesese cu cine ştie ce bacşiş. Chiar şi după plecarea lui, nu se mai înghesuiseră mulți să se întoarcă.

Însă totul avea să se termine. Încă un schimb şi va pleca de-acolo. Iar Oriental, la fel ca celelalte locuri în care zăbovise, avea să devină în curând doar o amintire.

*

Alan Bonner era întotdeauna trist în zilele de duminică, la gândul că weekendul lua sfârşit. Ajunsese la concluzia că a

munci nu era aşa de grozav cum se spune.

Nu că ar fi avut altă alegere. Mama lui îl bătea mereu la cap să-şi croiască propriul drum în viață sau cum o fi parafrazat ea, şi asta era cam nasol. Ar fi fost drăguț din partea ei dacă l-ar fi angajat pe post de manager al fabricii, unde ar fi putut sta confortabil într-un birou cu aer condiționat ca să dea comenzi şi să supravegheze bunul mers al lucrurilor în loc să livreze gustări la magazine universale. Cum ar trebui să procedeze oare? Mama lui era şefa şi ținea postul pentru sora lui, Emily. Spre deosebire de el, Emily absolvise facultatea.

Totuşi, nu era aşa de rău. Avea locuința lui, grație mamei, iar utilitățile erau plătite din afacerea cu livada, ceea ce însemna că toți banii pe care îi câştiga îi rămâneau lui. Ba mai bine, putea pleca şi veni după bunul plac, un pas înainte față de anii petrecuți acasă. Şi-apoi, nu i-ar fi fost uşor dacă ar fi lucrat pentru mama lui, chiar şi într-un birou prevăzut cu aer condiționat. Mai întâi, dacă ar fi lucrat pentru ea, ar fi fost tot timpul împreună, iar acest lucru nu ar fi fost agreat de niciunul dintre ei. Apoi, ținând seama că mama lui era o chițibuşară când venea vorba de întocmirea actelor – ceea ce nu fusese niciodată punctul lui forte – ştia că era mai bine ca lucrurile să rămână aşa cum erau. În cea mai mare parte a timpului, putea face ce voia, când voia, având serile şi weekendurile doar pentru el.

Se distrase vineri seara mai ales pentru că nu fusese aglomerație la Tidewater, ca de obicei. Nu după ce îşi făcuse apariția Abee, oricum. Oamenii nu ştiuseră cum să plece mai repede de-acolo. Cu toate astea, el rămăsese la bar şi, pentru o vreme, fusese chiar… *plăcut*.Stătuse de vorbă cu Candy, iar ea păruse chiar interesată de ce îi povestea el. Între timp, ea flirtase cu toți tipii, desigur, însă el avusese impresia că îl plăcea. Sperase ca şi sâmbătă să fie la fel, însă localul fusese înțesat de lume. La bar nu mai rămăsese niciun loc liber şi toate mesele erau ocupate. Abia reuşise să-şi audă gândurile, darămite să mai vorbească şi cu Candy.

Dar de fiecare dată când mai comandase ceva, ea îi zâmbise peste capetele celorlalți bărbați, dându-i speranțe

pentru seara aceea. De obicei, duminică seara nu venea nimeni la bar, iar el încerca să-şi facă curaj să o invite în oraş. Nu era sigur că ea va accepta, dar ce-avea de pierdut? Doar nu era măritată, nu?

*

Trei ore mai la vest, Frank stătea pe pajiştea netedă lângă gaura treisprezece şi bea bere în timp ce Roger se pregătea să trimită mingea în gaură. Roger jucase bine, mult mai bine decât Frank. În acea zi, lui Frank nu îi reuşise nicio lovitură. Greşise loviturile lungi, le ratase pe cele scurte, şi nici nu voia să se mai gândească la puncte.

Îşi spunea mereu că nu se afla acolo ca să-şi facă griji pentru scor. Era o ocazie să scape de la birou şi să petreacă timpul alături de cel mai bun prieten al lui; era o ocazie să respire aer curat şi să se relaxeze. Din nefericire, această metodă nu dădea roade. Toată lumea ştia că farmecul golfului era acela de a realiza o lovitură minunată, acea lovitură lungă şi arcuită, care trimitea mingea pe terenul neted, sau lovitura scurtă prin care mingea ajungea la o jumătate de metru de gaură.Până în acel moment nu reuşise nicio lovitură memorabilă, iar la gaura opt încercase de cinci ori. Cinci! Mai bine ar fi încercat să trimită mingea printre paletele unei mori de vânt, având în vedere cât de bine jucase în ziua respectivă. Nici măcar întoarcerea Amandei acasă nu reuşea să îl mai înveselească. După cum mergeau lucrurile, nici nu era sigur dacă mai voia să urmărească meciul de mai târziu. Oricum nu avea să îl urmărească cu plăcere.

Mai luă o gură de bere, terminând-o şi gândindu-se că fusese inspirat să ia răcitorul cu el. Avea să fie o zi lungă.

*

Jared era mai mult decât bucuros că mama lui plecase, pentru că putea sta cât de târziu dorea. Era ridicol că trebuia să se întoarcă acasă la o oră fixă. Era la facultate, iar studenții nu aveau aşa ceva, dar se pare că nimeni nu o înştiințase şi pe mama lui de asta. Când se va întoarce din Oriental, va încerca el să o facă să înțeleagă.

Nu că ar fi avut probleme în acel weekend. Când tatăl lui adormea, puteai tăia lemne pe el, ceea ce însemna că Jared se putea întoarce acasă la orice oră voia. Vineri noaptea stătuse până la ora două, iar noaptea trecută nu se întorsese acasă decât pe la trei. Tatăl lui nu ştia. Sau poate ştia, dar Jared nu avea cum să afle. Când se trezise el dimineața, tatăl lui era deja pe terenul de golf cu amicul lui, Roger.

Însă nopțile pierdute îşi puseseră amprenta asupra lui. După ce scotocise prin frigider după ceva de mâncare, se gândise să se aşeze pe pat şi să doarmă. Uneori nu era nimic mai bun decât să tragi un pui de somn în miezul zilei. Sora lui mai mică era în tabără, Lynn era la lacul Norman şi ambii părinți erau plecați. În alte cuvinte, era linişte în casă sau cel puțin mai linişte decât era de obicei în timpul verii.

Cum stătea întins pe pat, se gândea dacă să-şi închidă telefonul mobil sau nu. Pe de o parte, nu voia să fie deranjat, iar pe de altă parte, poate îl va suna Melody. Ieşiseră vineri seara, apoi fuseseră împreună la o petrecere noaptea trecută şi cu toate că nu formau un cuplu de mult timp, el o plăcea. De fapt, îi plăcea mult de ea.

Lăsă telefonul deschis şi se aşeză în pat. După cinci minute, adormi.

*

De îndată ce se trezi, Ted simți o durere ascuțită în cap şi, cu toate că erau doar frânturi de imagini, acestea începură să-i revină încetul cu încetul în minte tot mai clar. Dawson, nasul spart, spitalul. Brațul pe care îl avea în ghips. Seara trecută, când aşteptase în ploaie în timp ce Dawson nu apăruse, jucându-se cu nervii lui...

Dawson jucându-se cu nervii lui.

Se ridică încet. Capul îi bubuia şi simțea că stomacul i se întoarce pe dos. Se crispă din cauza durerii, iar când îşi atinse fața, durerea fu îngrozitoare. Nasul îi arăta ca un cartof şi era cuprins de valuri de greață. Se întrebă dacă va putea ajunge până la baie să se uşureze.

Ted se gândi la lovitura pe care o primise cu cricul de fier, se gândi la acea noapte îngrozitoare pe care o petrecuse în

ploaie şi simți cum îl cuprinde furia. Din bucătărie răzbătea plânsetul copilaşului, acel smiorcăit strident care acoperea zgomotul televizorului. El închise ochii, încercând să ignore zgomotele, dar nu reuşi. În cele din urmă se ridică din pat, clătinându-se.

Vederea periferică îi dispăruse. Dădu să se sprijine de perete cu mâna ca să nu cadă. Trase adânc aer în piept şi scrâşni din dinți când auzi copilaşul plângând din nou. Se întrebă de ce naiba Ella nu îl făcea să tacă. Şi de ce volumul televizorului era dat atât de tare.

Se împletici în drum spre baie, dar când îşi ridică brațul bolnav prea repede, ca să se sprijine de ceva, avu impresia că acesta era prins de un fir electric. Când țipă, uşa dormitorului se deschise brusc în spatele lui. Țipetele copilaşului erau ca nişte cuțite care i se înfigeau în urechi, iar când se întoarse, văzu două Ella şi doi copilaşi.

— Fă ceva cu copilul ăla, că de nu! izbucni el. Şi închide naibii televizorul!

Ella ieşi din cameră. Întorcându-se, Ted închise un ochi, încercând să-şi găsească arma. Vederea i se limpezi încetul cu încetul şi zări arma pe noptieră, alături de cheile de la camionetă. Încercă de două ori până reuşi să le apuce. Dawson îl păcălise de două ori în acel weekend, dar sosise vremea să-i vină de hac.

Ella se holbă la el cu ochii cât cepele, când acesta ieşi din cameră. Reuşise să-l facă pe copilaş să tacă, dar uitase de televizor. Capul începu să-i bubuie din cauza zgomotului. Dând buzna în camera de zi, Ted lovi televizorul cu piciorul, aruncându-l pe jos. Copilul de trei ani începu să țipe, iar Ella şi bebeluşul începură să urle. Când ieşi afară, Ted simți cum îi chiorăie stomacul şi fu cuprins de valuri de greață.

Se aplecă şi vomită de pe marginea verandei. Se şterse la gură, apoi îşi vârî arma în buzunar. Apucându-se de balustradă, coborî cu grijă treptele. Deşi nu vedea bine camioneta, el reuşi să ajungă până la ea.

Dawson nu avea nicio scăpare. Nu şi de data asta.

*

Abee privea de la fereastra casei sale cum Ted se îndrepta împleticindu-se către camionetă. Ştia exact unde mergea Ted, chiar dacă o luase pe ocolite ca să ajungă la camionetă. Împleticindu-se când la dreapta, când la stânga, Ted părea incapabil să meargă drept.

Pe cât de rău se simțise seara trecută, Abee se trezise dimineața simțindu-se mult mai bine decât se simțise zilele trecute. Medicamentele de la veterinar probabil îşi făcuseră în sfârşit efectul, pentru că febra îi dispăruse şi, deşi spintecătura din stomac îl mai deranja la atingere, nu mai era la fel de roşie ca în ziua precedentă.

Nu se refăcuse în totalitate. Departe de asta. Dar se simțea cu siguranță cu mult mai bine decât Ted. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca restul familiei să vadă starea jalnică în care se afla Ted. Îi auzise pe câțiva vorbind despre cum Dawson îi făcuse din nou de petrecanie lui Ted, iar asta nu era bine. Mai ales că şi lor le-ar fi putut trece prin minte să-i vină de hac, iar acesta era ultimul lucru pe care şi-l dorea în momentul de față.

Cineva trebuia să rezolve problema odată pentru totdeauna. Abee deschise uşa şi se îndreptă către locul unde se afla fratele lui.

17

După ce spălă petele lăsată de stropii de ploaie de pe Stingray, Dawson puse furtunul cu apă la locul lui şi se îndreptă agale către pârâul care trecea prin spatele casei lui Tuck. După-amiaza aceea devenise caldă, prea caldă ca să sară chefalii, iar pârâul se transformase parcă într-o suprafață neînsuflețită de sticlă. Totul era nemişcat, iar Dawson îşi aminti de ultimele clipe petrecute cu Amanda.

Când ea se îndepărtase, el se abținuse cu greu să nu fugă după ea şi să încerce din nou să o facă să se răzgândească. Ar fi vrut să-i spună iarăşi cât de mult o iubea. Însă rămăsese locului şi o privise cum se îndepărtează, ştiind în adâncul sufletului lui că era ultima oară când o mai vedea şi întrebându-se de ce o lăsase din nou să plece.

Nu ar fi trebuit să se întoarcă acasă. Locul lui nu era acolo, nu fusese niciodată. Nu mai avea motive să rămână, aşadar era timpul să plece. Şi-apoi, ştia că îşi forțase norocul cu verii lui zăbovind atât de mult timp. Se întoarse şi se îndreptă agale pe lângă casă, către maşină. Mai avea de făcut o singură oprire în oraş, apoi va pleca pentru totdeauna din Oriental.

*

Amanda nu era sigură cât timp petrecuse în camera ei. O oră sau două, poate mai mult. Ori de câte ori privea afară pe fereastră, o vedea pe mama ei stând pe verandă, cu o carte deschisă în brațe. Acoperise mâncarea ca să o ferească de gâzulițe. De când se întorsese acasă, mama ei nu venise nici măcar o dată să vadă ce făcea Amanda. Nici nu se aştepta s-o facă. O cunoştea suficient de bine, încât să ştie că Amanda va coborî atunci când se va simți pregătită.

Frank sunase mai devreme de pe terenul de golf. Nu spusese prea multe, însă ea îşi dăduse seama după voce că băuse, în zece ani învățase să recunoască imediat semnele. Deşi ea nu avusese chef să stea de vorbă, el nici măcar nu observase asta. Şi asta, nu pentru că era beat, ci pentru că,

în ciuda unui debut groaznic pe teren, terminase partida de golf cu patru lovituri exacte. Poate pentru prima oară de când erau împreună, ea se bucura că el băuse. Ştia că va fi atât de obosit până va ajunge ea acasă, încât va dormi deja când va merge şi ea la culcare. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca el să îi facă avansuri. Pur şi simplu, nu ar putea face față unei astfel de situații în seara aceea.

Şi totuşi, nu era încă pregătită să coboare. Se ridică de pe pat şi se duse în baie, unde începu să scotocească prin dulapul cu medicamente şi găsi o sticluță de Visine. Îşi puse câteva picături în ochii roşii şi umflați, apoi îşi trecu peria prin păr. Nu îi fu de prea mare ajutor, dar nici nu-i mai păsa. Ştia că Frank nici nu va observa.

Însă Dawson ar fi observat. Dacă ar fi fost cu Dawson, i-ar fi păsat cum arăta.

Se gândi din nou la el, aşa cum făcuse de când se întorsese acasă, încercând să-şi stăpânească emoțiile. Aruncând o privire spre bagajele pe care le făcuse mai devreme, observă colțul unui plic ieşind din geantă. Îl trase afară şi îşi zări numele mâzgălit de Tuck. Se aşeză din nou pe pat, rupse sigiliul şi scoase scrisoarea, gândindu-se că poate Tuck, oricât de ciudat ar fi părut, poate deține răspunsurile de care ea avea nevoie.

Dragă Amanda,

Când vei citi această scrisoare, probabil vei avea de luat cele mai grele decizii din viața ta şi, fără îndoială, vei avea impresia că totul se prăbuşeşte în jurul tău.

Dacă te întrebi cum de ştiu asta, hai să spunem că am ajuns să te cunosc destul de bine în ultimii ani. Întotdeauna mi-am făcut griji în privința ta, Amanda. Dar nu despre asta este scrisoarea mea. Nu îți pot spune ce să faci, şi nu cred că vorbele mele îți vor fi de prea mare ajutor. În schimb, aş vrea să-ți povestesc ceva. Despre mine şi Clara, o poveste pe care nu o ştii, pentru că n-am găsit niciodată calea potrivită să ți-o spun. Mi-era ruşine şi teamă că nu vei mai veni să mă vezi – ai fi putut crede

că te-am mințit în tot acest timp.

Clara n-a fost o fantomă. Într-adevăr, am văzut-o şi am auzit-o. Nu spun că aceste lucruri nu s-au întâmplat, pentru că au fost reale. Tot ce v-am povestit în scrisoarea adresată ție şi lui Dawson a fost adevărat. Am văzut-o în acea zi, când m-am întors de la căsuță şi cu cât aveam mai mare grijă de flori, cu atât o vedeam mai limpede. Dragostea îți poate juca feste, dar în străfundul meu, am ştiut că ea nu era aievea. Am văzut-o pentru că aşa am vrut, am auzit-o pentru că îmi era dor de ea. Ceea ce încerc să-ți spun este că ea apărea doar în închipuirea mea, nimic mai mult, chiar dacă voiam să cred că era reală.

Poate te întrebi de ce îți povestesc toate astea, aşa că voi trece la subiect. M-am căsătorit cu Clara la şaptesprezece ani şi am petrecut împreună patruzeci şi doi de ani, unindu-ne viețile şi trupurile în ceea ce credeam că reprezenta o legătură ce nu putea fi ruptă. Când a murit, următorii douăzeci şi opt de ani au fost atât de plini de durere, încât majoritatea oamenilor – inclusiv eu – au crezut că mi-am pierdut mințile.

Amanda, tu eşti încă tânără. Poate tu nu simți asta, dar pentru mine, nu eşti decât un copil care are tot viitorul în față. Ascultă-mă când îți spun: am trăit alături de adevărata Clara şi am trăit cu fantoma ei şi, din cele două, una m-a umplut de bucurie, în vreme ce cealaltă n-a fost decât o imagine nedesluşită. Dacă îi întorci spatele lui Dawson acum, vei fi bântuită toată viața de imaginea a ceea ce ai fi putut să trăieşti. Ştiu că pe parcursul vieții, oameni nevinovați vor fi răniți din cauza deciziilor noastre. Poți să spui că sunt un bătrân egoist, dar n-am vrut niciodată ca tu să fii unul dintre ei.

Tuck

Amanda puse la loc scrisoarea în poşetă, ştiind că Tuck avea dreptate. Simțea adevărul în adâncul sufletului ei şi abia mai putea respira.

Cuprinsă de sentimentul inexplicabil că trebuia să plece

cât mai repede, ea îşi adună bagajele în grabă şi le duse jos. În mod normal, le-ar fi aşezat lângă uşa de la intrare până când ar fi plecat. În schimb, deschise uşa şi se îndreptă spre maşină. Îşi aruncă bagajele în portbagaj, apoi ocoli maşina. Atunci o observă pe mama ei care stătea pe verandă şi o urmărea cu privirea. Amanda nu spuse nimic, nici mama ei, doar se priviră îndelung. Amanda avu senzația ciudată că mama ei ştia exact încotro se îndrepta ea, dar cum cuvintele lui Tuck aveau încă ecou în mintea ei, Amanda nu se putea împotrivi imboldului. Nu-şi dorea decât să îl găsească pe Dawson.

Poate că Dawson era încă la Tuck, însă se îndoia. Nu ar fi durat prea mult să spele maşina şi cum verii lui îi dădeau târcoale, ştia că el nu va zăbovi prea mult prin oraş.

Dar mai exista un loc unde ar fi putut săfie...

Aceste cuvinte îi veniră brusc în minte, inconştient. Se aşeză la volan, ştiind exact unde îl putea găsi.

*

Când ajunse la cimitir, Dawson cobori din maşină şi o luă pe scurtătură către mormântul lui David Bonner.

În trecut, venea la cimitir la ore mai liniştite şi încerca să treacă neobservat.

Dar în ziua respectivă era imposibil. În cimitir era multă lume în acel weekend, iar printre morminte se zăreau pâlcuri de oameni. Nimeni nu păru să-i acorde atenție în timp ce trecea pe lângă morminte, însă el preferă să-şi țină capul plecat.

Când ajunse în cele din urmă în fața mormântului, observă că florile pe care le adusese vineri dimineață erau încă acolo, dar fuseseră mutate în partea cealaltă. Probabil de un îngrijitor, atunci când cosise iarba. Dawson se aşeză pe vine şi smulse câteva fire mai lungi de iarbă de lângă piatra funerară, care fuseseră omise.

Gândul îl purtă din nou la Amanda şi fu cuprins de un sentiment intens de singurătate. Viața lui fusese blestemată încă de la început. Închise ochii şi rosti o rugăciune pentru David Bonner, neobservând umbra care se alăturase umbrei

lui. Neobservând că cineva se afla chiar în spatele lui.

*

Când ajunse pe strada principală care traversa Oriental,Amanda se opri la intersecție. Dacă vira la stânga, ar fi ajuns la port şi la casa lui Tuck. Dacă ar fi virat la dreapta, ar fi ieşit din oraş şi ar fi intrat pe autostrada care o ducea înapoi acasă.În față, dincolo de gardul de fier forjat, se afla cimitirul. Era cel mai mare din Oriental, iar acolo se afla locul de veci al doctorului David Bonner. Îşi amintise că Dawson pomenise că va trece pe-acolo înainte de a pleca din oraş.

Porțile cimitirului erau deschise. Scrută cu privirea cele câteva maşini şi camionete aflate în parcare, căutând maşina închiriată a lui Dawson şi i se tăie respirația când o zări. În urmă cu trei zile, ea îşi parcase maşina lângă a lui când ajunsese la casa lui Tuck. În acea dimineață, mai devreme, stătuse lângă acel automobil când el o sărutase pentru ultima oară.

Dawson era acolo.

„Suntem încă tineri, îi spusese el. Avem încă timp să îndreptăm lucrurile."

Ea ținea piciorul pe frână. Pe şoseaua principală trecu huruind o furgonetă, obturându-i pentru o clipă vederea, apoi aceasta o luă către centrul oraşului. Şoseaua era de altfel pustie.

Dacă traversa drumul şi parca, ştia că avea să dea de el.Se gândi la scrisoarea lui Tuck, la anii plini de suferință pe care îi trăise fără Clara şi îşi dădu seama că luase decizia greşită. Nu îşi putea imagina viața fără Dawson.

Încercă să vizualizeze cum se vor desfăşura lucrurile. Îl va surprinde pe Dawson la mormântul doctorului Bonner şi îi va spune că a greşit când a hotărât să plece. Îşi imaginã cât de fericită va fi să se simtă din nou cuprinsă de brațele lui, ştiind că erau făcuți unul pentru celălalt.

Dacă se întorcea la el, ştia că îl va urma oriunde va merge. Sau o va urma el pe ea. Dar în timp ce avea aceste proiecții, se simți copleşită de responsabilități şi îşi ridică încet piciorul

de pe frână. În loc să meargă înainte, ea trase brusc de volan şi oftă adânc când dirija maşina în direcția autostrăzii, pornind spre casă.

Apăsă pe accelerație, încercând să-şi spună din nou că luase decizia corectă, singura pe care ar fi putut-o lua în momentul acela. Lăsă în urma ei cimitirul, care devenea din ce în ce mai mic.

— Iartă-mă, Dawson, zise ea în şoaptă, dorindu-şi ca el să o poată auzi, dorindu-şi să nu fi fost nevoită să rostească vreodată acele cuvinte.

*

Se auzi un foşnet în spatele lui care îl trezi pe Dawson din visare şi îl determină să se ridice în picioare. El o recunoscu imediat şi tresări, însă nu reuşi să scoată niciun cuvânt.

— Eşti aici, zise Marilyn Bonner. La mormântul soțului meu.

— Îmi pare rău, spuse el, coborând privirea. Nu trebuia să vin.

— Dar ai venit, zise Marilyn. Şi ai venit şi mai devreme. Când văzu că Dawson nu răspunde, ea arătă cu capul înspre flori. Eu am obiceiul să vin la cimitir după slujba de la biserică. Florile n-au fost aici săptămâna trecută şi sunt prea proaspete ca să fi fost aşezate aici la începutul săptămânii. Vineri... aş zice eu?

Dawson înghiți înainte să răspundă.

— Dimineața.

Privirea ei era fermă.

— Ai făcut asta şi mai demult. După ce-ai ieşit din închisoare? Tu ai fost, nu?

Dawson nu răspunse.

— Mă gândeam eu, zise ea. Ea oftă şi se apropie cu un pas de mormânt. Dawson se dădu într-o parte, lăsând-o pe Marilyn să citească inscripția. Mulți oameni au adus flori la mormântul lui David după ce acesta a murit. Iar asta a durat un an sau doi, dar apoi au renunțat, bănuiesc. În afară de tine. O vreme doar eu i-am mai adus flori, dar apoi, la vreo patru ani după moartea lui, am început să observ din nou

alte flori. Nu tot timpul, dar îndeajuns încât să-mi trezească curiozitatea. Habar nu aveam cine le aducea. I-am întrebat pe părinții mei, pe prieteni, dar nimeni nu ştia. O bucată de vreme m-am întrebat dacă nu cumva David avusese o aventură. Îți vine să crezi? Ea clătină din cap şi trase aer adânc în plămâni. Doar atunci când florile au încetat să mai apară mi-am dat seama că ai fost tu. Ştiam că ai fost eliberat condiționat din închisoare şi că te-ai întors acasă. Am aflat, de asemenea, că ai plecat din oraş un an mai târziu. M-am înfuriat îngrozitor de tare când am aflat că tu erai cel în cauză. Ea îşi încrucişă brațele ca şi când ar fi vrut să îndepărteze acea amintire. Apoi, am văzut din nou florile în dimineața asta. Ştiam că asta însemna că te-ai întors. Nu eram sigură că vei veni azi aici... dar ai venit.

Dawson îşi strecură mâinile în buzunare, dorindu-şi din tot sufletul să fie în altă parte.

— N-o să mai vin la mormânt şi nici nu o să mai aduc flori, murmură el. Aveți cuvântul meu.

Ea îl privi.

— Şi crezi că dacă ai venit poți şterge totul cu buretele? Având în vedere ce ai făcut? Având în vedere că soțul meu este aici, în loc să fie cu mine? Că nu a avut ocazia să-şi vadă copiii crescând?

— Nu, răspunse el.

— Fireşte că nu, zise ea. Pentru că încă te simți vinovat pentru ceea ce ai făcut. De aceea ne-ai trimis bani în toți aceşti ani, am dreptate?

Voia să o mintă, dar nu putea.

— De când ştiți? întrebă el.

— De la primul cec, răspunse ea. Ai venit la mine acasă cu câteva săptămâni înainte, îți aminteşti? N-a fost prea greu să-mi dau seama. Ea ezită. Ai vrut să-ți ceri iertare, nu-i aşa? În persoană. Atunci când ai venit la noi pe verandă?

— Da.

— Şi eu nu te-am lăsat. Am spus... multe lucruri în acea zi. Lucruri pe care poate era mai bine să nu le fi spus.

— Aveați tot dreptul să le spuneți.

Ea schiță un zâmbet.

— Aveai douăzeci şi doi de ani. Mi-am imaginat că am un om în toată firea în faţa mea, dar pe măsură ce au trecut anii, mi-am dat seama că oamenii nu se maturizează cu adevărat până când nu ajung la treizeci de ani. Fiul meu este mai în vârstă decât erai tu atunci şi tot îl consider un copil.

— Aţi reacţionat aşa cum ar fi făcut oricine altcineva.

— Poate, zise ea, ridicând uşor din umeri. Ea se apropie de el. Banii pe care ni i-ai trimis ne-au fost de ajutor, zise ea. Ne-au ajutat mult de-a lungul anilor, dar nu mai am nevoie de banii tăi. Aşadar, te rog să nu-i mai trimiţi.

— N-am vrut decât...

— Ştiu ce-ai vrut, îl întrerupse ea. Dar toţi banii din lume nu îl vor putea aduce înapoi pe David şi nu vor putea umple golul pe care l-am simţit atunci când a murit. Iar copiii mei nu vor mai avea niciodată parte de un tată.

— Ştiu.

— Iar banii nu pot cumpăra iertarea.

Dawson îşi coborî umerii.

— Ar fi mai bine să plec, zise el, dând să plece.

— Aşa e, zise ea. Da, ar fi mai bine. Dar înainte să pleci, ar trebui să ştii ceva.

Când se întoarse, ea îl privi insistent.

— Ştiu că ceea ce s-a întâmplat a fost un accident. Întotdeauna am ştiut asta. Şi ştiu că ai face orice să schimbi trecutul. Toate demersurile tale au demonstrat asta. Şi da, recunosc că am fost furioasă şi speriată şi singură când ai venit la mine acasă, dar n-am crezut nicio clipă că intenţiile tale ar putea ascunde ceva răutăcios. N-a fost decât unul dintre acele evenimente îngrozitoare şi nefericite care se întâmplă uneori, iar când ai venit tu, m-am răzbunat pe tine. Ea făcu o pauză, apoi continuă pe un ton blând: Acum sunt bine, la fel şi copiii mei. Am supravieţuit. Suntem în regulă.

Când Dawson se întoarse, ea aşteptă până când acesta o privi în ochi.

— Am venit aici să-ţi spun că nu mai ai nevoie de iertarea mea, zise ea tărăgănat. Şi mai ştiu că nu despre asta e vorba. N-a fost niciodată vorba despre mine sau despre familia mea, ci despre tine. Suferi de prea mult timp din cauza unei

greşeli nefericite şi, dacă ai fi băiatul meu, ți-aş spune că a venit vremea să dai totul uitării. Aşadar, dă totul uitării, Dawson, zise ea. Fă-o pentru mine.

Ea îl privi insistent, asigurându-se că el înțelesese, apoi se întoarse şi plecă. Dawson rămase nemişcat privind cum silueta ei se îndepărtează, unduindu-se printre pietrele funerare până când, în cele din urmă, se făcu nevăzută.

18

Amanda îşi conducea maşina pe pilot automat, cu viteză constantă, neatentă la traficul de weekend. Familii în maşini de teren sau dubițe, unele având ataşate în spate bărci, înțesau autostrada după ce îşi petrecuseră sfârşitul de săptămână pe plajă.

Era la volan şi pe măsură ce se apropia de casă înțelegea că va trebui să se prefacă din prima clipă, ascunzând ce se întâmplase în ultimele zile. Ştia că nu putea să povestească nimănui despre asta, dar în mod ciudat, nu simțea nici urmă de remuşcare. Simțea totuşi un regret şi dorința de a fi procedat altfel. Dacă ar fi ştiut dinainte cum se va termina weekendul, ar fi rămas mai mult timp alături de Dawson în prima noapte petrecută împreună şi nu s-ar fi întors atunci când presimțise că el dorise să o sărute. S-ar fi întâlnit cu el şi vineri seara, indiferent de cât de multe minciuni ar fi fost nevoită să-i spună mamei sale şi ar fi dat orice să-şi petreacă sâmbăta în brațele lui. Dacă s-ar fi lăsat mai repede purtată de sentimente, poate că sâmbătă seara ar fi trăit un alt deznodământ. Poate că obstacolele care vin odată cu jurămintele de căsnicie ar fi fost mai lesne depăşite. Şi aproape că se şi întâmplase acest lucru. În timp ce dansaseră în camera de zi, nu se putuse gândi decât la o noapte de dragoste cu el; când se sărutaseră, ştiuse exact ce avea să se întâmple. Îl dorea, aşa cum îl dorise şi în trecut.

Crezuse că va putea face pasul; crezuse că odată ajunşi în dormitor, va putea uita de viața ei din Durham, măcar pentru o noapte. Chiar şi atunci când el o dezbrăcase şi o purtase în brațe până la pat, ea crezuse că va putea lăsa deoparte faptul că era căsătorită. Dar oricât de mult îşi dorise să fie altcineva pentru o noapte, cineva fără responsabilități sau jurăminte de credință, oricât de mult îl dorise pe Dawson, ştiuse că era pe punctul de a trece peste o limită fără cale de întoarcere. În ciuda mângâierilor lui pasionale şi a apropierii dintre ei, ea nu putuse să dea frâu liber sentimentelor.

Dawson nu se înfuriase; în schimb, o ținuse în brațe şi îşi plimbase degetele prin părul ei. O sărutase pe obraz, şoptindu-i că era în regulă; că nu avea importanță, că nimic nu putea să schimbe sentimentele pe care le nutrea pentru ea.

Rămăseseră îmbrățișați până când începuse să se lumineze de ziuă, iar oboseala pusese stăpânire pe ei; în zorii zilei, adormise în cele din urmă, legănată de el. Când se trezise în dimineața următoare, primul gând fusese să se întindă după Dawson. Însă el plecase.

*

Aflați la barul clubului, la mult timp după ce încheiaseră partida de golf, Frank îi făcu semn barmanului să îi mai aducă o bere, nebăgând în seamă privirea întrebătoare pe care barmanul i-o aruncă lui Roger. Dar Roger ridică din umeri, comandând o sticlă de cola dietetică. Barmanul aşeză în silă încă o bere în fața lui Frank în timp ce Roger se aplecă în față, încercând să se facă auzit peste zumzetul mulțimii din bar. În ultima oră, acesta devenise neîncăpător. Partida de baseball ajunsese la cea de-a noua rundă.

— Ştii că mai târziu iau cina cu Susan şi că nu te voi putea duce acasă. Şi nici tu nu eşti în stare să conduci.

— Mda, ştiu.

— Vrei să-ți chem un taxi?

— Hai să ne uităm la meci. Vedem noi mai târziu, bine?

Frank ridică sticla şi mai luă o înghițitură, fără să-şi ia ochii sticloşi de la ecran.

*

Abee şedea pe scaunul de lângă patul fratelui său, întrebându-se din nou de ce Ted trăia într-o văgăună ca aceea. Locul mirosea urât, o combinație dezgustătoare de scutece murdare şi mucegai şi Dumnezeu mai ştie a ce mai murise acolo. La care se adăugau copilaşul care nu înceta din plâns şi Ella, care bântuia prin casă ca o stafie înspăimântată; era de mirare că Ted nu ajunsese mai nebun decât era deja.

Nici nu era sigur de ce se mai afla încă acolo. Ted fusese inconştient în cea mai mare parte a după-amiezei, chiar de când se prăbuşise în drum spre camionetă. Ella ţipa deja că trebuia dus iar la spital când Abee l-a cules de pe jos şi l-a dus înapoi în casă.

Dacă starea lui Ted avea să se înrăutăţească, asta era, oricum doctorii n-ar fi putut face mare lucru pentru el. Ted avea nevoie de odihnă, acelaşi lucru pe care l-ar fi făcut şi în spital. Suferise o contuzie şi ar fi trebuit să o lase mai moale seara precedentă, dar cum nu făcuse acest lucru, acum trebuia să suporte consecinţele.

Adevărul era că Abee nu mai voia să-şi petreacă încă o noapte lângă patul de spital al fratelui său, atât timp cât nici el nu se simţea prea bine. La naiba! Nici nu voia să fie în acel moment în casa lui Ted, dar trebuia să se ocupe de nişte lucruri care ar fi putut duce la violenţă, iar Ted juca un rol important. Avusese noroc că ceilalţi membri ai familiei nu observaseră ce se întâmplase şi că putuse să îl ducă înăuntru fără să fie văzuţi de cineva.

Dumnezeule, ce rău puţea! – a canalizare – iar dogoarea după-amiezei nu făcea decât să intensifice mirosul. Îşi scoase telefonul, căută în lista de contacte, o găsi pe Candy şi apăsă pe tastă. O sunase şi mai devreme, însă ea nici nu răspunsese, nici nu îl sunase înapoi. Nu-i plăcea să fie ignorat astfel. Nu-i plăcea deloc.

Şi, pentru a doua oară în acea zi, telefonul lui Candy fără răspuns.

*

— Ce naiba se petrece? cârâi brusc Ted. Vocea îi era răguşită şi îşi simţea capul greu, de parcă ar fi fost lovit cu un baros.

— Eşti în pat, răspunse Abee.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— N-ai reuşit să ajungi până la camionetă şi ai căzut cu nasu-n noroi. Te-am adus înăuntru.

Ted se ridică încet în şezut. Se aştepta să ameţească, ceea ce se şi întâmplă, însă nu la fel de tare ca şi în dimineaţa

aceea. Se şterse la nas.

— L-ai găsit pe Dawson?

— Nu m-am dus după el. Am stat lângă tine toată după-amiaza.

Ted scuipă pe jos, lângă o grămadă de haine murdare.

— S-ar putea să mai fie pe-aici.

— S-ar putea. Dar mă-ndoiesc. Probabil ştie că eşti pe urmele lui. Dacă e deştept, trebuie să fi plecat demult.

— Mda, păi, poate nu-i chiar atât de deştept. Sprijinindu-se de stâlpul de la pat, Ted reuşi în cele din urmă să se ridice în picioare şi îşi vârî arma la betelia pantalonilor.

— Conduci tu.

Abee ştiuse că Ted nu va renunța. Dar poate era bine ca rubedeniile să vadă că Ted era bine şi pregătit să se ocupe de treaba asta.

— Şi dacă nu-i acolo?

— Atunci nu-i acolo. Dar trebuie să aflu.

Abee se holbă la el, preocupat de faptul că Candy nu îi răspunsese la telefon şi nu ştia pe unde umbla. Se gândi la individul pe care îl văzuse flirtând cu ea la Tidewater.

— Bine, zise el. Dar după asta, s-ar putea să am şi eu nevoie de ajutorul tău.

*

Candy stătea în parcarea localului TIDEWATER, ținând telefonul în mână. Două apeluri de la Abee. Două apeluri pe care la ratase şi pe care nu le returnase. Vederea lor o neliniştea şi ştia că ar trebui să-l sune înapoi. Să îi vorbească suav şi să spună cuvintele potrivite, dar poate atunci el se va hotărî să îi facă o vizită în timpul orelor de lucru, iar acesta era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Poate ar fi observat bagajele din maşina aflată în parcare, şi-ar fi dat seama că ea avea de gând să spele putina şi-atunci Dumnezeu ştie ce-ar fi fost în stare să facă psihopatul acela.

Ar fi fost mai bine dacă şi-ar fi făcut bagajele după muncă şi ar fi plecat de acasă. Dar nu-i trecuse asta prin minte, iar tura ei urma să înceapă. Chiar dacă ar fi reuşit să îşi plătească camera la un motel pentru o săptămână şi

mâncarea, tot mai avea nevoie de bacşişul din seara aceea pentru benzină.

Nu putea parcă în față, Abee i-ar fi văzut maşina cu siguranță. Ea băgă în marşarier, ieşi din parcare, făcu sensul giratoriu şi se îndreptă spre centrul oraşului. În spatele unuia dintre magazinele cu antichități de la marginea oraşului se afla o parcare. Intră acolo şi parcă într-un loc mai ferit. Era mai bine. Chiar dacă asta însemna că trebuia să meargă puțin pe jos.

Dar dacă Abee venea şi nu-i vedea maşina? Şi asta putea să-i creeze probleme. Nu voia ca el să-i pună prea multe întrebări. Se gândi şi hotărî că dacă el o va suna din nou, ea îi va spune într-o doară că avusese probleme cu maşina şi că se ocupase de asta toată ziua. Era chinuitor, însă încercă să se consoleze cu faptul că mai avea de îndurat doar cinci ore. În curând, avea să scape de toate grijile.

*

Jared dormea când telefonul începu să-i sune. Era cinci şi un sfert. Se întoarse şi se întinse după el, întrebându-se de ce îl suna tatăl lui.

Doar că nu era tatăl lui. Era prietenul de golf al tatălui lui, Roger, care îl rugă să meargă după tatăl lui la club, pentru că băuse prea mult şi nu putea să conducă.

„Chiar? Pe bune? gândi el. Tata? Să bea?"

Jared nu spuse asta, chiar dacă ar fi vrut. În schimb, promise că va ajunge acolo în douăzeci de minute. Se dădu jos din pat, îşi trase pe el pantalonii scurți şi tricoul cu care fusese îmbrăcat mai devreme, şi îşi vârî picioarele în şlapi. Luă cheile şi portmoneul de pe birou. Coborî scările căscând, propunându-şi să o sune pe Melody.

*

Abee nu se mai obosi să ascundă camioneta pe drumul de lângă casa lui Tuck şi să o ia prin pădure aşa cum făcuse în noaptea precedentă. Preferă să urce în viteză aleea şi să se oprească cu scrâşnet de roți, împroşcând cu pietricele, direct în fața casei, asemenea unei echipe SWAT aflate în misiune.

Coborî din camionetă cu puşca pregătită înaintea lui Ted, iar fratele lui se dădu jos din maşină cu o agilitate surprinzătoare, având în vedere halul în care arăta. Vânătăile de sub ochi deveniseră negre, şi arăta ca un raton pe două picioare.

Nu era nimeni acolo, exact cum bănuise Abee. Casa era goală, iar în garaj nu era nici urmă de Dawson. Vărul lui era un ticălos şiret. Păcat că hotărâse să plece din Oriental. Abee l-ar fi pus la treabă, chiar dacă Ted ar fi făcut o criză de nervi.

Nici Ted nu fu surprins să descopere că Dawson plecase, dar asta nu însemna că nu era furios. Abee văzu cum Ted îşi încleştează fălcile şi mângâie cu degetul trăgaciul armei. După ce rămase un minut nemişcat în mijlocul aleii, el se îndreptă către casa lui Tuck şi lovi uşa cu piciorul.

Abee se rezemă de camionetă, hotărât să-l lase să se descarce. Îl auzea pe Ted înjurând şi strigând şi aruncând lucrurile prin casă. Într-un acces de furie, Ted aruncă un scaun vechi prin geam, iar acesta se sparse în mii de cioburi. Ted ieşi în cele din urmă în prag şi se îndreptă țintă către vechiul garaj.

Înăuntru se afla un Stingray clasic. Nu fusese acolo cu o seară în urmă, semn că Dawson venise şi plecase. Abee nu era sigur că Ted îşi dăduse seama de asta, dar n-avea nicio importanță. Era mai bine să-l lase pe Ted să se dezlănțuie. Cu cât trecea mai repede accesul de furie, cu atât mai repede lucrurile aveau să se întoarcă la normal. Voia ca Ted să se concentreze mai puțin pe ce voia el şi mai mult pe ce îi spusese Abee să facă.

Văzu cum Ted apucă un cric de fier de pe masa de lucru, îl ridică deasupra capului şi, scoțând un țipăt, îl lăsă să cadă greu pe parbrizul maşinii. Apoi începu să lovească capota, crestând-o pe loc. Sparse farurile cu cricul şi smulse oglinzile, dar asta era doar încălzirea.

Preț de cincisprezece minute, Ted distruse complet maşina, folosindu-se de toate uneltele care îi căzură în mână. Motorul, roțile, tapițeria şi bordul erau distruse şi rupte în bucăți. Ted îşi vărsa mânia provocată de Dawson cu

intensitatea unui om dement.

Mare păcat, gândi Abee. Maşina era o frumusețe, o maşină clasică în adevăratul sens al cuvântului. Dar cum maşina nu era a lui, iar Ted se mai răcorise, Abee se gândi că tot răul spre bine.

După ce termină, Ted se întoarse la Abee. Nu mai era atât de nesigur pe picioare cum s-ar fi aşteptat Abee şi abia respira, însă în ochi mai stăruia o umbră de nebunie. Lui Abee îi trecu prin minte că Ted şi-ar putea îndrepta arma înspre el şi l-ar putea împuşca din pură furie.

Însă Abee nu ajunsese capul familiei ca să dea înapoi, nici chiar atunci când fratele lui îşi ieşea complet din fire. Rămase în continuare rezemat de camionetă cu o nonşalanță controlată în timp ce Ted se apropia de el. Abee se scobi între dinți. Îşi privi cu atenție degetul după ce termină, ştiind că Ted era chiar în fața lui.

— Ai terminat?

*

Dawson se afla pe docul din spatele hotelului din New Bern, înconjurat de ambarcațiuni. Mersese direct acolo de la cimitir şi se aşezase pe marginea apei, privind cum soarele începe să apună.

Era al patrulea loc în care stătuse în ultimele patru zile, iar weekendul îl extenuase atât psihic, cât şi emoțional. Oricât se străduia, nu reuşea să-şi imagineze cum va arăta. Ziua de mâine, şi ziua de după, şi şirul nesfârşit de săptămâni şi ani păreau să nu mai aibă niciun rost. Alesese un anumit mod de viață, din anumite motive, însă acum acele motive nu mai existau. Amanda şi Marilyn Bonner îl eliberaseră pentru totdeauna. Tuck murise. Ce să facă în continuare? Să se mute? Să rămână unde era? Să-şi păstreze slujba? Care mai era rostul lui acum când toate reperele lui dispăruseră?

Ştia că nu avea să găsească niciun răspuns acolo. Se ridică în picioare şi porni agale către pensiune. Avea bilet la un avion care pleca luni, dis-de-dimineață, şi trebuia să se trezească cu mult înainte de răsăritul soarelui ca să aibă timp să predea maşina închiriată şi să ajungă la aeroport.

Urma să ajungă în New Orleans înainte de prânz şi, curând după aceea, acasă.

Când ajunse în camera lui, se întinse pe pat aşa îmbrăcat cum era, mai abătut ca niciodată, simțind încă pe buze atingerea buzelor Amandei. „S-ar putea să aibă nevoie de timp", scrisese Tuck şi, în somnul lui agitat, se agăță de speranța că era posibil ca Tuck să aibă dreptate.

*

În timp ce stătea la culoarea roşie a semaforului, Jared se uită în oglinda retrovizoare la tatăl său. Încercase, probabil, să uite de necazuri, hotărî Jared. Când oprise în fața clubului în urmă cu câteva minute, tatăl lui stătea rezemat de una dintre coloane, cu ochii injectați şi goi – duhnea a băutură de la o poştă. Probabil că de aceea nu scosese nicio vorbă. Fără îndoială că voia să ascundă cât era de beat.

Jared se obişnuise cu astfel de situații. Nu era furios din cauza tatălui său pe cât era de trist. Însă mama lui va afişa aceeaşi dispoziție – va încerca să se comporte complet normal în timp ce soțul ei se va plimba bălăbănindu-se mort de beat prin casă. N-avea rost să se înfurie, dar ştia că în adâncul ei, mama lui fierbea. Se străduia să păstreze un ton civilizat, însă indiferent unde se aşeza tatăl lui, ea se instala într-o altă încăpere, ca şi când ar fi fost un comportament perfect normal într-o familie.

Lucrurile nu aveau să fie prea liniştite nici în acea seară, însă avea de gând s-o lase pe Lynn să se ocupe de asta, presupunând că va ajunge acasă înainte ca tatăl lor să adoarmă. Cât despre el, o sunase deja pe Melody şi stabiliseră să meargă să înoate la piscina unui prieten.

Când culoarea semaforului deveni în sfârşit verde, Jared, cu gândul la imaginea lui Melody în costum de baie, apăsă pe accelerație, neatent la maşina care traversa în viteză intersecția.

Maşina se izbi de-a lui cu o bubuitură asurzitoare, împrăştiind peste tot cioburi şi bucăți de metal. O parte din cadranul portierei, rupt şi îndoit, se încovoie înăuntru către pieptul lui în aceeaşi clipă în care se deschise şi airbag-ul.

Jared fu tras cu putere în spate de centura de siguranță, iar capul i se bălăbănea în stânga şi în dreapta în timp ce maşina se învârtea în intersecție. „Voi muri, gândi el", dar nu reuşi să respire ca să şi scoată vreun sunet.

Când maşina se opri în cele din urmă, Jared avu nevoie de un minut ca să realizeze că era încă în viață. Îl durea pieptul, abia reuşea să-şi mişte gâtul şi avea impresia că se sufocă din cauza mirosului puternic de praf de puşcă emanat de airbag.

Încercă să se mişte însă simți o durere sfâşietoare în piept. Era prins între cadranul portierei şi volan şi încercă să se elibereze. Se suci spre dreapta şi reuşi să scape de greutatea care îl presa.

Zări maşinile care se opriseră în intersecție. Oamenii coborau din ele, unii dintre ei sunând deja de pe telefoanele lor mobile la 112. Privi prin parbrizul sfărâmat şi văzu capota strânsă ca un acordeon.

Îi auzi ca prin vis pe oameni strigându-i să nu se mişte. Totuşi, el îşi întoarse capul, aducându-şi brusc aminte de tatăl lui, şi văzu masca de sânge care îi acoperea fața. Doar atunci începu să țipe.

*

Amanda mai avea o oră până să ajungă acasă când îi sună telefonul. Pipăi cu mâna geanta care se afla pe locul din dreapta şi scotoci după el. Reuşi să răspundă la al treilea apel.

În timp ce Jared îi povestea cu voce tremurândă ce se întâmplase, simți că o trec toți fiorii. Într-o înşiruire confuză de fraze, el îi spuse despre ambulanța care sosise la fața locului şi despre Frank, care era plin de sânge. El era bine, o asigură Jared, însă voiau să-l convingă să urce în ambulanță alături de Frank. Îi spuse că îi vor duce pe amândoi la Spitalul Universitar Duke.

Amanda ținea strâns în mână telefonul. Pentru prima oară de când Bea se îmbolnăvise, ea simți cum începea să o cuprindă o teamă chinuitoare. O teamă adevărată, asemănătoare celei care îți goleşte mintea şi sufletul.

— Sunt pe drum, zise ea. Ajung cât pot de repede…

Dar apoi, dintr-un motiv necunoscut, convorbirea se întrerupse. Ea sună înapoi imediat, dar nu primi niciun răspuns.

Trecând pe banda opusă, ea apăsă accelerația până în podea şi depăşi maşina din fața ei, semnalizând cu farurile. Trebuia să ajungă *imediat* la spital. Însă traficul dinspre plajă era destul de aglomerat.

*

După mica lor excursie până la casa lui Tuck, Abee îşi dădu seama că murea de foame. De când se alesese cu infecția aceea nu prea avusese poftă de mâncare, însă acum îi revenise vârtos, un alt semn că antibioticele îşi făceau efectul. Când ajunse la Irvin's, comandă un cheeseburger, rondele de ceapă prăjită şi cartofi copți cu sos chili. Cu toate că nu terminase încă de mâncat, ştia că va goli tot din farfurii. Se gândi chiar că mai avea loc pentru o bucată de plăcintă sau poate nişte înghețată mai târziu.

Ted, însă, nu o ducea prea bine. Şi el comandase un cheeseburger, însă muşca puțin şi mesteca încet. Se vedea că îşi irosise şi ultima fărâmă de energie la vandalizarea maşinii.

În timp ce aşteptau mâncarea, Abee o sună pe Candy. De data aceea, răspunse de la primul apel şi vorbiră o vreme. Ea îi spuse că era deja la muncă şi se scuză pentru că nu îl sunase înapoi, dar avusese ceva probleme cu maşina. La telefon, părea că se bucură să îl audă şi flirtă cu el în felul ei obişnuit. După ce închise, el se simți mai bine, ba chiar se întrebă dacă nu exagerase cumva în legătură cu ceea ce văzuse în seara precedentă.

Poate era din cauza mâncării sau a convalescenței însă, în timp ce îşi mânca cheeseburgerul, el începu să deruleze în minte conversația, încercând să-şi dea seama ce îl deranja. Pentru că ceva nu era în regulă cu convorbirea. Candy îi spusese că avusese probleme cu *maşina,* nu cu *telefonul* însă, şi oricât de ocupată ar fi fost, tot ar fi găsit un moment liber să-l sune înapoi dacă ar fi vrut. Însă nu era sigur că asta era problema.

Pe la jumătatea cinei, Ted se ridică de la masă şi petrecu ceva timp la baie înainte să revină. În timp ce acesta se apropia de masă, Abee se gândea că fratele lui ar fi putut juca liniştit într-un film ieftin de groază, însă ceilalți oameni din restaurant se străduiau să nu îl bage în seamă, ținându-şi privirile pironite în farfuriile lor. El zâmbi. Era bine să fii un Cole.

Şi totuşi, nu reuşea să-şi ia gândul de la conversația lui cu Candy. Îşi linse degetele între îmbucături, căzut pe gânduri.

*

„Frank şi Jared au avut accident."

Cuvintele i se derulau în minte ca o bandă nesfârşită de telegraf, făcând-o pe Amanda să devină şi mai panicată cu fiecare minut care se scurgea. Strângea cu atâta putere de volan, încât i se albiseră degetele în timp ce semnaliza necontenit cu farurile ca maşina din față să-i facă loc să treacă.

Fuseseră luați de ambulanță. Jared şi Frank erau duşi în grabă la spital. Soțul şi fiul ei…

În cele din urmă, maşina din fața ei trecu pe banda cealaltă, iar Amanda o depăşi în viteză, apropiindu-se de următoarele maşini de pe autostradă.

Îşi aminti că Jared păruse zdruncinat, însă doar atât.

Dar sângele…

Jared amintise cu o voce panicată că Frank era plin de sânge. Înşfacă telefonul şi încercă să-l sune din nou pe fiul ei. Nu răspunsese în urmă cu câteva minute, iar ea îşi spuse că probabil era în ambulanță sau la Urgențe, unde telefoanele erau interzise. Îşi spuse că probabil paramedicii sau doctorii sau asistentele aveau deja grijă de Frank şi de Jared şi că atunci când fiul ei va răspunde la telefon, va regreta că se panicase degeaba. Mai târziu, când vor lua cina împreună vor povesti amuzați despre cum mama condusese ca o maniacă fără niciun motiv întemeiat.

Însă Jared nu răspunse nici de data aceea, nici Frank. Când ambele ei apeluri fură întâmpinate de căsuțele vocale, ea simți cum golul din stomac începe să se transforme într-

un abis mare şi nesfârşit. Îşi dădu seama brusc că accidentul de maşină fusese mult mai grav decât lăsase Jared să se înțeleagă. Nu era sigură de unde ştia asta, însă acest gând nu îi dădea pace.

Aruncă telefonul pe scaunul din dreapta şi apăsă cu putere pe accelerație până ajunse la doar câțiva centimetri de maşina din fața ei. Şoferul acesteia îi făcu în cele din urmă loc, iar ea trecu în viteză pe lângă el fără să îi mulțumească măcar din cap.

19

În vis, Dawson se văzu din nou pe platforma petrolieră, tocmai când exploziile începuseră să zguduie platforma, dar de această dată totul se desfăşura în tăcere şi cu încetinitorul. Văzu cum tancul de stocare se desprinde brusc, urmat de flăcările care țâşniră în văzduh; urmări cu privirea fumul negru care începea să prindă leneş forma unei ciuperci. Văzu cum undele de şoc traversează platforma rostogolindu-se, doborând fără grabă totul în calea lor, smulgând stâlpii şi utilajele de la locul lor. Suflul exploziilor arunca trupurile contorsionate ale oamenilor peste bord. Focul care începu să mistuie puntea luă nişte proporții fantasmagorice.

Însă el rămase pironit locului, imun la undele de şoc şi la reziduurile care se îndreptau rotindu-se ca prin vis înspre el. Drept în față, lângă macara, zări un bărbat ieşind dintr-un nor de fum uleios. La fel ca şi Dawson, acesta era imun la dezastrul care se declanşase. Preț de o secundă, fumul păru să-l învăluie, înainte să se dea la o parte ca o perdea. Dawson suspină adânc atunci când îl zări pe bărbatul brunet, îmbrăcat în hanorac albastru.

Străinul rămase pe loc, dar trăsăturile îi erau nedesluşite din cauza distanței. Dawson dădu să-l strige însă nu reuşi să scoată niciun sunet; vru să se apropie, însă parcă avea plumb în picioare. Se priveau îndelung, unul într-o parte a platformei, celălalt în partea cealaltă şi, în ciuda distanței, Dawson avu impresia că începe să-l recunoască.

În momentul acela Dawson se trezi şi începu să clipească des, în timp ce adrenalina îi curgea prin vene. Se afla în camera de hotel din New Bern, chiar pe malul râului, şi cu toate că ştia că nu fusese decât un vis, simți cum îl străbate un fior. Se ridică şi îşi aşeză picioarele pe pardoseală.

Ceasul indica faptul că dormise puțin mai mult de o oră. Afară, soarele era pe punctul să apună, iar lumina din încăpere era difuză.

Ca într-un vis...

Dawson rămase pe loc şi, aruncând o privire înjur, îşi zări portmoneul şi cheile lângă televizor. Văzându-le îşi aduse aminte de ceva şi, traversând agale încăperea, începu să scotocească prin buzunarele costumului pe care îl purtase. Mai verifică o dată ca să se asigure că nu se înşela, apoi începu să scotocească prin bagaj. Într-un final, îşi luă portmoneul şi cheile şi coborî în grabă scările, îndreptându-se spre parcare.

Scotoci fiecare colțişor al maşinii închiriate, verificând pe rând torpedoul, portbagajul, locul dintre scaune, podeaua. Începea deja să îşi amintească ce se întâmplase în ziua precedentă.

Lăsase scrisoarea de la Tuck pe masa de lucru după ce o citise. Mama Amandei trecuse pe-acolo, iar el îşi îndreptase atenția către Amanda, care se afla pe verandă şi *uitase să ia scrisoarea.*

Probabil că rămăsese pe masa de lucru. Ar putea-o lăsa acolo, desigur... însă nici nu-i trecea prin cap să facă una ca asta. Era ultima scrisoare pe care i-o scrisese Tuck, ultimul lui cadou, iar Dawson voia să o ia cu el acasă.

Ştia că Ted şi Abee cutreierau oraşul în căutarea lui însă, cu toate astea, o clipă mai târziu traversa podul în direcția Oriental. Va ajunge acolo în patruzeci de minute.

*

După ce trase adânc aer în piept ca să prindă curaj, Alan Bonner intră în Tidewater şi observă că erau mai puțini oameni decât se aşteptase el. La bar erau vreo doi, trei indivizi, iar în spate alți câțiva care jucau biliard; la o singură masă era un cuplu care îşi număra banii, semn că urma să plece din clipă în clipă. Nu se compara cu serile de sâmbătă sau de vineri. Din tonomatul care se afla undeva în spate, răsunau acordurile unei melodii, iar televizorul de lângă casa de marcat era pornit, ceea ce făcea ca atmosfera din local să fie chiar plăcută.

Candy ştergea barul şi când îl zări îi zâmbi, apoi îi făcu un semn, fluturându-şi prosopul. Era îmbrăcată în blugi şi cu un tricou, iar părul îl avea strâns în coadă de cal. Chiar dacă

nu era la fel de dichisită ca altădată, tot era mai frumoasă decât oricare alta din oraş. Simți din nou fluturi în stomac când se întrebă dacă ea va fi de acord să ia cina cu el.

Îşi îndreptă umerii şi îşi spuse: „Fără scuze." Se va aşeza la bar, se va comporta normal şi va încerca să ducă astfel discuția încât să o poată invita în oraş. Era convins că ea flirtase cu el şi chiar dacă aşa era firea ei, el era sigur că se înfiripase ceva între ei. Îşi dădea seama de asta. Era *sigur* de asta. Trase adânc aer în piept şi o luă spre bar.

*

Amanda intră valvârtej pe uşa secției de urgențe a Spitalului Universitar Duke, zgâindu-se la pacienții şi la familiile care se aflau acolo. Îi sunase întruna atât pe Jared, cât şi pe Frank, dar niciunul din ei nu răspunsese. În cele din urmă, cuprinsă de panică, o sunase pe Lynn. Fiica ei se afla încă la lacul Norman, la câteva ore distanță. Când auzise vestea, Lynn devenise agitată şi îi promisese că va veni şi ea cât va putea de repede.

Aflată în prag, Amanda cercetă încăperea cu privirea, sperând să îl zărească pe Jared. Se rugă să-şi fi făcut griji degeaba. Apoi, spre marea ei surpriză, îl văzu pe Frank în celălalt capăt al încăperii. El se ridică în picioare şi veni la ea, părând mai puțin rănit decât îşi imaginase ea. Ea privi insistent peste umărul lui, încercând să-l localizeze pe fiul ei. Dar Jared nu era acolo.

— Unde-i Jared? întrebă când Frank ajunse lângă ea. Eşti bine? Ce-ați pățit? Ce se întâmplă?

Ea îl bombarda în continuare cu întrebări când Frank o luă de braț şi o trase deoparte.

— Jared a fost internat, zise el. Deşi trecuseră câteva ore de când plecase de la club, cuvintele lui erau neclare. Ea îşi dădu seama că el se străduia să pară treaz, însă duhnea a băutură. Nu ştiu ce se întâmplă. Nimeni nu pare să ştie nimic. Dar asistenta a spus ceva despre un cardiolog.

La auzul cuvintelor lui ea deveni şi mai agitată decât era deja.

— De ce? Care-i problema?

— Nu ştiu.

— Jared va fi bine?

— Părea că se simte bine când am ajuns aici.

— Atunci de ce este consultat de un cardiolog?

— Nu ştiu.

— Mi-a zis că eşti plin de sânge.

Frank îşi atinse podul nasului, care se umflase. Avea o tăietură mică, înconjurată de o excrescență vânătă.

— M-am lovit destul de tare la nas, dar au reuşit să oprească sângerarea. Nu-i cine ştie ce, voi fi bine.

— De ce n-ai răspuns la telefon? Am sunat de o sută de ori!

— Telefonul mi-a rămas în maşină…

Însă Amanda nu îl mai asculta, cuvintele lui Frank nu mai aveau niciun sens pentru ea. Jared fusese internat. Cel rănit era fiul ei. Fiul ei, nu soțul ei. Jared. Primul ei născut…

Năucită de veste şi brusc dezgustată la vederea lui Frank, ea se îndepărtă de el, pornind țintă către asistenta care se afla la recepție. Străduindu-se din răsputeri să îşi păstreze calmul, ceru să i se spună ce se întâmpla cu fiul ei.

Asistenta nu îi dădu prea multe răspunsuri, repetând doar ce îi spusese deja Frank. „Beţivanul de Frank”, gândi ea din nou, simțind că nu îşi mai poate stăpâni furia. Ea lovi cu palmele în biroul de la recepție, făcându-i să tresară pe toți cei care se aflau în încăpere.

— Trebuie să ştiu ce se întâmplă cu fiul meu! țipă ea. Vreau un răspuns *acum!*

*

„Probleme cu maşina”, gândi Abee. Asta îl frământase de când vorbise cu Candy la telefon. Dacă avusese probleme cu maşina, atunci cum ajunsese la lucru? De ce nu îl rugase pe el să o ducă până la bar sau înapoi acasă?

Oare o dusese altcineva cu maşina? Cum ar fi individul acela din Tidewater?

Nu ar fi făcut ea o astfel de greşeală. Putea, desigur, s-o sune şi să afle, dar exista o metodă mai bună. Irvin’s nu era prea departe de unde locuia ea, aşadar preferă să-i facă o

vizită şi să vadă dacă maşina ei era acolo. Dacă era acolo, asta însemna că cineva o dusese cu maşina, şi-atunci era limpede că trebuiau să lămurească această problemă, nu?

Lăsă câteva bancnote pe masă şi-i făcu semn lui Ted să-l urmeze. Ted nu fusese prea vorbăreț în timpul mesei, însă Abee avu senzația că acesta se simțea puțin mai bine, în ciuda faptului că nu prea mâncase.

— Unde mergem? întrebă Ted.

— Vreau să verific ceva, răspunse Abee.

Casa lui Candy se afla la doar câteva minute distanță, la capătul unei străzi puțin populate. Era un bungalou şubred, prevăzut cu pereți laterali din aluminiu şi înconjurat de tufişuri neîngrijite. Nu era cine ştie ce, însă lui Candy nu părea să-i pese, mai ales că nu încercase să înfrumusețeze locul în niciun fel.

Când intră pe alee, Abee observă că maşina ei nu era acolo. Poate că reuşise să o pornească, gândi el, însă în timp ce stătea în camionetă şi se holba la casă, el îşi dădu seama că ceva era în neregulă. Lipsea ceva, ca să spunem aşa, şi avu nevoie de câteva minute înainte să-şi dea seama ce anume nu era în regulă.

Lipsea statueta lui Buddha, cea pe care o ținea în fereastra dinspre stradă şi care se zărea printre tufişuri. Talismanul ei norocos, aşa-i zicea ea, şi nu exista niciun motiv pentru care să o fi luat de acolo. Doar dacă nu cumva...

El deschise portiera camionetei şi coborî. Când Ted îi aruncă o privire, el clătină din cap.

— Mă-ntorc într-un minut.

Abee îşi croi drum printre tufişuri şi urcă treptele verandei. Uitându-se prin geamul din față, văzu că statueta nu mai era acolo. Restul casei arăta la fel. Dar asta nu însemna nimic, având în vedere că ştia că aşa fusese de la început mobilată, însă nu-i dădea pace faptul că statueta lui Buddha dispăruse.

Abee înconjură casa, privind prin ferestre, deşi draperiile îi obturau vederea. Nu reuşea să desluşească mare lucru.

Într-un final, sătul să se mai chinuiască, lovi cu piciorul uşa din spate, exact cum făcuse şi Ted acasă la Tuck.

Păşi înăuntru, întrebându-se ce naiba punea la cale Candy.

*

Aşa cum făcuse din cincisprezece în cincisprezece minute de când sosise, Amanda se apropie din nou de asistentă, ca s-o întrebe dacă avea informații noi. Asistenta îi răspunse pe un ton calm că îi spusese deja tot ce ştia: Jared fusese internat, era consultat de un cardiolog, iar doctorul ştia că ei erau în sala de aşteptare. De îndată ce va afla ceva nou, Amanda va fi prima înştiințată. În vocea ei se simțea compasiunea, iar Amanda dădu din cap în semn de mulțumire, apoi se întoarse la locul ei.

În ciuda faptului că era conştientă de realitatea care o înconjura, tot nu reuşea să înțeleagă ce făcea ea acolo şi cum se întâmplaseră toate astea. Deşi Frank şi asistenta încercaseră să-i explice, cuvintele lor nu aveau nicio putere în acel moment. Nu voia ca Frank şi asistenta să-i spună ce se întâmpla, voia să vorbească direct cu Jared. Simțea nevoia să-l vadă pe Jared, simțea nevoia să-i audă vocea ca să-şi dea seama că era bine. Când Frank încercă să-şi aşeze mâna pe spatele ei ca să o liniştească, ea sări ca arsă.

Din vina lui ajunsese Jared acolo. Dacă n-ar fi băut, Jared ar fi rămas acasă sau ar fi ieşit cu vreo fată sau ar fi mers în vizită la un prieten. Jared nu s-ar fi apropiat niciodată de acea intersecție, nu ar fi ajuns niciodată la spital. Nu încercase decât să-şi ajute tatăl. El era cel responsabil.

Însă Frank...

Nici nu putea să se uite la el. Abia se abținea să nu țipe la el.

Ceasul de pe perete parcă măsura timpul cu încetinitorul.

În cele din urmă, parcă după o eternitate, ea auzi uşa care dădea înspre saloanele pacienților deschizându-se şi, când se întoarse, văzu un doctor ieşind afară. Ea îl privi cum se apropie de asistenta de gardă, care arătă cu capul în direcția ei. Amanda începu să tremure când doctorul se apropie de ea. Îi privi atent fața, încercând să ghicească ce voia să-i spună însă era complet inexpresiv.

Ea se ridică în picioare, iar Frank o imită.

— Sunt doctorul Mills, zise el şi le făcu semn să îl urmeze printr-o serie de uşi duble care dădeau către un alt coridor.

Când uşile se închiseră în urma lor, doctorul Mills se întoarse cu faţa la ei. În ciuda firelor albe, ea observă că era probabil mai tânăr decât ea.

Probabil va avea nevoie de mai mult de o discuţie ca să înţeleagă exact ce le spunea el însă reuşi, totuşi, să reţină următoarele: Jared, deşi păruse în regulă, fusese rănit în urma impactului puternic cu portiera maşinii zdrobite. Paramedicul detectase un murmur cardiac indus de traumă şi îl duseseră să i se facă mai multe investigaţii. Între timp, starea lui Jared se agravase rapid. Doctorul pronunţă în continuare cuvântul „cianoză" şi le spuse că îi fusese introdus un stimulator cardiac în venă, dar că ritmul cardiac al lui Jared continua să scadă. Doctorul bănuia că valva tricuspidă se rupsese şi că fiul ei va avea nevoie de o înlocuire de valvă. Jared avusese deja o operaţie de bypass, le explică el, însă aveau nevoie de acordul lor ca să înceapă operaţia pe cord deschis. Fără operaţie, le spusese doctorul fără ocolişuri, fiul lor va muri.

Jared va muri.

Ea se sprijini de perete ca să nu cadă când doctorul îşi mută privirea de la ea la Frank şi înapoi la ea.

— Trebuie să semnaţi formularul de consimţământ, zise doctorul Mills.

În acea clipă, Amanda ştiu că doctorul simţise că Frank duhnea a băutură. Începu să-l urască pe soţul ei, să-l urască cu adevărat. Mişcându-se ca într-un vis, Amanda semnă cu grijă formularul cu o mână pe care abia şi-o recunoscu.

Doctorul Mills îi conduse într-o altă parte a spitalului, unde îi lăsă singuri într-o cameră de aşteptare goală. Se simţi complet amorţită din cauza şocului.

Jared trebuia operat, altfel va muri.

Nu putea muri. Jared avea doar nouăsprezece ani. Avea toată viaţa înainte.

Închizând ochii, ea se lăsă neajutorată pe un scaun, încercând dar nereuşind să înţeleagă lumea care se prăbuşea

în jurul ei.

*

Candy nu avea nevoie de asta. Nu în seara aceea.

Tânărul de la capătul barului, Alan sau Alvin sau cum l-o fi chemând, era cât se poate de nerăbdător să o invite în oraş. Ba mai rău, treaba mergea atât de greu în seara aceea, încât nu va avea suficienți bani ca să-şi facă plinul la maşină. Minunat! Nemaipomenit!

— Hei, Candy? Era iar tânărul acela, care stătea aplecat peste bar ca un cățeluş neajutorat. Îmi mai dai, te rog, o bere?

Ea schiță un zâmbet în timp ce scoase dopul de la o sticlă şi se îndreptă agale înspre el. În timp ce ea se apropia de capătul barului, el o întrebă ceva, însă brusc uşa de la intrare fu luminată de farurile unei maşini care trecea pe-acolo sau care oprise în parcare, iar ea rămase cu privirea pironită asupra intrării. Aşteptând.

Când văzu că nu intră nimeni, ea răsuflă uşurată.

— Candy?

Vocea lui o trezi la realitate. El îşi îndepărtă părul negru şi lucios de pe frunte.

— Scuze. Ce-ai zis?

— Te-am întrebat cum a fost ziua ta până acum.

— Minunată, răspunse ea oftând. Minunată.

*

Frank stătea pe un scaun în fața ei, clătinându-se încă şi privind în gol. Amanda încercă din răsputeri să îl ignore.

În afară de asta, nu reuşea să se mai concentreze la nimic altceva decât la teama şi grijile pe care şi le făcea pentru Jared. Ani întregi din viața fiului ei parcă se comprimaseră ca prin minune în liniştea încăperii. Ea îşi aminti cât de mic i se păruse când îl ținuse în brațe în primele săptămâni de viață.Îşi aminti cum îi pieptăna părul şi cum îi pusese sandvişul în cutia cu Jurassic Park în prima lui zi de grădiniță. Îşi aminti cât de emoționat fusese înainte să participe la primul său bal din şcoala generală; cum bea

lapte direct din cutie, chiar dacă ea îi spusese de mii de ori să nu mai facă asta. Din când în când, era trezită din amintirile ei de rumoarea din spital şi îşi aducea aminte unde se afla şi ce se întâmpla. Apoi cădea din nou în visare.

Înainte să plece, doctorul le spusese că s-ar putea ca operația să dureze câteva ore, poate chiar până la miezul nopții, însă ea se întrebă dacă nu va veni cineva să îi țină la curent. Voia să ştie ce se întâmpla. Voia ca cineva să-i explice pe înțelesul ei însă ce îşi dorea cu adevărat era ca cineva să o țină în brațe şi să îi promită că băiețelul ei – chiar dacă era acum aproape bărbat – se va face bine.

*

Abee stătea în dormitorul lui Candy. Strânse din buze când înțelese ce se întâmpla.

Dulapul era gol. Sertarele erau goale. Nenorocita aia de baie era goală.

Nu era de mirare că nu răspunsese mai devreme la telefon. Candy fusese ocupată cu împachetatul. Şi când răspunsese în cele din urmă la telefon? Păi, uitase să-i spună despre planurile ei de plecare.

Însă nimeni nu îl părăsea pe Abee Cole. Nimeni.

Şi dacă era din cauza noului iubit? Dacă plănuiau să fugă *împreună?*

Acest gând îl făcu să iasă valvârtej pe uşa din spate pe care o rupsese în bucăți. Înconjurând casa, el se îndreptă cu paşi repezi spre camioneta lui, ştiind că trebuia să ajungă la Tidewater cât mai repede.

Candy şi iubițelul ei vor primi o lecție în seara aceea. Amândoi. O lecție pe care nu o vor uita niciodată.

20

Dawsonnu-şi amintea să fi văzut vreodată o noapte mai neagră. Fără lună, doar o beznă infinită deasupra, marcată de licărul slab al stelelor.

Se apropia de Oriental şi nu reuşea să scape de sentimentul că făcea o greşeală întorcându-se. Trebuia să traverseze oraşul ca să ajungă acasă la Tuck şi ştia că verii lui puteau sta la pândă oriunde.

Drept în față, dincolo de curba care îi schimbase viața pentru totdeauna, Dawson observă luminile oraşului, strălucind dincolo de şirul de copaci. Dacă avea de gând să se răzgândească, atunci era momentul.

Fără să-şi dea seama, el ridică uşor piciorul de pe pedală şi atunci, în momentul în care maşina încetini, Dawson simți dintr-odată că era urmărit.

*

Abee strângea cu putere volanul în timp ce gonea cu camioneta prin oraş, făcând roțile să scârțâie. Viră scurt la stânga şi intră în parcarea localului Tidewater, iar camioneta derapă când apăsă cu putere pe frână şi opri într-un loc rezervat persoanelor cu handicap. Pentru prima dată de când distrusese Stingray-ul, Ted parcă se însufleți, trezit din amorțeală de acea agitație.

Nici nu opri bine maşina, că Abee sări afară din ea, cu Ted pe urmele lui. Lui Abee nu-i venea să creadă că Candy îl minți se. Era evident că îşi plănuise fuga cu ceva vreme în urmă şi crezuse că el nu va afla. Sosise timpul să îi arate cine făcea regulile pe-acolo. „Căci te asigur, Candy, că nu eşti tu aia”.

În timp ce se îndrepta vijelios către intrare, Abee observă că Mustangul decapotabil al lui Candy nu era în parcare, ceea ce însemna că, probabil, îl parcase altundeva. Acasă la vreun tip, iar acum râdeau amândoi de el. Parcă o auzea pe Candy râzând şi zicând cât de prost era Abee, iar acest gând trezi în el dorința să dea năvală înăuntru, să-şi îndrepte

arma înspre bar şi să apese pe trăgaci.

Dar nu va face asta. O, nu. Pentru că, mai întâi de toate, ea trebuia *să înțeleagă* exact ce se întâmpla. Trebuia *să înțeleagă* că el era acela care făcea regulile.

Lângă el, Ted se ținea remarcabil de ferm pe picioare, fiind aproape nerăbdător. Dinăuntru se auzeau acordurile slabe care răsunau din tonomat, iar cablul din neon cu care era scris numele barului arunca o strălucire roşiatică pe chipurile lor.

Abee îi făcu semn cu capul lui Ted, iar acesta lovi uşa cu piciorul, deschizând-o.

*

Dawson înainta foarte încet cu maşina, cu fiecare muşchi încordat la maximum. Abia distingea în depărtare luminile din Orient. Fu cuprins de un sentiment puternic de déjà-vu, de parcă ar fi ştiut ce urma să se întâmple însă nu avea nicio putere să se oprească, cu toate că îşi dorea acest lucru.

Dawson se aplecă peste volan. Dacă mijea ochii, putea discerne magazinul universal, cel pe lângă care trecuse când alergase dimineața. Turnul Bisericii Baptiste, scăldat într-o baie de lumină, părea să vegheze asupra cartierului comercial. Felinarele stradale din halogen proiectau o strălucire ciudată pe asfalt, marcând astfel drumul care ducea spre casa lui Tuck şi făcându-l să fie cuprins de teama că, poate, nu va reuşi să ajungă acolo. Stelele pe care le văzuse adineauri dispăruseră, iar cerul de deasupra oraşului era aproape neobişnuit de negru. Drept în față, la dreapta, o clădire joasă stătea acum în locul unde se aflase cândva un crâng, aproape perpendiculară pe curba autostrăzii care mărginea oraşul.

Dawson cercetă cu atenție zona, aşteptând... ceva. Aproape instantaneu, aşteptarea lui fu răsplătită de o mişcare rapidă dincolo de geamul scaunului din dreapta.

Era acolo, se afla dincolo de strălucirea felinarelor, pe fâşia de iarbă care mărginea autostrada. Bărbatul brunet.

Fantoma.

*

Totul se desfăşură cu atâta repeziciune, încât Alan nici nu avu timp să se dezmeticească.

Stătea de vorbă cu Candy – sau, mă rog, încerca –, ea se apropie să-i aducă încă o bere, când, din senin, uşa de la intrarea în bar fu lovită cu atâta putere, încât partea de sus se desprinse din balamale.

Înainte ca Alan să apuce să facă vreo mişcare, Candy reacționase deja. Îl recunoscuse pe cel care intrase şi rămasă cu sticla de bere în aer rosti: „La naiba!", înainte să-i scape sticla din mână.

Înainte ca sticla să se facă zob de pardoseala din beton, Candy făcu stânga-mprejur şi se îndepărtă în fugă de el, scoțând un țipăt.

În spatele lui, răsună un răcnet.

— CINE NAIBA TE CREZI?!

Alan se făcu mic în timp ce Candy fugea spre celălalt capăt al barului, către biroul managerului. Fiind client fidel al localului, Alan ştia că biroul avea o uşă din oțel armat, prevăzută cu opritoare, mai ales că acolo era ținut seiful.

Ghemuindu-se, Alan îl văzu pe Abee trecând pe lângă el, urmărind atent cu privirea coada blondă a lui Candy, care se afla la capătul celălalt al barului. Şi Abee ştia încotro se îndrepta ea.

— O, NU, N-AI SĂ FACI ASTA, TÂRFO!

Candy aruncă o privire îngrozită peste umăr înainte să apuce cu mâna opritorul uşii de la birou. Scoțând un țipăt, se strecură prin deschizătură.

Închise uşa în momentul în care Abee îşi propti o mână de bar şi sări peste el. Sticlele şi paharele goale zburară în toate direcțiile. Casa de marcat căzu, făcându-se țăndări pe pardoseală, iar el îşi ținea picioarele întinse.

Aproape.

Ateriză pe pardoseală, împleticindu-se, şi răsturnă sticlele de lichior de pe raft de parcă ar fi fost nişte popice.

Abia dacă îi încetiniră avântul. Cât ai clipi, îşi recăpătă echilibrul şi ajunse în fața uşii biroului. Alan văzu totul,

fiecare secvență a scenei desfăşurându-se cu o precizie violentă, supranaturală. Însă când realiză ce se întâmpla de fapt, îl cuprinse panica.

„Ăsta nu-i un film."

Abee începu să bată cu pumnii în uşă, izbindu-se în ea şi strigând din toți rărunchii.

— DESCHIDE AFURISITA ASTA DE UŞĂ!

„Este real."

Auzi strigătul isteric al lui Candy, care se afla dincolo de uşa închisă.

„Dumnezeule..."

Indivizii care jucaseră biliard în încăperea din fundul barului o luară dintr-odată la fugă către ieşirea de urgență, azvârlind tacurile. Zgomotul pe care îl făcură acestea când aterizară pe pardoseala din beton, făcu să-i bubuie inima în piept lui Alan, declanşându-i instinctul de supraviețuire.

Trebuia să plece de-acolo.

Trebuia să plece de-acolo *imediat.*

Alan sări de pe scaun ca împuns cu un piolet, iar acesta căzu răsturnându-se. El se prinse cu mâna de bar ca să nu cadă. Întorcându-se spre uşa de la intrare, zări parcarea prin spărtură. Strada care trecea prin fața barului era luminată, aşa că o luă în grabă într-acolo.

Abia dacă îl auzea pe Abee lovind cu pumnii şi strigând că o va ucide pe Candy dacă nu deschidea uşa. Abia observă mesele şi scaunele răsturnate. Singurul lucru care îl interesa era să ajungă la spărtura din uşă şi să iasă naibii de acolo cât putea de repede.

Auzi zgomotul pe care adidaşii lui îl făceau pe pardoseala din beton, dar avea senzația că spărtura din uşă se îndepărta de el. Parcă era una din acele uşi dintr-un parc de distracții...

De unde se afla, o auzi pe Candy strigând: „Lasă-mă în pace!"

Pe Ted nu îl zări deloc, şi nici scaunul pe care acesta îl azvârlise în direcția lui lovindu-l în picioare şi doborându-l la pământ. Alan încercă instinctiv să-şi atenueze căderea, însă nu reuşi. Se lovi puternic cu fruntea de pardoseală, iar

impactul îl ameți. Zări crâmpeie de lumină înainte ca totul să se întunece.

Își reveni, încetul cu încetul, în simțiri.

Simți gustul sângelui când încercă să își elibereze picioarele de sub scaun şi să se întoarcă. Talpa unei ghete îi presa cu putere pe un obraz, iar tocul îi tăia falca. Cineva îi ținea capul lipit de pardoseală.

Nebunul Ted Cole stătea aplecat deasupra lui, cu puşca îndreptată spre el şi cu o expresie uşor amuzată pe față.

— Unde crezi că pleci?

*

Dawson trase maşina pe marginea drumului. El se aşteptase ca silueta să dispară când se dăduse jos din maşină, însă bărbatul brunet rămăsese pe loc, în iarba înaltă până la genunchi. Se afla la vreo patruzeci şi cinci de metri depărtare, îndeajuns de aproape încât Dawson să observe hanoracul care îi flutura în adierea vântului de seară. Dacă ar fi făcut un sprint, cu toate hainele de pe el şi luând-o prin iarba înaltă, Dawson tot ar fi putut ajunge la el în mai puțin de zece secunde.

Dawson ştia că străinul nu era doar în imaginația lui. Îl putea *atinge,* îi simțea prezența la fel de clar cum își simțea bătăile inimii. Fără să-şi ia privirea de la bărbat, Dawson întinse mâna şi opri motorul, stingând şi farurile. Chiar şi în beznă, Dawson reuşi să vadă o fâşie albă din tricoul bărbatului prin hanoracul descheiat. Chipul lui, însă, era încă nedesluşit, ca de obicei.

Dawson ieşi de pe stradă şi păşi pe acostamentul acoperit cu pietriş.

Străinul nu se mişcă.

Dawson se aventură în iarbă, dar silueta rămase tot nemişcată.

Dawson nu-şi luă privirea de la el pe măsură ce se apropia din ce în ce mai mult. Cinci paşi. Dacă ar fi fost ziuă, ar fi avut o imagine clară a bărbatului. I-ar fi putut desluşi trăsăturile feței; însă în beznă, acele trăsături rămaseră estompate.

Se apropie şi mai mult. Dawson se mişcă atent şi cu grijă, cuprins de un val de neîncredere. Ajunsese mai aproape ca niciodată de acea siluetă fantomatică, îndeajuns de aproape încât să o poată atinge dintr-o singură mişcare.

El continuă să-l privească, neştiind când să o rupă la fugă. Însă străinul păru să-i citească gândurile lui Dawson şi făcu un pas în spate.

Dawson rămase pe loc. Silueta făcu la fel.

Dawson mai făcu un pas şi văzu cum bărbatul se dă un pas în spate. El făcu doi paşi repezi, iar mişcare lui fu imitată ca în oglindă cu precizie de bărbatul brunet.

Fiind atent la vânt, Dawson sprintă. Atunci bărbatul brunet se întoarse şi începu să fugă şi el. Dawson mări viteza, însă distanța dintre ei rămase ciudat de constantă, iar hanoracul fâlfâia în continuare, de parcă ar fi vrut să-i facă în ciudă.

Dawson acceleră, iar străinul viră, schimbând direcția. Nu se mai îndepărta de stradă, ci alerga paralel cu ea, iar Dawson îl urmă. Se îndreptau spre Oriental, către clădirea joasă care se afla înaintea curbei.

Curba...

Dawson nu reuşea să micşoreze distanța, dar nici bărbatul brunet nu avansa prea mult. Încetase să mai schimbe direcția şi, pentru prima oară, Dawson avu senzația că bărbatul ştia exact unde îl conducea. Acest gând îl îngrijora, însă concentrat la urmărire, Dawson nu avu timp să reflecteze asupra acestui lucru.

*

Ted îşi apăsă cu putere gheata pe obrazul lui Alan. Acesta simți cum ambele urechi îi erau zdrobite şi cum tocul îi tăia adânc falca. Puşca îndreptată spre capul lui părea uriaşă, obturându-i vederea, şi simți brusc un nod în stomac. „O să mor", îşi zise el.

— Ştiu c-ai văzut-o, zise Ted, legănând arma, dar ținând-o în continuare ațintită către el. Dacă te las să te ridici, n-o să fugi, nu?

Alan încercă să înghită, dar gâtul nu îi dădu ascultare.

— Nu, cârâi el.

Ted apăsă şi mai tare cu piciorul. Durerea era intensă şi Alan țipă. Simțea că-i ard ambele urechi şi avu impresia că fuseseră subțiate până ajunseseră ca o foaie de hârtie. Când se uită la Ted cu ochi mici, implorând milă, el observă că acesta avea celălalt braț înfăşurat într-un soi de gips, iar fața îi era învinețită. Alan se întrebă ce pățise.

Ted făcu un pas în spate.

— Ridică-te! îi ordonă el.

Alan se chinui să-şi scoată picioarele de sub scaun şi să se ridice încet, aproape încovoindu-se, când simți o durere ascuțită în genunchi. Uşa era la doar câțiva metri de el.

— Nici să nu te gândeşti! mârâi Ted. Se îndreptă către bar. Javră!

Alan se întoarse şchiopătând la bar. Abee se afla în continuare în fața uşii biroului, înjurând şi izbindu-se cu toată forța în ea. În cele din urmă, Abee se întoarse spre ei.

Îşi înclină capul într-o parte, zgâindu-se ca scos din minți. Alan simți din nou un nod în stomac.

— Iubitul tău e aici! strigă el.

— Nu-i iubitul meu! îi răspunse țipând Candy, însă sunetul era înăbuşit. Chem poliția!

Între timp Abee se şi îndrepta către el, de partea cealaltă a barului. Ted ținea puşca ațintită spre Alan.

— Ați crezut că puteți fugi aşa, pur şi simplu? vru să ştie Abee.

Alan dădu să răspundă, însă rămăsese fără voce din cauza groazei.

Abee se aplecă şi culese de pe jos un tac. Alan văzu cum Abee apucă mai bine tacul, asemenea unui jucător de baseball hotărât să câştige meciul.

„Vai, Doamne, te rog, nu…”

— Ați crezut că n-o să aflu? Că nu ştiu ce-ați pus la cale? V-am văzut împreună vineri seara!

La doar câțiva paşi depărtare, Alan rămase încremenit, în timp ce Abee îşi pregătea tacul. Ted făcu o jumătate de pas în spate.

„O, Doamne…”

Alan abia reuşi să răspundă:

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Şi-a lăsat maşina la tine acasă? vru să ştie Abee. E-acolo?

— Ce... eu...

Abee păşi către el şi legănă tacul, înainte ca Alan să apuce să-şi termine propoziția. Alan încercă să se apere şi auzi un trosnet îngrozitor când brațul îi fu rupt. Când tacul se frânse în două, Abee îl lovi în față cu vârful de metal al ghetelor. Ted începu să-l lovească la rinichi, provocându-i valuri de durere agonizantă.

Când Alan începu să țipe, cei doi se porniră să-l snopească în bătaie.

*

Traversând pajiştea, ei se apropiau din ce în ce mai mult de clădirea aceea joasă şi hidoasă. Dawson zări câteva maşini şi camionete parcate în față şi, pentru prima oară, observă o strălucire roşiatică, slabă, deasupra intrării. O luară încet în direcția aceea.

În timp ce străinul brunet alerga cu uşurință în fața lui, Dawson avea senzația supărătoare că îl recunoştea. Poziția relaxată a umerilor, ritmul regulat al brațelor, pasul cadențat... Dawson mai văzuse cândva acea ținută aparte şi nu doar în pădurea din spatele casei lui Tuck. Încă nu-şi dădea seama unde, dar amintirea începea să-i revină, asemenea bulelor de aer care se ridică la suprafața apei. Bărbatul aruncă o privire peste umăr, de parcă i-ar fi auzit gândurile lui Dawson, iar acesta reuşi pentru prima oară să zărească mai bine trăsăturile străinului, ştiind că-l mai văzuse şi înainte pe bărbat.

Înainte de explozie.

Dawson se împiedică, dar în timp ce îşi recăpăta echilibrul, simți un fior pe şira spinării.

Nu era posibil.

Trecuseră douăzeci şi patru de ani. De atunci, făcuse închisoare şi fusese eliberat; lucrase pe o platformă petrolieră din Golful Mexic. Iubise şi suferise, apoi iubise şi suferise din

nou, iar bărbatul care îi oferise cândva un acoperiş deasupra capului murise de moarte naturală. Dar străinul – deoarece era şi fusese mereu un străin – nu îmbătrânise deloc. Arăta exact la fel cum arătase în noaptea în care ieşise să alerge după ce terminase de consultat pacienții, în acea zi în care plouase. El era, acum îşi dădea seama: acea expresie surprinsă pe care Dawson o văzuse atunci când derapase cu maşina. Transporta anvelopele de care avea nevoie Tuck şi se întorcea în Oriental...

Aici se întâmplase, îşi aminti din nou Dawson. Aici fusese omorât doctorul David Bonner, soț şi tată.

Dawson inspiră adânc şi se împiedică din nou, dar bărbatul păru că îi citeşte gândurile. Încuviință o dată din cap fără să zâmbească tocmai când ajunse pe aleea acoperită cu pietriş care ducea în parcare. Întorcându-se din nou cu fața înainte, el mări pasul, alergând paralel cu fațada clădirii. Dawson simți cum transpiră când îl urmă împleticindu-se în parcare. În fața lui, străinul – doctorul Bonner – se oprise din alergat şi stătea lângă intrarea în clădire, scăldată în acea lumină roşiatică, ciudată.

Dawson se apropie, fixându-şi privirea asupra doctorului Bonner, însă fantoma se întoarse şi intră în clădire.

Dawson mări pasul şi, câteva secunde mai târziu, dădu năvală prin uşa unui bar slab luminat, însă doctorul Bonner dispăruse.

Dawson avu nevoie doar de câteva clipe ca să înțeleagă scena: mesele şi scaunele răsturnate, țipetele înăbuşite ale unei femei în fundal şi glasul unui crainic la televizorul răsturnat. Verii lui, Ted şi Abee, aplecați deasupra cuiva întins pe jos, bătându-l cu sălbăticie, aproape urmând un ritual, până când aceştia se opriră brusc şi îşi ridicară privirile spre el. Dawson zări fața însângerată a celui întins pe jos şi îl recunoscu imediat.

Alan...

De-a lungul anilor, Dawson studiase chipul tânărului din nenumăratele fotografii, însă acum observă asemănarea izbitoare cu tatăl lui. Bărbatul pe care îl văzuse Dawson în acele luni, bărbatul care îl condusese aici.

În timp ce el cercetă încăperea, totul rămase nemişcat. Ted şi Abee încremeniră, nevenindu-i niciunuia a crede că cineva – indiferent cine – îşi făcuse brusc apariția. Abia mai suflau în timp ce se holbau la Dawson ca nişte lupi care tocmai fuseseră întrerupți dintr-un festin.

Doctorul Bonner îl salvase cu un anumit scop.

Acest gând îi veni în minte în acelaşi moment în care Ted se dezmetici. Îşi ridică încet puşca dar, până să apese pe trăgaci, Dawson se şi ferise, ascunzându-se după o masă. Înțelese dintr-odată de ce fusese condus acolo – şi poate care fusese scopul lui în tot acest timp.

*

Cu fiecare respirație, Alan se simțea de parcă ar fi fost înjunghiat.

Nu se putea ridica de jos, dar chiar dacă avea privirea înceţoşată, putea discerne ce se întâmpla.

De când străinul dăduse buzna în bar, mişcându-şi capul repede într-o parte şi-n cealaltă de parcă ar fi căutat pe cineva, Ted şi Abee încetaseră să-l mai bată şi, fără niciun motiv anume, aceştia îşi concentraseră atenția asupra nou-venitului. Alan nu înțelegea, dar când auzi împuşcăturile se făcu covrig şi începu să se roage. Străinul se adăpostise după nişte mese, iar Alan nu îl mai vedea şi, în clipa următoare, sticle de lichior începură să zboare peste capul lui în direcția lui Ted şi a lui Abee în vreme ce gloanțele ciuruiau barul. Îl auzi pe Abee strigând, apoi sunetul înăbuşit de lemn făcut țăndări în jurul lui. Cu toate că Ted dispăruse din raza sa vizuală, trăgea necontenit cu arma.

Cât despre el, Alan era convins că va muri.

Doi dinți îi fuseseră smulşi, iar gura îi era plină de sânge. Când Abee îi aplicase lovituri cu piciorul în coaste, simțise cum îi trosnesc. Partea din față a pantalonilor îi era udă – ori făcuse pe el, ori începuse să sângereze din cauza loviturilor la rinichi.

Auzi în depărtare sunetul sirenelor, însă fiind convins de moartea iminentă, nici nu mai avea energia necesară să-i pese. În jurul lui auzi scaune rupte şi sticle sparte. Undeva,

în depărtare, el îl auzi pe Abee mârâind când o sticlă de lichior se izbi de ceva solid.

Văzu picioarele străinului alergând pe lângă el spre bar. Imediat după aceea, strigătele fură urmate de o împuşcătură care făcu țăndări oglinda din spatele barului. Alan simți o ploaie de cioburi căzând peste el, ciupindu-i pielea. Un alt strigăt şi o altă încăierare. Abee scoase un țipăt ascuțit, care fu întrerupt brusc de zgomotul făcut de ceva care fusese trântit pe jos.

Capul cuiva?

Altă încăierare. De unde se afla întins pe jos, Alan îl văzu pe Ted împleticindu-se în spate, fiind cât pe ce să-l calce pe picior. Ted strigă ceva în timp ce încerca să se redreseze, însă lui Alan i se păru că detectează o umbră de avertisment în vocea lui, când o nouă împuşcătură răsună în barul mic.

Alan strânse din ochi, apoi îi deschise din nou tocmai când un alt scaun zbură prin aer. Ted trase încă o dată cu arma către tavan, iar străinul îl placă, izbindu-l pe Ted de perete. Când fu aruncat pe spate, Ted scăpă puşca din mână, care se rostogoli pe jos.

Bărbatul se năpusti asupra lui Ted, iar acesta dispăru din nou din câmpul vizual al lui Alan. El nu reuşea deloc să se mişte. Auzi în spatele lui pe cineva trăgându-i pumni altcuiva, încă o dată şi încă o dată... îl auzi pe Ted strigând, iar zgomotul se intensifică în timp ce îi erau aplicate lovituri în bărbie. Apoi Alan auzi loviturile, iar Ted rămase tăcut. Auzi încă una, apoi încă una şi încă una, de data asta mai lente.

Apoi nu se mai auzi nimic în afară de respirația întretăiată a bărbatului.

Vuietul sirenelor se auzea mai aproape. Întins pe jos, Alan ştiu că salvarea lui venise prea târziu.

„M-au omorât", auzi el o voce interioară pe măsură ce privirea începea să i se înceţoşeze pe margini. Brusc, simți cum o mână îl apucă de mijloc şi îl ridică.

Durerea era înfiorătoare. El scoase un țipăt când simți că este ridicat în picioare, susținut de un braț care se încolăci în jurul lui. Ca prin minune, simți cum picioarele încep să se

mişte de la sine în timp ce bărbatul încerca să-l care spre ieşire. În timp ce se apropiau de uşă, văzu întunericul de afară şi spărtura din uşă.

Şi, deşi nu avea niciun motiv să spună ceva, se trezi îngânând:

— Eu sunt Alan. Se sprijini de bărbat. Alan Bonner.

— Ştiu, răspunse acesta. Trebuie să te scot de-aici.

*

„Trebuie să te scot de-aici."

Aproape inconştient, Ted nu reuşi să înțeleagă pe deplin cuvintele însă, în mod instinctiv, îşi dădu seama ce se întâmplă. *Dawson îi scăpa din nou printre degete.*

Simți cum îl cuprinde un nou val de furie, mai puternic decât moartea însăşi.

Se chinui să-şi deschidă un ochi injectat de sânge în timp ce Dawson se apropia anevoie de uşă, cu iubitul lui Candy sprijinit de el. Văzându-l pe Dawson cu spatele întors, el îşi căută din priviri puşca. *Acolo.* La câțiva metri depărtare, sub o masă ruptă.

Sirenele răsunau din ce în ce mai tare.

Cu ultimele puteri, Ted se întinse după puşcă şi îi simți greutatea încântătoare când o apucă strâns în mână. Îndreptă arma spre uşă, acolo unde era Dawson. Habar nu avea dacă îi mai rămăseseră cartuşe, dar ştia că era ultima lui şansă.

Ținti şi apăsă pe trăgaci.

21

Pe la miezul nopții, Amanda se simțea complet amorțită. Obosită mintal, emoțional şi fizic, se simțea stoarsă de puteri, după ce stătuse încordată ore în şir în sala de aşteptare. Răsfoise paginile revistelor fără să le citească, se plimbase ca un leu în cuşcă încoace şi-ncolo, încercând să-şi controleze spaima care o cuprindea de fiecare dată când se gândea la fiul ei. Pe măsură ce orele se scurgeau şi se apropia miezul nopții, simți cum neliniştea ei intensă se risipeşte încet, lăsând loc unui gol.

Lynn sosise într-o suflare cu o oră mai devreme, înspăimântată şi îngrijorată. O îmbrățişase pe Amanda şi o copleşise cu o sumedenie de întrebări la care Amanda nu avea niciun răspuns. Apoi se întorsese către Frank, cerându-i detalii despre accident. Cineva traversase în viteză intersecția, îi spusese el, ridicând neputincios din umeri. Se trezise între timp şi, cu toate că era vădit îngrijorat de situația lui Jared, el nu menționase nimic despre motivul pentru care Jared ajunsese în acea intersecție, sau despre motivul pentru care se aflase Jared la volan şi nu tatăl lor.

Amanda nu vorbise deloc cu Frank cât timp aşteptaseră în încăpere. Ştia că Lynn trebuie să fi observat tăcerea care se aşternuse între ei, dar şi Lynn era la fel de tăcută, copleşită de grijile pe care şi le făcea în legătură cu fratele ei. La un moment dat o întrebă pe Amanda dacă n-ar fi fost mai bine să meargă să o aducă pe Annette din tabără. Amanda însă alese să aştepte până când vor şti mai exact ce se întâmpla. Annette era prea tânără ca să înțeleagă acel moment de cumpănă, iar Amanda nu se simțea în stare să aibă grijă de ea în acel moment. Abia reuşea ea să reziste şi să nu cedeze.

Douăzeci de minute după miezul nopții celei mai lungi zile din viața ei, doctorul Mills intră în cele din urmă în sala de aşteptare. Era vădit obosit, dar îşi schimbase halatul înainte să vină să le vorbească. Amanda se ridică de pe scaun, la fel făcură şi Lynn şi Frank.

— Operația a decurs bine, zise acesta fără ocolişuri.

Suntem aproape siguri că Jared va fi bine.

*

Jared ieşise din operație de câteva ore, însă Amandei nu i se permise să îl vadă decât atunci când fu mutat la terapie intensivă. Deşi, în mod normal, nu era permis accesul vizitatorilor peste noapte, doctorul Mills făcu o excepție pentru ea.

Între timp, Lynn îl dusese acasă pe Frank. El începuse să se plângă că îl durea capul din cauza loviturii, dar promisese să se întoarcă în dimineața următoare. Lynn se oferise să se întoarcă după aceea la spital, însă Amanda respinsese ideea. Îl va veghea ea pe Jared toată noaptea.

Amanda se aşeză lângă patul lui Jared şi rămase acolo următoarele ore, ascultând sunetul pe care îl scotea monitorul cardiac şi şuieratul nefiresc al ventilatorului care împingea şi scotea încet aerul din plămânii fiului ei. Pielea lui avea culoarea plasticului învechit, iar fața îi era trasă. Parcă nu semăna deloc cu fiul ei, cu fiul pe care îl crescuse şi îl ocrotise mereu; părea un străin în acest mediu străin, atât de îndepărtat de viața lor cotidiană.

Îi recunoscu doar mâinile. Îi luă una într-ale ei, încercând să se încarce cu energie din căldura acesteia. Când asistenta medicală îi schimbă bandajele, ea zări tăietura brutală care îi brăzda trunchiul şi îşi întoarse privirea în altă parte.

Doctorul îi spusese că, probabil, Jared se va trezi după-masa târziu şi, în timp ce şedea lângă patul lui, ea se întrebă ce îşi va aminti despre accident şi despre sosirea lui la spital. Oare se speriase când brusc începuse să se simtă rău? Oare şi-ar fi dorit să o vadă acolo? Simți acest gând ca pe o lovitură reală şi îşi promise să rămână acolo, alături de el, cât timp va avea nevoie de ea.

Nu dormise deloc de când sosise la spital. Pe măsură ce orele se scurgeau, iar Jared nu dădea niciun semn de trezire, ei începu să i se facă din ce în ce mai somn, legănată fiind de sunetul constant şi ritmat al echipamentelor de monitorizare. Ea se aplecă în față şi îşi rezemă capul de grilajul patului. Douăzeci de minute mai târziu, fu trezită de o asistentă

medicală care îi sugeră să meargă acasă şi să se odihnească puțin.

Amanda clătină din cap şi îşi privi îndelung fiul, de parcă ar fi vrut să-i transmită o parte din forța ei trupului său slăbit. Ca să se consoleze, se gândi la asigurările pe care i le dăduse doctorul Mills. Acesta îi spuse că odată ce Jared îşi va reveni, va putea duce o viață aproape normală. Ar fi putut fi şi mai rău, îi spusese doctorul Mills, iar ea îşi repetă aceste cuvinte de parcă ar fi fost o incantație prin care alunga un dezastru.

Pe măsură ce lumina pătrundea timidă prin ferestrele rezervei de la Terapie intensivă, spitalul începu să prindă viață din nou. Asistentele medicale schimbau tura, micul dejun era adus cu cărucioarele, iar medicii îşi începeau vizitele medicale. Zgomotul se transformă într-un bâzâit continuu. O asistentă o informă sec pe Amanda că trebuia să verifice cateterul, iar aceasta ieşi abătută din rezervă şi se îndreptă spre cantina spitalului. Poate că o cafea îi va reda energia de care avea atâta nevoie; trebuia să fie în formă când se va trezi Jared.

În ciuda faptului că era foarte devreme, se formase deja un şir lung de persoane care, la fel ca şi ea, nu dormiseră toată noaptea şi tânjeau după o cafea. În spatele ei se aşeză un tânăr între douăzeci şi ceva şi treizeci de ani.

— Soția o să mă omoare, mărturisi el în timp ce aşteptau ținând în mână tăvile.

Amanda ridică o sprânceană.

— De ce?

— A născut azi-noapte şi m-a trimis aici după cafea. Mi-a spus să mă grăbesc, că începe să o doară capul, însă eu am mai dat o tură pe la maternitate ca să mai arunc un ochi.

În ciuda stării în care se afla, Amanda zâmbi.

— Băiețel sau fetiță?

— Băiat, răspunse el. Gabriel. Gabe. Este primul născut.

Amanda se gândi la Jared. Se gândi la Lynn şi la Annette, apoi gândul o purtă la Bea. Spitalul fusese martor atât la cele mai fericite zile din viața ei, cât şi la cele mai triste.

— Felicitări, zise ea.

Coada înainta greu, căci clienții nu se grăbeau nici când alegeau, nici când făceau combinații complicate de feluri de mâncare. Amanda se uită la ceas după ce plăti în cele din urmă cafeaua. Lipsise cincisprezece minute. Era aproape convinsă că nu avea voie să intre în salon cu cafeaua, aşa că se aşeză la o masă de lângă fereastră şi privi cum parcarea din față începea să se umple încetul cu încetul.

După ce îşi termină cafeaua, se duse la toaletă. Chipul care o privea din oglindă era palid şi nedormit; abia dacă îl recunoscu. Se stropi cu apă rece pe față şi pe gât şi îşi petrecu următoarele două minute încercând să se aranjeze puțin. Luă liftul până la etaj şi se îndreptă către rezerva de la terapie intensivă. Când se apropie de uşă, fu întâmpinată de o asistentă medicală.

— Îmi pare rău, dar nu puteți intra chiar acum, zise ea.

— De ce? întrebă Amanda, oprindu-se brusc. Asistenta nu îi răspunse, afişând o expresie de neînduplecat. Simți cum o cuprinde din nou panica.

Aşteptă în fața rezervei aproape o oră până când doctorul Mills ieşi în cele din urmă ca să vorbească cu ea.

— Îmi pare rău, zise el, dar au apărut nişte complicații.

— Dar tocmai am plecat de la el, se bâlbâi ea, nemaiştiind ce altceva să spună.

— A apărut o infecție, continuă acesta. Ischemie în ventriculul drept. Doctorul clătină din cap.

Amanda se încruntă.

— Nu ştiu ce încercați să-mi spuneți! Spuneți-mi direct ca să pot înțelege!

Expresia lui era compătimitoare, iar vocea, blândă.

— Fiul dumneavoastră, zise el în cele din urmă, Jared... a suferit un atac de cord masiv.

Amanda clipi, simțind cum zidurile coridorului încep să se îngusteze tot mai mult.

— Nu, făcu ea. Nu este posibil. Dormea... se recupera când am plecat eu.

Doctorul Mills nu spuse nimic, iar Amanda simți cum ameteşte, cum se desprinde parcă de trup când zise bâlbâindu-se:

— Ați spus că va fi bine. Ați spus că operația a decurs bine. Ați spus că se va trezi în după-masa asta, mai târziu.

— Îmi pare rău...

— Cum se poate să fi suferit un atac de cord? întrebă Amanda, nevenindu-i să creadă. Are doar nouăsprezece ani!

— Nu sunt sigur. A fost probabil vorba despre un fel de cheag. Se poate să fi avut legătură cu trauma inițială sau cu trauma post-operatorie, dar nu avem de unde şti sigur, îi explică doctorul Mills. Este neobişnuit, dar se poate întâmpla orice odată ce inima suferă o rană atât de gravă. El îi atinse brațul. Tot ceea ce vă pot spune este că dacă nu s-ar fi aflat la Terapie intensivă, nu ar fi supraviețuit.

Amandei începu să-i tremure vocea.

— Dar a supraviețuit, nu? Se va face bine, nu-i aşa?

— Nu ştiu. Chipul doctorului se întunecă din nou.

— Cum adică, nu ştiți?

— Ne este foarte greu să-i menținem ritmul sinusal.

— Nu mai vorbiți ca un doctor! strigă ea. Spuneți-mi ce vreau să ştiu! Îşi va reveni fiul meu?

Pentru prima dată, doctorul Mills îşi întoarse privirea.

— Inima fiului dumneavoastră este slăbită, zise el. Fără... intervenție, nu ştiu cât va mai putea rezista.

Amanda se clătină pe picioare simțind fiecare cuvânt ca pe o lovitură de baros. Se rezemă de perete, încercând să înțeleagă despre ce vorbea doctorul.

— Doar nu-mi spuneți că va muri, nu? întrebă ea în şoaptă. Nu poate muri. Este tânăr şi sănătos şi puternic. Trebuie să faceți ceva.

— Facem tot ce ne stă în putință, zise doctorul Mills, părând obosit.

„Nu din nou", era tot ce-i trecea ei prin minte. „Nu ca şi Bea. Nu şi Jared."

— Atunci faceți mai mult! îl îndemnă ea, pe jumătate implorând, pe jumătate țipând. Operați-l, faceți ceea ce trebuie să faceți!

— Operația nu este o opțiune în momentul de față.

— Faceți ce trebuie să faceți ca să-l salvați! zise ea pe un ton ridicat.

— Nu este atât de simplu…

— De ce nu? Pe chipul ei se citi nedumerirea.

— Trebuie să cer întrunirea de urgență a comisiei pentru transplanturi.

Amanda îşi pierdu şi ultima fărâmă de forță când auzi aceste cuvinte.

— Transplant?

— Da, zise el. Aruncă o privire spre uşa rezervei, apoi se uită din nou la ea. Oftă. Fiul dumneavoastră are nevoie de o inimă nouă.

*

După aceea, Amanda fu condusă înapoi în sala de aşteptare unde stătuse în timpul primei operații a lui Jared.

De data asta nu era singură. În încăpere se mai aflau alte trei persoane, toate având întipărită pe fețe aceeaşi expresie tensionată şi deznădăjduită ca şi Amanda. Ea se prăbuşi pe un scaun, încercând fără succes să îndepărteze acea senzație îngrozitoare de déjà-vu.

„Nu sunt sigur cât va rezista.”

Dumnezeule…

Simți dintr-odată că nu mai rezistă să rămână în sala de aşteptare. Mirosurile de antiseptice, lumina fluorescentă, hidoasă, tensiunea, expresiile îngrijorate… era o repetare a săptămânilor şi lunilor petrecute în încăperi identice cu aceea, atunci când Bea fusese bolnavă. Deznădejdea, neliniştea – trebuia să plece de-acolo.

Se ridică în picioare şi, aruncându-şi geanta pe umăr, o luă în grabă pe coridoarele acoperite cu gresie până când ajunse la o ieşire. Păşi pe o mică terasă, se aşeză pe o băncuță din piatră şi trase adânc în piept aerul proaspăt al dimineții. Apoi îşi scoase celularul. O prinse pe Lynn acasă, tocmai în momentul în care ea şi Frank se pregăteau să pornească spre spital. Amanda începu să povestească tot ce se întâmplase când Frank ridică celălalt receptor şi ascultă. Lynn îi adresă din nou o sumedenie de întrebări fără răspuns, însă Amanda o întrerupse şi îi spuse să sune la tabăra unde se afla Annette şi să stabilească când să meargă

după sora ei. Era o călătorie de trei ore dus-întors cu maşina, iar Lynn protestă spunând că voia să-l vadă pe Jared. Amanda îi spuse pe un ton ferm că trebuia să facă asta pentru ea. Frank nu scoase niciun cuvânt.

După ce închise, Amanda o sună pe mama ei. În timp ce îi explica tot ce se întâmplase în ultimele douăzeci şi patru de ore, acel coşmar i se păru şi mai real, iar Amanda începu să plângă înainte să apuce să termine de povestit.

— Vin, spuse scurt mama ei. Ajung cât pot de repede.

*

Când ajunse şi Frank, se întâlniră cu doctorul Mills în biroul acestuia, care se afla la al treilea etaj, ca să discute problema referitoare la transplantul de inimă al lui Jared.

Cu toate că Amanda auzise şi înțelesese tot ce le povestise doctorul Mills despre intervenție, ea îşi aminti mai târziu doar două detalii.

Primul, că era posibil să nu i se aprobe transplantul de către comisie – că, în ciuda situației grave în care se afla Jared, nu exista niciun precedent pentru adăugarea pe lista de aşteptare pe cineva care suferise un accident rutier. Nu exista nicio garanție că va fi ales.

Al doilea era acela că, chiar dacă i s-ar fi aprobat transplantul, era o chestiune de noroc – poate chiar un miracol – să i se găsească o inimă potrivită.

Cu alte cuvinte, şansele erau mici în ambele cazuri.

„Nu sunt sigur cât va rezista."

În drum spre sala de aşteptare, Frank arăta la fel de năucit ca şi ea. Furia Amandei şi sentimentul de vină al lui Frank formau un zid impenetrabil între ei. O oră mai târziu, trecu pe acolo o asistentă medicală care îi înştiință că starea lui Jared era stabilă pentru moment şi că puteau să îl viziteze la Terapie intensivă dacă doreau.

„Stabilă. Pentru moment."

Amanda şi Frank se aşezară lângă patul lui Jared. Amanda îl vedea pe copilul care fusese şi pe tânărul care devenise, însă nu reuşea să asocieze acele imagini cu silueta care zăcea inconştientă în pat. Frank îşi ceru iertare în

şoaptă şi îl îndemnă pe Jared „să reziste”, însă cuvintele lui îi stârniră Amandei un val de furie şi de neîncredere pe care cu greu reuşi să şi-l stăpânească.

Frank parcă îmbătrânise cu zece ani din noaptea precedentă; răvăşit şi abătut, el era întruchiparea suferinţei, însă ea nu simţi nici cea mai mică umbră de compasiune pentru sentimentul de vină pe care ştia că îl simţea el.

În schimb, îşi trecu degetele prin părul lui Jared, ascultând sunetele monitoarelor. Asistentele medicale se ocupau de ceilalţi pacienţi din salonul de Terapie intensivă, verificând injecţiile intravenoase şi branulele, comportându-se de parcă ar fi fost o zi complet obişnuită. O zi obişnuită din viaţa activă a unui spital, însă nimic obişnuit în legătură cu întreaga situaţie. Era sfârşitul vieţii pentru ea şi familia ei.

Comisia pentru transplant urma să se întrunească în curând. Nu exista precedent pentru ca un pacient ca Jared să fie pus pe lista de aşteptare. Dacă respingeau transplantul, atunci fiul ei avea să moară.

*

Lynn veni la spital cu Annette, care ţinea strâns jucăria ei preferată din pluş, o maimuţă. Făcând o excepţie, asistentele medicala le lăsară pe cele două surori să intre împreună în salonul de Terapie intensivă ca să-şi vadă fratele. Lynn, palidă la faţă, îl sărută pe Jared pe obraz. Annette aşeză jucăria din pluş pe pat, lângă Jared.

*

În sala de şedinţă situată cu câteva etaje mai sus de Secţia de Terapie intensivă, comisia pentru transplant se întruni pentru un vot în caz de urgenţă. Doctorul Mills prezentă dosarul lui Jared şi îi descrise starea, precum şi caracterul urgent al situaţiei.

— Aici scrie că suferă de insuficienţă cardiacă congestivă, zise unul dintre membrii comisiei, încruntându-se când citi raportul din faţa lui.

Doctorul Mills dădu din cap.

— După cum am detaliat în raport, infarctul a lezat grav

ventriculul stâng al pacientului.

— Un infarct care a survenit cel mai probabil în urma rănii cauzate de un accident rutier, spuse membrul comisiei. Politica generală este aceea că victimele accidentelor nu se califică pentru un transplant de inimă.

— Asta pentru că, în general, acestea nu trăiesc prea mult ca să beneficieze de aşa ceva, sublinie doctorul Mills. Totuşi, pacientul a supraviețuit. Este un bărbat tânăr şi sănătos, care are şanse excelente. Cauza efectivă a infarctului nu este cunoscută încă şi, după cum bine ştiți, insuficiența cardiacă congestivă întruneşte toate criteriile pentru transplant. El puse dosarul deoparte şi, aplecându-se în față, îi privi pe membri rând pe rând. Fără un transplant, mă îndoiesc că acest pacient va mai rezista încă douăzeci şi patru de ore. Trebuie să-l adăugăm pe listă. Vocea lui era rugătoare. Este încă tânăr. Trebuie să-i acordăm şansa de a trăi.

Câțiva dintre membrii comisiei schimbară priviri sceptice. Ştia la ce se gândeau: Nu numai că acest caz era fără precedent, dar şi timpul era prea scurt. Şansele erau aproape inexistente ca să găsească la timp un donator, ceea ce însemna că pacientul avea să moară indiferent de decizia pe care ar fi luat-o ei. Ceea ce nimeni nu pomeni era un calcul la rece, la care niciun membru al comisiei nu se referi. Era vorba despre bani. Dacă Jared era trecut pe listă, cazul pacientului putea fi ori un succes, ori un eşec pentru programul de transplanturi, iar cu cât reuşitele erau mai multe, cu atât mai mult creştea reputația spitalului. Asta însemna fonduri suplimentare pentru cercetare şi operații. Însemna mai mulți bani pentru viitoarele transplanturi. Per total, însemna că mai multe vieți puteau fi salvate de-a lungul timpului, chiar dacă era sacrificată o viață în acea clipă.

Însă doctorul Mills îşi cunoştea bine colegii şi, în adâncul lui, ştia că ei înțelegeau că fiecare pacient şi fiecare caz în parte era unic. Aceştia ştiau că cifrele nu erau întotdeauna relevante. Făceau parte din acea categorie de profesionişti care uneori îşi asumau nişte riscuri pentru a ajuta un pacient ca cel în cauză. Pentru majoritatea dintre ei, bănui

doctorul Mills, acesta era motivul pentru care aceştia aleseseră medicina de la început, aşa cum făcuse şi el. Voiau să salveze oameni şi hotărâră să încerce să facă asta din nou, în acea zi.

Într-un sfârşit, recomandarea comisiei pentru transplant fu unanimă. Într-o oră, pacientului i se conferise statutul 1A, fapt care îl aşezase în fruntea listei – dacă avea să apară în mod miraculos un donator.

*

Când doctorul Mills le spuse vestea bună, Amanda sări în sus şi îl îmbrăţişă, agăţându-se de el cu disperare.

— Mulţumesc, zise ea, cu respiraţia întretăiată. Mulţumesc.

Ea repeta acest cuvânt întruna. Îi era prea teamă să mai spună şi altceva, să dea glas speranţei că va apărea ca prin minune şi un donator.

*

Când intră în sala de aşteptare, Evelyn îşi dădu seama dintr-o privire că acea familie dărâmată avea nevoie de cineva care să aibă grijă de ea. De cineva care să îi sprijine, nu de cineva care avea nevoie de sprijin.

Îi îmbrăţişă pe toţi pe rând, ţinând-o strâns la piept pe Amanda. Făcând un pas în spate ca să se uite la ei, ea întrebă:

— Ei, cui îi este foame?

*

Evelyn le conduse imediat pe Lynn şi pe Annette la cantina spitalului, lăsându-i singuri pe Amanda şi pe Frank. Amanda nici nu se putea gândi la mâncare. Cât despre Frank, nici măcar nu-i păsa. Nu se putea gândi decât la Jared.

Şi să aştepte.

Şi să se roage.

Când una dintre asistentele de la Terapie intensivă trecu pe lângă sala de aşteptare, Amanda fugi după ea, ajungând-o din urmă pe coridor. Cu o voce tremurândă, ea îi adresă acea

întrebare inevitabilă.

— Nu, răspunse asistenta. Îmi pare rău. Nu am primit încă nicio veste despre un posibil donator.

*

Aflată încă pe coridor, Amanda îşi acoperi faţa cu mâinile.

Fără ca ea să-şi dea seama, Frank ieşi din sala de aşteptare şi ajunse lângă ea tocmai în momentul în care asistenta se îndepărta.

— Vor găsi un donator, zise Frank.

Când el încercă s-o atingă, ea se întoarse cu spatele la el.

— Vor găsi un donator, repetă el.

Ea îl privi furioasă.

— Tu, dintre toţi oamenii, nu-mi poţi *promite* asta.

— Nu, desigur că nu…

— Atunci nu mai spune nimic, zise ea. Nu mai spune lucruri fără importanţă.

Frank îşi atinse podul nasului umflat.

— Nu încerc decât să…

— Să ce? vru ea să ştie. Să mă faci să mă simt mai bine? Fiul meu e pe moarte! Ecoul vocii ei răsună pe coridorul lung, atrăgând priviri curioase.

— Este şi fiul meu, zise Frank încet.

Furia Amandei, atât de îndelung reprimată, izbucni dintr-odată la suprafaţă.

— Atunci de ce l-ai chemat să vină după tine? strigă ea. De ce te-ai îmbătat atât de tare încât n-ai mai putut conduce?

— Amanda…

— E vina ta! ţipă ea la el. De-a lungul coridorului, pacienţii îşi scoaseră capetele prin uşile deschise, iar asistentele medicale încremeniră. Nu trebuia să fie în maşină! N-avea ce căuta acolo! Dar tu erai beat criţă şi erai incapabil să-ţi porţi singur de grijă! Din nou! Aşa cum faci mereu!

— A fost un accident, încercă Frank să o tempereze.

— N-a fost un accident! Nu înţelegi asta? Tu ai cumpărat berea, tu ai băut-o – *tu* eşti cauza. Tu l-ai pus pe Jared în faţa maşinii! Amanda pufnea, ignorându-i pe toţi cei care se aflau pe coridor. Te-am rugat să nu mai bei, rosti ea printre

dinți. Te-am implorat să te opreşti. Dar nu ai făcut-o. Nu te-a interesat niciodată ce voiam eu sau ce era mai bine pentru copii. Nu ți-a păsat decât de tine şi de cât de mult ai suferit după ce a murit Bea. Ea inspiră adânc. Dar ştii ceva? Şi eu am fost dărâmată. Eu sunt cea care i-a dat naştere. Eu sunt cea care a ținut-o în brațe, care a hrănit-o şi care i-a schimbat scutecele în timp ce tu erai la muncă. Eu am fost cea care a vegheat-o mereu cât a fost bolnavă. Eu am fost aceea, nu tu. *Eu.* Îşi împunse pieptul cu degetul. Dar nu ştiu cum se face că tu ai fost cel care a clacat. Şi ştii ce s-a întâmplat? În cele din urmă l-am pierdut pe bărbatul cu care m-am măritat, odată cu copilaşul meu. Şi cu toate astea, am reuşit cumva să găsesc forța să merg mai departe. Amanda îi întoarse spatele lui Frank, cu fața schimonosită de amărăciune. Fiul meu e ținut în viață de nişte aparate, iar orele îi sunt numărate şi asta pentru că n-am avut curajul să te părăsesc. Ar fi trebuit să fac asta mai demult.

În timp ce ea vorbea, Frank îşi coborî privirea, holbându-se la pardoseală. Epuizată, Amanda porni pe coridor, îndepărtându-se de el.

Apoi se opri o clipă, se întoarse şi adăugă:

— Ştiu că a fost un accident. Ştiu că îți pare rău. Dar nu este suficient. Dacă n-ar fi fost meteahna ta, noi nu ne-am fi aflat aici. Amândoi ştim asta.

Ultimele ei cuvinte răsunară ca o provocare, iar ea se aşteptase ca el să riposteze. Însă Frank nu mai adăugă nimic, iar Amanda se îndepărtă în cele din urmă.

*

Când membrilor familiei li se permise să intre din nou în salonul de Terapie intensivă, Amanda şi fetele îl vegheară pe Jared pe rând. Ea rămase lângă el aproape o oră. De îndată ce sosi Frank, Amanda plecă. Apoi intră Evelyn să-l vadă pe Jared, dar stătu doar câteva minute.

După ce Evelyn îi luă cu ea pe ceilalți membri ai familiei, Amanda se întoarse lângă patul lui Jared şi rămase acolo până când asistentele schimbară tura.

Nu aveau nicio veste privind un posibil donator.

*

Sosi şi ora cinei, dar timpul se scurse mai departe. Evelyn îşi făcu în cele din urmă apariția şi aproape că o scoase cu forța pe Amanda din salon, conducând-o spre cantină. Cu toate că gândul la mâncare îi făcea silă, Amanda reuşi să mănânce în tăcere un sandviş, sub atenta supraveghere a mamei sale. Mestecând mecanic fiecare îmbucătură, Amanda reuşi în cele din urmă să înghită şi ultima bucată, apoi mototoli celofanul în care fusese învelit sandvişul.

Fără să scoată un cuvânt, ea se ridică în picioare şi se întoarse în salon.

*

La ora opt, atunci când lua sfârşit programul de vizite, Evelyn hotărî că era mai bine pentru copii să meargă acasă. Frank fu de acord să-i însoțească. Încă o dată doctorul Mills făcu o excepție pentru Amanda şi îi permise să rămână în salon.

Pe măsură ce se înserа, activitatea frenetică din spital se mai linişti. Amanda rămase nemişcată lângă patul lui Jared. Deşi obosită, ea observă rotația asistentelor medicale, însă le uită numele de îndată ce acestea ieşeau din salon. Amanda îl implora întruna pe Dumnezeu să-i salveze viața fiului ei, aşa cum îl implorase să o salveze şi pe Bea.

De astă dată, nu putea decât să spere că Dumnezeu o va auzi.

*

Cândva după miezul nopții, doctorul Mills intră în salon.

— Ar fi bine să mergeți acasă şi să vă odihniți, zise el. Vă voi suna dacă am vreo veste. Vă promit.

Amanda refuză să dea drumul mâinii lui Jared, ridicându-şi sfidătoare bărbia.

— Nu-l voi părăsi.

*

Era aproape ora trei dimineața când doctorul Mills intră din nou în salon. Amanda era prea obosită ca să se mai

ridice în picioare.

— Am noutăți, spuse el.

Ea se întoarse spre el, aproape convinsă că urma să-i spună că se spulberase şi ultima lor speranță. „Gata, se gândi ea, complet amorțită. Acesta este sfârşitul.”

Însă zări o umbră de speranță pe chipul lui.

— Am găsit un donator, zise el. A apărut o şansă nesperată.

Amanda simți cum adrenalina începe să-i pulseze în tot corpul, cum fiecare nerv se trezeşte la viață în timp ce ea încerca să înțeleagă cuvintele lui.

— Un donator?

— Un donator de inimă. Chiar acum este transportat la spital, iar operația a fost deja programată. Echipa se întruneşte chiar în acest moment.

— Asta înseamnă că Jared va trăi? întrebă cu o voce răguşită Amanda.

— Asta ne dorim, zise el.

Pentru prima dată de când se afla la spital, Amanda începu să plângă.

22

La îndemnul doctorului Mills, Amanda merse în cele din urmă acasă. I se spusese că Jared va fi dus în unitatea preoperatorie, unde va fi pregătit pentru intervenție, şi că nu va mai putea sta alături de el. Era posibil ca operația efectivă să dureze de la patru la şase ore, în funcție de cum aveau să decurgă lucrurile.

— Nu, zise doctorul Mills, înainte ca ea să apuce să-l întrebe. Nu avem motive să credem că vor exista complicații.

În ciuda supărării, ea îl sunase pe Frank după ce primise această veste înainte să plece de la spital. La fel ca şi ea, nici el nu dormise şi, cu toate că Amanda se aşteptase să audă bâlbâiala cu care era deja obişnuită, el era treaz când îl sună. Păru vădit uşurat când auzi vestea despre Jared şi îi mulțumi pentru că îl sunase.

Nu îl văzu pe Frank când ajunse acasă şi bănui că, din moment ce mama ei se instalase în camera de oaspeți, Frank dormea în birou. Deşi extenuată, ea simți nevoia să facă un duş şi stătu o vreme sub jetul de apă binefăcător, înainte să se târască în pat.

Peste o oră sau două soarele avea să răsară. Când Amanda închise ochii, îşi spuse că nu va dormi mult. Va trage doar un pui de somn înainte să se întoarcă la spital.

Somnul ei adânc dură şase ore.

*

Mama ei ținea în mână o ceaşcă de cafea când Amanda traversă în grabă holul, disperată să ajungă la spital şi încercând din răsputeri să-şi amintească unde îşi lăsase cheile.

— Am sunat acum câteva minute, zise Evelyn. Lynn a spus că nu au primit nicio veste în afară de faptul că Jared este încă în operație.

— Tot trebuie să merg, bombăni Amanda.

— Fireşte că da. Dar bea mai întâi cafeaua. Evelyn îi întinse ceaşca. Ți-am pregătit-o eu.

Amanda scotoci prin maldărul de corespondență şi printre nimicurile care se aflau pe comoda de la intrare în căutarea cheilor.

— Nu am timp...

— Nu îți va lua mai mult de cinci sau zece minute să o bei, zise mama ei, pe un ton care nu accepta niciun refuz. Puse ceaşca aburindă în mâna Amandei. Nu va schimba cu nimic situația. Odată ce vei ajunge la spital, amândouă ştim că nu vei face nimic altceva decât să aştepți. Singurul lucru important pentru Jared este să fii acolo când se va trezi, iar asta se va întâmpla abia peste câteva ore. Aşadar, stai liniştită câteva minute înainte să fugi de-aici. Mama ei se aşează pe unul dintre scaunele din bucătărie şi arătă către locul de lângă ea. Bea o ceaşcă de cafea şi mănâncă puțin.

— Nu pot mânca atâta timp cât fiul meu este în operație! protestă Amanda.

— Ştiu că eşti îngrijorată, zise Evelyn, cu o voce surprinzător de blândă. Şi eu sunt. Dar pentru că sunt mama ta, îmi fac griji şi în privința ta, pentru că ştiu cât de mult se bazează pe tine familia ta. Amândouă ştim că eşti mai eficientă după ce ai mâncat şi ai băut o ceaşcă de cafea.

Amanda ezită, apoi îşi duse ceaşca de cafea la gură. Într-adevăr era bună.

— Chiar crezi că este în regulă? Ea se încruntă nesigură şi se aşează pe scaunul de la masa din bucătărie, lângă mama ei.

— Desigur. Te aşteaptă o zi lungă. Trebuie să fii puternică atunci când Jared te va vedea.

Amanda ținu strâns în mână ceaşca.

— Mi-e teamă, recunoscu ea.

Spre marea mirare a Amandei, mama ei se întinse şi îi cuprinse mâinile în palmele ei.

— Ştiu. Şi mie mi-e teamă.

Amanda se holbă la mâinile ei, care țineau încă strâns ceaşca şi care erau mângâiate de degetele micuțe şi spilcuite ale mamei ei.

— Mulțumesc că ai venit.

Evelyn schiță un zâmbet.

— N-am avut de ales, zise ea. Eşti fiica mea şi ai nevoie de mine.

*

Amanda şi mama ei merseră împreună la spital, unde se întâlniră cu restul familiei în sala de aşteptare. Annette şi Lynn fugiră la ea ca să o îmbrățişeze, îngropându-şi fețele la pieptul ei. Frank dădu aproape imperceptibil din cap şi bombăni un salut. Observând imediat tensiunea dintre ei, Evelyn le luă pe fete cu ea pentru un prânz timpuriu.

Când Amanda şi Frank rămaseră singuri, el se întoarse către ea.

— Îmi pare rău, zise el. Pentru tot.

Amanda îl privi.

— Ştiu că-ți pare rău.

— Ştiu că ar fi trebuit să fiu eu acolo, în locul lui Jared.

Amanda nu spuse nimic.

— Te las singură dacă vrei, zise el. Voi aştepta altundeva.

Amanda oftă după ce clătină din cap.

— E în regulă. Este fiul tău. Locul tău este aici.

Frank înghiți în sec.

— M-am lăsat de băutură, dacă are vreo importanță. Pe bune, de data asta. Pentru totdeauna.

Amanda îşi flutură mâna, întrerupându-l.

— Te rog... Nu vreau să discutăm despre asta. Nu este nici momentul, nici locul, iar discuția nu va face decât să mă înfurie şi mai mult. Am mai auzit cuvintele astea şi n-am chef de aşa ceva în momentul ăsta.

Frank încuviință din cap. Se întoarse şi se aşeză la locul lui. Amanda stătea pe un scaun rezemat de peretele opus. Niciunul nu mai scoase o vorbă până când nu reveni Evelyn cu fetele.

*

Pe la ora prânzului, doctorul Mills intră în sala de aşteptare. Se ridicară cu toții în picioare. Amanda îi cercetă chipul, aşteptându-se la ce era mai rău, însă temerile îi fură îndepărtate aproape imediat când zări un aer de satisfacție

pe chipul lui obosit.

— Operația a decurs bine, începu el, înainte să le expună etapele procedurii.

După ce termină, Annette îl trase de mânecă.

— Jared se va face bine?

— Da, răspunse doctorul, zâmbind. El îi mângâie creştetul. Fratele tău se va face bine.

— Când îl putem vedea? întrebă Amanda.

— Acum se află la recuperare, dar poate peste câteva ore.

— Va fi treaz atunci?

— Da, răspunse doctorul Mills. Va fi treaz.

*

Când familia fu anunțată că îl poate vizita pe Jared, Frank clătină din cap.

— Du-te tu prima, îi spuse Amandei. Noi rămânem aici. Îl vom vedea după ce te vei întoarce.

Amanda o urmă pe asistentă în salonul de recuperare. Doctorul Mills o aştepta la intrare.

— Este treaz îi spuse el, păşind alături de ea. Dar trebuie să vă avertizez că a avut multe întrebări şi nu a primit vestea prea bine. Vă rog să încercați să nu îl supărați.

— Ce să-i spun?

— Vorbiți cu el, răspunse el. Veți şti ce să-i spuneți. Sunteți mama lui.

Înainte să intre în salon, Amanda inspiră adânc, iar doctorul Mills deschise uşa. Ea intră în încăperea puternic luminată, zărindu-şi imediat fiul care era întins într-un pat ale cărui draperii erau date la o parte.

Jared era înfiorător de palid, şi era tras la față. El îşi întoarse capul într-o parte, schițând un zâmbet.

— Bună, mamă, şopti el, încă uşor amețit de anestezie.

Amanda îi atinse brațul, atentă să nu deranjeze nenumăratele tuburi care îl înconjurau şi fâşiile de pansament de pe trupul lui.

— Hei, scumpule. Cum te simți?

— Obosit, murmură el. Mă doare.

— Ştiu, zise ea. Ea îi îndepărtă o şuviță de păr de pe frunte

înainte să se aşeze pe scaunul aflat lângă patul lui. Cred că te va mai durea o vreme. Dar nu vei mai rămâne aici mult timp. Poate încă o săptămână.

El clipi, mişcându-şi pleoapele încet. Aşa cum făcea când era mic, chiar înainte ca ea să stingă lumina şi el să meargă la culcare.

— Am o inimă nouă, zise el. Doctorul mi-a spus că nu au avut de ales.

— Aşa e, răspunse ea.

— Şi asta ce înseamnă? Jared îşi mişcă agitat braţul. Voi avea o viaţă normală?

— Fireşte că da, zise ea, încercând să-l liniştească.

— Mi-au scos afară inima, mamă. El strânse cu degetele cearşaful de pe pat. Mi-au spus că voi lua medicamente toată viaţa.

Pe chipul lui se citea nedumerirea şi neliniştea. El înţelegea că viitorul lui fusese schimbat irevocabil şi oricât şi-ar fi dorit să îl poată proteja de acea realitate cruntă, Amanda ştia că nu va putea.

— Da, zise ea, neluându-şi privirea de la el. Ai suferit un transplant de inimă. Şi da, vei lua medicamente toată viaţa. Dar toate astea înseamnă, de asemenea, că eşti în viaţă.

— Pentru cât timp? Nici măcar doctorii nu-mi pot spune asta.

— Chiar are importanţă acum?

— Bineînţeles că are, izbucni Jared. Mi s-a spus că media de viaţă a unui transplant este de cincisprezece până la douăzeci de ani. Şi-apoi, probabil voi avea nevoie de o altă inimă.

— Atunci, o vei primi. Şi, între timp, vei trăi, iar după aceea, îţi vei vedea în continuare de viaţă. La fel ca oricare alt om.

— Nu înţelegi ce vreau să spun. Jared îşi întoarse capul, privind către peretele îndepărtat al salonului.

Amanda îi observă reacţia şi încercă să-şi aleagă cele mai potrivite cuvinte ca să îl ajute să accepte acea nouă realitate în care se trezise.

— Cât timp am aşteptat în aceste ultime zile în spital, ştii

la ce mă gândeam? începu ea. Mă gândeam că mai sunt atât de multe lucruri pe care nu le-ai făcut încă, lucruri pe care nu le-ai trăit încă. Cum ar fi satisfacția de a absolvi o facultate, sau bucuria de a-ți cumpăra o casă, sau încântarea pe care o simți când îți găseşti slujba perfectă, sau când o întâlneşti pe fata viselor tale şi te îndrăgosteşti.

Jared nu părea că ar fi auzit-o, însă ea îşi dădea seama din tăcerea lui că el o asculta.

— Vei putea face toate aceste lucruri, continuă ea. Vei face greşeli şi te vei lupta ca oricine altcineva, dar când vei avea alături de tine persoana potrivită, vei simți o bucurie aproape perfectă, de parcă ai fi cel mai norocos om din lume. Ea îşi întinse mâna şi îl bătu uşor pe braț. La urma urmei, un transplant de inimă nu are nicio legătură cu niciunul din aceste lucruri. Pentru că eşti încă în viață. Şi asta înseamnă că vei iubi şi vei fi iubit... Şi, în cele din urmă, nimic altceva nu mai contează.

Jared rămase nemişcat, îndeajuns de mult încât să o facă pe Amanda să se întrebe dacă nu cumva adormise din cauza amețelii postoperatorii. Dar apoi, el îşi întoarse încet capul.

— Chiar crezi tot ce mi-ai spus? Vocea lui era nesigură.

Pentru prima oară de când aflase despre accident, Amanda se gândi la Dawson Cole. Ea se apropie mai tare de el.

— Fiecare cuvânt.

23

Morgan Tanner stătea în garajul lui Tuck, cu mâinile împreunate, şi cerceta din priviri ceea ce fusese cândva un Stingray. Făcu o grimasă când se gândi că proprietarul nu va fi prea încântat.

Era evident că fusese distrusă de curând. Un cric de fier ieşea din aripa din spate care fusese pe jumătate smulsă şi era convins că nici Dawson, nici Amanda nu ar fi lăsat-o în starea aceea, dacă ar fi văzut-o. Nu puteau fi traşi la răspundere nici pentru scaunul care fusese aruncat prin geam, pe verandă. Părea mai degrabă mâna lui Ted şi a lui Abee Cole.

Cu toate că nu era originar din Oriental, el se obişnuise cu pulsul oraşului. Învățase în timp că dacă asculta cu atenție când se afla la Irvin's, putea şti o mulțime de lucruri despre istoria acelui colț de lume şi despre oamenii care trăiau acolo. Desigur, într-un loc ca Irvin's, orice informație trebuia privită cu o doză de scepticism. Zvonurile, bârfa şi aluziile răutăcioase erau la fel de obişnuite ca şi adevărul în sine. Cu toate astea, ştia mai multe despre clanul Cole decât s-ar fi aşteptat mulți oameni. Inclusiv, destul de multe despre Dawson.

După ce Tuck îi vorbise despre planurile lui în ceea ce îi privea pe Dawson şi pe Amanda, Tanner îşi făcuse griji în legătură cu propria siguranță şi încercase să afle cât mai multe despre clanul Cole. Deşi Tuck garantase pentru caracterul lui Dawson, Tanner îşi făcuse timp să discute cu şeriful care îl arestase, precum şi cu procurorul şi cu avocatul care îl apărase. Comunitatea juridică din Districtul Pamlico nu era numeroasă şi nu întâmpinase greutăți în a-i convinge pe colegii lui să-i povestească despre cea mai vehiculată crimă din Oriental.

Atât procurorul, cât şi avocatul apărării fuseseră de părere că, în acea noapte, se aflase încă o maşină pe şosea, iar Dawson virase ca să o evite. Însă, având în vedere că atât judecătorul, cât şi şeriful erau apropiați ai familiei lui Marilyn

Bonner, cei doi avocați nu reuşiseră să îl ajute prea mult. Tanner se încruntase când auzise cum se desfăşurau acțiunile juridice din acel orăşel. După aceea, el vorbise cu fostul director al închisorii din Halifax, care îl informase că Dawson fusese un deținut model. Îi sună şi pe câțiva angajatori ai lui Dawson din Louisiana, ca să se convingă că acesta avea o conduită bună şi era demn de încredere. Numai după aceea, acceptase să îl ajute pe Tuck.

După ce finalizase toate aspectele legate de bunurile lui Tuck şi după ce se ocupase de Stingray, rolul lui în toată această poveste se încheiase. Având în vedere cele întâmplate, inclusiv arestarea lui Ted şi a lui Abee Cole, el se consideră norocos că numele lui nu apăruse deloc în conversațiile pe care le auzise la Irvin's. Şi ca un avocat bun ce era, nu suflase o vorbă.

Cu toate astea, întreaga situație îl neliniştea mai mult decât lăsa să se vadă. Ba chiar dăduse câteva telefoane neortodoxe în ultimele zile, care îl scoseseră din zona lui de confort.

Luându-şi privirea de la Stingray, îşi îndreptă atenția către masă, căutând fişa de lucru în speranța că va găsi numărul de telefon al proprietarului maşinii. O găsi pe mapă şi, după o privire rapidă, află informația pe care o căuta. Când aşeză mapa înapoi pe masă, el zări ceva cunoscut.

O ridică, ştiind că o mai văzuse şi înainte, şi o cercetă o clipă. Se gândi la alternative, înainte să-şi scoată celularul din buzunar. Căută în lista de contacte, găsi numărul şi apelă.

La capătul celălalt, telefonul începu să sune.

*

Amanda îşi petrecuse cea mai mare parte din ultimele două zile la spital, alături de Jared şi abia aştepta să se odihnească în patul ei în acea noapte. Nu numai că scaunul de lângă patul lui era îngrozitor de inconfortabil, dar până şi Jared o îndemnase să plece.

— Aş vrea să rămân singur o vreme, îi spuse el.

În timp ce ea stătea în grădina mică de pe terasă,

bucurându-se de aerul proaspăt, Jared se afla la etaj şi avea prima şedinţă cu un psiholog, spre marea ei uşurare. Ştia că din punct de vedere fizic făcea progrese remarcabile. Însă din punct de vedere emoţional, era altă chestiune. Deşi voia să creadă că reuşise, în urma discuţiei lor, să îl facă măcar puţin să privească dintr-o altă perspectivă noua sa condiţie, ea ştia că Jared suferea pentru că era convins că îi fuseseră furaţi ani buni din viaţă. El îşi dorea ceea ce avusese înainte, un corp perfect sănătos şi un viitor oarecum fără complicaţii, însă acest lucru nu mai era posibil. Îi fuseseră administrate imunosupresoare ca trupul lui să nu respingă noua inimă şi cum acestea îl predispuneau la infecţii, lua şi doze mari de antibiotice. Îi fusese prescris şi un medicament diuretic ca să împiedice retenţia de lichide. Şi cu toate că urma să fie externat săptămâna următoare, trebuia să meargă timp de un an pentru consultaţii regulate la clinica ambulatorie ca să i se monitorizeze progresul. De asemenea, trebuia să facă fizioterapie şi să urmeze un regim strict. La toate astea se adăugau şedinţele săptămânale la psiholog.

Următoarea perioadă avea să fie una grea pentru întreaga familie, dar dacă înainte cunoscuse doar agonia, în acel moment Amanda începu din nou să spere. Va fi nevoie de timp, însă el va găsi o cale să depăşească cu bine acea grea încercare.În ultimele două zile, ea observase că Jared îşi mai recăpătase din forţă, cu toate că el nu părea conştient de asta. Ştia că şi psihologul va face tot posibilul să-l ajute.

Frank şi mama ei o duseseră şi o aduseseră cu ei la spital pe Annette; Lynn venise singură cu maşina. Amanda ştia că în ultimul timp nu stătuse suficient cu fetele, aşa cum ar fi trebuit. Şi ele sufereau, dar ce putea face?

Hotărî ca în acea seară să cumpere pizza în drum spre casă. După aceea, poate se vor uita împreună la un film. Nu era mult, dar în acel moment era tot ce putea face. Odată Jared externat, lucrurile aveau să intre din nou pe făgaşul normal. Ar trebui s-o sune pe mama ei ca să-i spună ce planuri avea...

Scotoci prin geantă şi scoase celularul, când observă pe ecran un număr de telefon cunoscut. Şi iconiţa căsuţei

vocale pâlpâia.

Curioasă, ea accesă căsuța vocală şi îşi duse telefonul la ureche, ascultând vocea tărăgănată a lui Morgan Tanner, care o ruga să îl sune înapoi când putea.

Ea formă numărul. Tanner răspunse imediat.

— Mulțumesc pentru că m-ați sunat înapoi, zise el, cu acelaşi aer oficial cu care îi întâmpinase atunci când ea şi Dawson se întâlniseră cu el. Înainte să încep, aş vrea să îmi cer scuze că vă deranjez în momente atât de grele pentru dumneavoastră.

Ea clipi confuză, întrebându-se cum de aflase.

— Mulțumesc... dar Jared se simte mai bine. Suntem foarte uşurați.

Tanner tăcu, de parcă ar fi încercat să înțeleagă sensul cuvintelor ei.

— Ei bine, atunci... v-am sunat, deoarece azi-dimineață am trecut pe la casa lui Tuck şi în timp ce verificam maşina...

— A, da, îl întrerupse Amanda. Voiam să vă amintesc despre asta. Dawson a reparat-o înainte să plece. Ar trebui să fie în stare bună de funcționare.

Tanner tăcu din nou câteva secunde înainte să continue.

— Ce voiam să spun este că am găsit scrisoarea pe care Tuck i-a scris-o lui Dawson, continuă el. Probabil că a uitat-o acolo şi nu eram sigur dacă doriți să v-o trimit.

Amanda îşi mută celularul la urechea cealaltă, întrebându-se de ce o sunase pe ea.

— E a lui Dawson, spuse ea. Nu ar trebui să i-o trimiteți lui?

Ea îl auzi pe Tanner oftând la capătul celălalt.

— Înțeleg că nu ați aflat ce s-a întâmplat, zise el încet. Duminică noaptea? La Tidewater?

— Ce s-a întâmplat? Amanda se încruntă, vădit nedumerită.

— Îmi pare rău că trebuie să vă dau vestea prin telefon. Ați putea trece pe la biroul meu în seara aceasta? Sau mâine-dimineață?

— Nu, răspunse ea. Eu m-am întors în Durham. Ce s-a

întâmplat?

— Cred că ar trebui să vă spun în persoană.

— Asta nu va fi posibil, spuse ea, începând să-şi piardă răbdarea. Spuneți-mi care este problema. Ce s-a întâmplat la Tidewater? De ce nu puteți să-i trimiteți scrisoarea lui Dawson?

Tanner ezită înainte să-şi dreagă vocea.

— A avut loc o... altercație la bar. Localul a fost distrus aproape în totalitate şi au fost trase mai multe focuri de armă. Ted şi Abee Cole au fost arestați, iar un tânăr, Alan Bonner, a fost grav rănit. Bonner este încă în spital şi, din câte am aflat, starea lui se va îmbunătăți.

Când auzi aceste nume, rostite unul după altul, Amanda simți cum tâmplele încep să-i zvâcnească. Cunoştea, desigur, numele celui care avea legătură cu respectivii. Ea rosti aproape în şoaptă.

— Şi Dawson se afla acolo?

— Da, răspunse Morga Tanner.

— Ce s-a întâmplat?

— Din ce am reuşit să aflu, Ted şi Abee Cole îl băteau pe Alan Bonner când Dawson a intrat în bar. Atunci, Ted şi Abee Cole l-au atacat pe el. Tanner făcu o pauză. Trebuie să înțelegeți că poliția încă anchetează...

— Dawson este bine? întrebă ea, Este tot ce vreau să ştiu.

Ea auzi respirația lui Tanner la celălalt capăt al firului.

— Dawson încerca să-l scoată afară din bar pe Alan Bonner când Ted a reuşit să tragă ultimul glonț. Dawson a fost împuşcat.

Amanda simți cum i se încordează toți mușchii din corp şi încercă să se pregătească pentru ceea ce ştia că avea să urmeze. Aceste cuvinte, la fel ca şi cele pe care le auzise în ultimele zile, păreau aproape imposibil de înțeles.

— ... a fost împuşcat în cap. Nu a avut nicio scăpare, Amanda. Se afla deja în moarte clinică când a ajuns la spital.

În timp ce Tanner vorbea, Amanda simți că îi scapă telefonul din mână. Acesta căzu cu zgomot pe pietriş. Ea îl privi îndelung, înainte să se aplece şi să întrerupă convorbirea.

„Dawson. Nu Dawson. Nu se poate să fi murit.”

Auzi din nou cuvintele rostite de Tanner. Se dusese la Tidewater. Ted şi Abee erau acolo. Îl salvase pe Alan Bonner, iar acum era mort.

„Viață pentru viață, gândi ea. Trucul nemilos al lui Dumnezeu.”

Dinaintea ochilor îi apăru imaginea cu ei doi, plimbându-se de mână prin câmpul cu flori. Când o podidiră lacrimile, plânse pentru Dawson şi pentru toate acele zile pe care nu aveau să le mai petreacă împreună. Până când, la fel ca şi în cazul lui Tuck şi al Clarei, se vor regăsi poate cumva sub formă de cenuşă pe acel câmp luminat de soare, departe de toate cele lumeşti.

EPILOG

Doi ani mai târziu

Amanda aşează două tăvi cu lasagna în frigider, înainte să verifice prăjitura din cuptor. Deşi Jared urma să împlinească douăzeci şi unu de ani abia peste două luni, ea ajunsese să considere data de 23 iunie ca pe a doua lui zi de naştere. În urmă cu doi ani, pe aceeaşi dată, primise o inimă nouă; în acea zi primise o a doua şansă la viață. Nici că exista un motiv mai întemeiat pentru a sărbători.

Era singură acasă. Frank era la muncă, Annette nu se întorsese încă de la petrecerea în pijamale organizată acasă la o prietenă, iar Lynn lucra în timpul vacanței de vară la Gap. Între timp, Jared hotărâse să se bucure de ultimele zile libere înainte să înceapă practica la o firmă care se ocupa cu administrarea investițiilor, jucând *softball* cu un grup de prieteni. Amanda îl avertizase că va fi o zi toridă şi îl făcuse să-i promită că va bea multă apă.

— Voi avea grijă, o asigură el înainte să plece.

Mai nou, fie datorită faptului că începea să se maturizeze, fie din cauza a ceea ce i se întâmplase, Jared părea să înțeleagă că grija mergea mână în mână cu rolul de mamă.

Nu fusese întotdeauna atât de îngăduitor. După accident, totul părea să-l irite. Dacă îl privea îngrijorată, el îi spunea că îl sufocă; dacă încerca să-i vorbească, deseori o repezea. Ea cunoştea motivele pentru care era atât de morocănos; recuperarea lui fusese dureroasă, iar medicamentele pe care le lua îi provocau deseori greață. Muşchii, odată bine conturați, începuseră să i se atrofieze în ciuda fizioterapiei, accentuându-i sentimentul de neputință. Recuperarea lui emoțională fusese complicată de faptul că, spre deosebire de alți pacienți care suferiseră un transplant şi care aşteptaseră şi speraseră să-şi mai prelungească viața cu câțiva ani, Jared nu reuşise să scape de sentimentul că fusese privat de câțiva ani. Uneori îi repezea pe prietenii lui, care veneau să-l viziteze, iar Melody, fata de care fusese atât de interesat în

acel weekend fatal, îl anunțase la câteva săptămâni după accident că ieșea cu altcineva. Vizibil deprimat, Jared hotărâse să renunțe pentru câțiva ani la școală.

Fusese un drum uneori anevoios, dar cu ajutorul terapeutului său, Jared începuse treptat să-și revină. Psiholoaga le sugeră lui Frank și Amandei să se întâlnească regulat cu ea ca să discute despre dificultățile prin care trecea Jared, cât și despre cum să se comporte față de el și cum să îl susțină. Având în vedere problemele lor conjugale, uneori le era greu să lase conflictele deoparte și să îi confere lui Jared siguranța și încurajarea de care acesta avea nevoie; dar, în cele din urmă, dragostea pentru fiul lor ieșise învingătoare. Îl susținuseră pe Jared pe măsură ce acesta trecuse gradual prin etapele de durere, pierdere și furie până când acesta ajunsese să își accepte, într-un final, noua viață.

La începutul verii trecute, el se înscrisese la un curs de economie la colegiul local de stat și, spre mândria și marea ușurare a părinților lui, acesta îi anunțase la scurt timp după aceea că hotărâse să se reînscrie în toamnă la Universitatea Davidson și să urmeze cursurile la zi. În cursul aceleiași săptămâni, el pomenise la cină, aproape într-o doară, că citise despre un bărbat care trăise treizeci și unu de ani după ce suferise un transplant de inimă. Cum medicina avansa de la an la an, ea era încrezătoare că el va trăi și mai mult.

Odată reîntors la școală, starea lui de spirit începuse să se îmbunătățească. După ce se sfătuise cu doctorii lui, se apucase de alergat, ajungând să parcurgă aproape zece kilometri într-o zi. Mergea la sala de forță de trei sau de patru ori pe săptămână, recâștigându-și treptat condiția fizică pe care o avusese cândva. Fascinat de cursul pe care îl urmase în acea vară, el hotărâse să aprofundeze domeniul științelor economice când își va relua activitatea la Davidson. La câteva săptămâni după ce revenise la facultate, întâlnise o studentă remarcabilă, care promitea în acel domeniu, o fată pe care o chema Lauren. Cei doi se îndrăgostiseră lulea unul de celălalt și chiar începuseră să vorbească despre căsătorie după ce vor absolvi. În ultimele două săptămâni fuseseră

într-o excursie misionară în Haiti, sponsorizată de biserica pe care o frecventa ea.

În afară de medicamentele pe care le lua cu strictețe şi de abstinența de la alcool, în cea mai mare parte a timpului Jared ducea viața unui tânăr obişnuit de douăzeci şi unu de ani. Totuşi, respectase dorința mamei lui de a-i face un tort pentru a sărbători transplantul. După doi ani, ajunsese în cele din urmă să se considere norocos, în ciuda celor întâmplate.

Cu toate astea, apăruse o schimbare în felul cum gândea Jared, iar Amanda nu ştia exact cum să reacționeze. Cu câteva seri în urmă, în timp ce ea aşeza nişte farfurii în maşina de spălat vase, Jared intrase în bucătărie şi o întrebase:

— Hei, mamă? Te vei ocupa de chestia aia caritabilă pentru Duke toamna asta?

În trecut, de fiecare dată când vorbea despre acțiunile ei caritabile, le numea „chestii". Din motive evidente, de la accident ea nu se mai ocupase de acest eveniment şi nici nu mai făcuse muncă voluntară la spital. Amanda încuviință din cap.

— Da. M-au rugat să fiu din nou preşedinta organizației.

— Asta pentru că au dat-o în bară în ultimii ani, dacă n-ai fost tu acolo, corect? Aşa a spus mama lui Lauren.

— Nu au dat-o în bară. Doar că evenimentele nu s-au mai desfăşurat conform planului.

— Mă bucur că te vei ocupa din nou de caritate. Pentru Bea, vreau să zic.

Ea zâmbi.

— Şi eu.

— Şi celor de la spital le convine, nu? Pentru că strângi bani?

Ea se întinse după un prosop şi îşi şterse mâinile, privindu-l cu atenție.

— De ce eşti dintr-odată atât de interesat?

Jared îşi scărpină îngândurat prin tricou cicatricea de pe piept.

— Speram să te foloseşti de legăturile de la spital ca să afli

ceva pentru mine, zise el. Ceva la care mă gândesc de o vreme încoace.

*

Lăsând prăjitura să se răcească pe masă, Amanda ieşi pe veranda din spate şi cercetă din priviri peluza. În ciuda instalației de irigare pe care o instalase Frank cu un an în urmă, în anumite locuri iarba începea să se usuce pe măsură ce rădăcinile îmbătrâneau. În acea dimineață, ea îl zări stând pe un petic de iarbă uscată înainte să meargă la slujbă, cu o expresie întunecată pe chip. În ultimii ani, Frank devenise obsedat de peluză. Spre deosebire de majoritatea vecinilor, Frank hotărâse să se ocupe singur de tunsul ierbii, spunându-le celor care îl întrebau că astfel se relaxa după o zi întreagă de plombat măsele şi de modelat coroane dentare la cabinet. Deşi ştia că exista o gram de adevăr în ceea ce spunea, obiceiurile lui îi păreau Amandei oarecum obsesive. Fie că ploua, fie că era soare, el tundea iarba în fiecare zi, conferind gazonului aspectul unei table de şah.

În ciuda scepticismului ei, Frank nu mai băuse nicio bere, nici măcar o gură de vin din ziua accidentului. Promisese la spital că nu va mai pune picătură de băutură în gură şi, spre cinstea lui, se ținuse de cuvânt. După doi ani, ea nu se mai temea că el îşi va relua vechiul obicei, iar acesta era unul dintre motivele pentru care relația lor începuse să se îmbunătățească. Nu era o relație perfectă, dar niciuna atât de îngrozitoare cum fusese înainte. În zilele şi săptămânile de după accident, se certaseră aproape în fiecare seară. Durerea, vina şi furia transformaseră cuvintele lor în adevărate tăişuri şi deseori se jigneau unul pe celălalt. Frank dormise luni întregi în camera de oaspeți, iar dimineața, rareori îşi aruncau câte o privire.

Oricât de grele fuseseră acele luni, Amanda nu reuşise să ia decizia finală de a divorța. Tensiunea din casă îl afecta pe Jared, spunea ea, şi dacă într-adevăr voiau să îl ajute pe fiul lor, era mai bine să apeleze la ajutorul unui consilier de cuplu. Dacă în casă nu era linişte, lui Jared îi va fi greu să accepte şi să facă față noii sale condiții.

Amanda şi Frank merseseră fiecare cu maşina lui la prima întâlnire cu consilierul, recomandat de psiholoaga lui Jared. În timpul primei şedințe, începuseră să se certe aşa cum făceau de luni întregi. La a doua şedință, reuşiseră să comunice fără să mai ridice tonul. Şi la îndemnul blând, dar ferm al consilierului, Frank începuse să meargă la întrunirile alcoolicilor anonimi, spre marea uşurare a Amandei. La început, mergea cinci seri la rând pe săptămână, apoi ajunse să meargă o dată pe săptămână, iar în urmă cu trei săptămâni, Frank devenise sponsor. Se întâlnea regulat la micul dejun cu un bancher în vârstă de treizeci şi patru de ani, care divorțase recent şi care, spre deosebire de Frank, nu reuşise să renunțe la băutură. Până atunci, Amanda nu crezuse că Frank va reuşi să se abțină de la băutură pentru prea mult timp.

Fără îndoială că atât Jared, cât şi fetele se bucurau de atmosfera liniştită din casă. Existau momente când Amanda se gândea că era un nou început pentru ea şi Frank. Când vorbeau, trecutul nu mai era subiectul principal; uneori, se întâmpla să râdă când se aflau unul în compania celuilalt. În fiecare vineri ieşeau împreună – un alt sfat primit de la consilier – şi, deşi uneori părea mai nefiresc, amândoi ştiau că era un lucru important. În multe privințe, începeau să se cunoască din nou unul pe altul, pentru prima oară după mulți ani.

Exista ceva mulțumitor în toată povestea asta, deşi Amanda ştia că mariajul lor nu avea să fie niciodată pasional. Frank nu era, şi nu fusese niciodată o fire pasională, dar acest lucru nu o deranja. Şi-apoi, Amanda cunoscuse acea dragoste pentru care merită să rişti totul, acea dragoste care era la fel de rară ca un crâmpei de rai.

*

Doi ani. Trecuseră doi ani de la weekendul petrecut împreună cu Dawson Cole; doi ani lungi se scurseseră de la ziua în care Morgan Tanner o sunase ca să îi spună că el murise.

Ea păstra scrisorile, fotografia care îi înfățişa pe Tuck şi pe

Clara şi trifoiul cu patru foi. Erau ascunse în fundul sertarului unde îşi ţinea pijamalele, un loc în care Frank nu ar fi căutat niciodată. Uneori, când durerea pricinuită de pierderea lui era prea mare, ea scotea la iveală acele lucruri. Recitea scrisorile şi învârtea între degete trifoiul cu patru foi, întrebându-se ce însemnaseră cu adevărat unul pentru celălalt în acel weekend. Erau îndrăgostiţi, dar nu fuseseră amanţi; erau prieteni şi totuşi străini după atâţia ani. Însă pasiunea lor fusese reală, la fel de netăgăduit ca şi pământul pe care călca.

Cu un an în urmă, la câteva zile după comemorarea morţii lui Dawson, ea mersese în Oriental. Oprindu-se la cimitirul din oraş, urcase povârnişul până la marginea împrejmuirii, acolo unde o movilă mică era umbrită de un pâlc de copaci înfrunziţi. Acolo fusese îngropat Dawson, departe de clanul Cole şi chiar mai departe de locurile de veci ale familiilor Bennett şi Collier. Stând aplecată deasupra pietrei funerare simple, privind crinii proaspăt tăiaţi şi pe care cineva îi aşezase acolo, îşi imagină că dacă, printr-o întorsătură neaşteptată a sorţii, ea avea să fie îngropată în locul de veci al familieiCollier din acelaşi cimitir, sufletele lor se vor regăsi în cele din urmă – întocmai cum se întâmplase în timpul vieţii, şi nu o dată, ci de două ori.

În drum spre ieşire, ea făcu un ocol şi se duse la mormântul doctorului Bonner ca să îi aducă un omagiu din partea lui Dawson. Acolo, în faţa pietrei funerare, ea zări un buchet identic de crini. Sigur fusese Marilyn Bonner, care voise să-i mulţumească lui Dawson pentru ceea ce făcuse pentru Alan. Această asociere o făcu să lăcrimeze, iar în drum spre maşină îşi şterse întruna ochii.

Timpul nu diminuase amintirea lui Dawson; ba mai mult, sentimentele ei pentru el deveniseră şi mai puternice. În mod ciudat, dragostea lui îi dăduse forţa de care avusese nevoie ca să treacă peste greutăţile întâmpinate în ultimii doi ani.

Stând pe verandă în timp ce razele soarelui după-amiezii pătrundeau printre copaci, ea închise ochii şi îi trimise un mesaj tăcut lui Dawson. Îşi aduse aminte de zâmbetul lui şi de atingerea lui când o ţinuse de mână, îşi aduse aminte de

weekendul petrecut împreună. Mâine va face acelaşi lucru din nou. Să îl uite pe el sau orice legat de weekendul petrecut alături de el ar fi însemnat să-l trădeze, iar Dawson merita ca ea să îi fie loială – la fel de loială cum fusese şi el față de ea în toată acea perioadă îndelungată cât fuseseră despărțiți. Îl iubise cândva şi îl iubise din nou şi nimic nu avea să-i schimbe sentimentele față de el. La urma urmei, Dawson reuşise să îi schimbe viața într-un mod pe care ea nu îl crezuse posibil.

*

Amanda aşează lasagna în cuptor să se coacă şi tocmai pregătea salata când Annette se întoarse acasă. Frank sosi şi el câteva minute mai târziu. După ce o sărută scurt pe obraz, el schimbă câteva cuvinte cu Amanda, apoi se duse în hol să se schimbe. Trăncănind non-stop despre petrecerea în pijamale, Annette învelea tortul cu glazură.

Următorul care sosi acasă fu Jared, însoțit de trei prieteni. După ce goli dintr-o înghițitură un pahar cu apă, el se duse să facă un duş în timp ce prietenii lui se aşezară pe canapeaua de la subsol şi începură să se joace jocuri video.

Lynn îşi făcu apariția o jumătate de oră mai târziu. Spre surprinderea ei, Lynn era însoțită de două prietene. Tot tineretul se îndreptă instinctiv către bucătărie, prietenii lui Jared flirtând cu prietenele lui Lynn, întrebându-le ce planuri aveau mai târziu şi făcând apropouri că ar fi interesați de compania lor. Annette îl îmbrățişă pe Frank, care intrase şi el în bucătărie, implorându-l să o ducă la un film pentru adolescenți; în timp ce îşi bea sucul dietetic, Frank o necăji spunându-i că mai bine ar vedea un film cu împuşcături şi explozii, iscând o serie de proteste din partea fetei.

Amanda privea toată scena ca un observator, cu o expresie amuzată întipărită pe față. În ultima perioadă, faptul că întreaga familie lua cina împreună nu era tocmai un lucru rar, dar niciunul obişnuit. Nu o deranja deloc că mai avea şi alți musafiri; atmosfera în timpul cinei va fi mai însuflețită.

După ce îşi turnă un pahar de vin, ea se furişă pe veranda

din spate şi urmări o pereche de cardinali zburând de pe o creangă pe alta.

— Vii? o strigă din prag Frank. Copiii sunt nerăbdători şi flămânzi.

— Du-te şi roagă-i să se servească, zise ea. Vin imediat.

— Vrei să-ți aduc o farfurie?

— Ar fi minunat, zise ea, dând din cap. Mulțumesc. Dar ai grijă ca, mai întâi, să îşi ia fiecare câte o porție.

Frank se întoarse, iar ea îl urmări prin geam cum se pierde printre tinerii din living.

Uşa se deschise din nou în spatele ei.

— Hei, mamă? Eşti bine?

Vocea lui Jared o trezi la realitate, iar ea se întoarse.

— Sunt bine, răspunse ea.

După o clipă, el păşi pe verandă, închizând uşor uşa în urma lui.

— Eşti sigură? întrebă el. Pari îngândurată.

— Sunt doar obosită. Ea reuşi să schițeze un zâmbet. Unde-i Lauren?

— Soseşte imediat. S-a dus acasă să facă un duş.

— S-a distrat?

— Cred că da. Cel puțin a nimerit mingea. A fost foarte încântată.

Amanda îşi ridică ochii şi urmări cu privirea linia umerilor lui, a gâtului şi a obrazului său plin, amintindu-şi cum arăta când era doar un băiețel.

El ezită.

— În fine... voiam să te întreb dacă consideri că mă vei putea ajuta. Nu mi-ai dat niciun răspuns seara trecută. El râcâi cu piciorul o scrijelitură de pe verandă. Vreau să trimit o scrisoare familiei. Doar ca să le mulțumesc, ştii? Dacă n-ar fi fost donatorul, eu n-aş mai fi atici.

Amanda îşi coborî privirea, aducându-şi aminte ce o întrebase Jared cu o seară în urmă.

— Este firesc să-ți doreşti să afli cine a fost cel care ți-a donat inima, zise ea. Dar există motive întemeiate pentru care acesta trebuie să rămână anonim.

Ea spunea adevărul, chiar dacă era doar o parte din el.

— O! rosti el şi umerii i se lăsaseră. M-am gândit eu că aşa stau lucrurile, continuă el. Tot ce mi s-a spus a fost că avea patruzeci şi doi de ani când a murit. Voiam doar... să aflu ce fel de persoană era.

„Aş putea să-ți spun eu mai multe, gândi Amanda. Mult mai multe." Ea bănuise adevărul încă de când o sunase Morgan Tanner şi dăduse nişte telefoane ca să i se confirme bănuielile. Aflase că Dawson fusese deconectat de la aparatele din Centrul Medical Regional Carolina de Est luni noaptea, târziu.

Fusese ținut în viață mult timp după ce doctorii ştiuseră că nu avea să îşi mai revină, deoarece era donator de organe.

Ea ştia că Dawson îi salvase viața lui Alan, însă, în cele din urmă, îl salvase şi pe Jared. Iar pentru ea asta însemna... totul. „Ți-am dat tot ce-am avut mai bun în mine", îi spusese el cândva şi cu fiecare bătaie a inimii fiului ei, Amanda ştia că asta şi făcuse.

— Ce-ai zice de o îmbrățişare, înainte să intrăm în casă? îi propuse ea.

Jared îşi dădu ochii peste cap, dar îşi deschise brațele.

— Te iubesc, mamă, şopti el, trăgând-o mai aproape.

Amanda închise ochii, simțind bătăile constante ale inimii lui.

— Şi eu te iubesc.

MULȚUMIRI

Unele romane sunt mai greu de scris decât altele, iar *Cel mai de preț cadou* intră în această categorie. Romanul *Cel mai de preț cadou* a fost greu de scris – n-am să vă plictisesc enumerând motivele – şi fără sprijinul următoarelor persoane, probabil că aş lucra şi acum la el. Aşadar, fără alte comentarii, aş dori să-mi exprim mulțumirile.

Lui Cathy, soția mea: Când ne-am întâlnit prima dată, a fost dragoste la prima vedere şi nimic nu s-a schimbat de-a lungul anilor de când suntem împreună. Eşti cea mai bună şi îmi spun mereu cât sunt de norocos că eşti soția mea.

Lui Miles, Ryan, Landon, Lexie şi Savannah: Îmi aduceți bucurie în viață şi sunt mândru de voi toți. Copiii mei, sunteți şi veți fi mereu *Cel mai de preț cadou.*

Theresei Park, impresarul meu: După ce am terminat prima ciornă a romanului meu, am ajuns la o cotitură de drum, iar tu meriți toată recunoştința mea nu numai pentru efortul depus în a mă ajuta să-mi îmbunătățesc romanul, ci şi pentru răbdarea de care ai dat dovadă în timp ce eu mă străduiam să-i dau de capăt. Sunt norocos să te am ca impresar. Mulțumesc.

Lui Jamie Raab, editorul meu: *Salvarea* acestui roman a fost, ca întotdeauna, uluitoare, iar sugestiile, „bine punctate". Nu eşti doar un editor fabulos, ci şi o persoană minunată. Mulțumesc.

Lui Howie Sanders şi Keya Khayatian, impresarii mei de film: *Cred cu adevărat* că onoarea, inteligența şi pasiunea sunt principiile fundamentale ale oricărei relații de muncă sănătoase. Amândoi dați – întotdeauna – dovadă de aceste calități şi vă sunt recunoscător pentru tot ce ați făcut pentru mine. Sunt norocos să pot colabora cu voi.

Denisei DiNovi: Producătoarea filmului *Mesaj de departe* – şi a altor filme adaptate după cărțile mele, firește – este mai mult decât o persoană cu care colaborez. Ai devenit prietena mea, iar viața mea este mai bună datorită acestui fapt. Îți mulțumesc din suflet pentru tot.

Lui Marty Bowen: Ai făcut o treabă minunată ca şi producător al filmului *Dragă John* şi îți sunt recunoscător atât pentru eforturile pe care le-ai depus în numele meu, cât şi pentru prietenia ta. Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine şi mă bucur că lucrăm din nou împreună.

Lui David Young, director executiv al Hachette Book Group: Fără îndoială, m-ați făcut *Norocos,* şi vă sunt recunoscător pentru tot. Mulțumesc.

Lui Abby Koons şi Emily Sweet, de la Park Literary Group: Cele mai sincere mulțumiri pentru toată munca pe care ați făcut-o în numele meu. V-ați întrecut pe voi înşivă ca să mă ajutați şi vă sunt mai recunoscător ca niciodată. A, şi Emily? Felicitări pentru *Nunta...*

Lui Jennifer Romanello, publicista mea de la GEP: *Gardianul* turului meu... *Grazie*pentru tot, ca întotdeauna. Eşti cea mai bună.

Stephaniei Yeager, secretara mea: După ce ai lucrat pe platoul de filmare pentru *Nopți în Rodanthe,* mi-ai făcut viața mai uşoară. Îți sunt recunoscător şi îți mulțumesc pentru tot ceea ce faci.

Lui Courtenay Valenti şi Greg Silverman, de la Warner Bross: Vă mulțumesc că mi-ați acordat o şansă şi cu acest roman, chiar dacă nu l-ați citit înainte. Nu a fost o decizie uşoară, dar vă sunt recunoscător pentru *Alegerea* pe care ați făcut-o. Pe lângă asta, sunt încântat să colaborez din nou cu voi.

Lui Ryan Kavanaugh şi Tucker Tooley, de la Relativity Media şi Wyck Godfrey: Sunt foarte încântat de adaptarea cinematografică după romanul *Refugiul* şi aş vrea să vă mulțumesc pentru că mi-ați oferit din nou prilejul să lucrez cu voi. Mă simt onorat, n-am să uit niciodată asta, şi ştiu că veți face treabă bună.

Lui Adam Shankman şi Jennifer Gibgot: Mulțumesc pentru treaba minunată pe care ați făcut-o pentru versiunea cinematografică a romanului *Ultimul cântec.* Am avut încredere în voi, iar voi ați reuşit... nu voi uita niciodată.

Lui Lynn Harris şi Mark Johnson: Faptul că am colaborat cu voi mai demult a fost cea mai inspirată decizie din cariera

mea. Ştiu că amândoi aţi făcut foarte multe filme de atunci, dar aş vrea să ştiţi că vă voi fi întotdeauna recunoscător pentru versiunea cinematografică a romanului *Jurnalul unei iubiri.*

Lui Lorenzo DiBonaventura: Mulţumesc pentru adaptarea romanului *O plimbare de neuitat.* Trecerea timpului nu diminuează dragostea pe care o am pentru acest film.

Lui David Park, Sharon Krassney, Flag, şi tuturor celor de la Grand Central Publishing şi United Talent Agency: Dacă am petrecut odată *Trei săptămâni cu fratele meu*, alături de voi am petrecut cincisprezece ani. Mulţumesc pentru tot!

În primăvara lui 1984, liceenii Amanda Collier și Dawson Cole s-au îndrăgostit. Cu toate că făceau parte din două lumi diferite, dragostea lor părea să sfideze toate regulile de viață din micul oraș Oriental, Carolina de Nord. Însă evenimente neprevăzute urmau să dezbine acest cuplu tânăr, trimițându-l în direcții diametral opuse.

Acum, după douăzeci și cinci de ani, Amanda și Dawson sunt chemați înapoi în Oriental ca să ia parte la înmormântarea lui Tuck Hostetler, mentorul care, odinioară, a adăpostit idila lor adolescentină. Pe măsură ce Amanda și Dawson îndeplinesc instrucțiunile pe care Tuck le-a lăsat pentru ei, aceștia realizează că nimic din ceea ce știau – despre Tuck, despre ei înșiși și despre visurile lor dragi – nu era așa cum părea.

Romanul a fost ecranizat în 2014.

ISBN 978-606-609-510-5

editura rao